

MAGYARORSZÁG
HELYZETE

AZ

EURÓPAI ÁLLAMRENDSZERBEN.

TÖRTÉNETI ÉS POLITIKAI TANULMÁNY.

ÍRTA

TANÁRKY GEDEON.

PEST,
KIADJA PFEIFER FEKDINÁND.
1866.

ELŐSZÓ.

Jelen munkácska, mely ezennel a nagy közönség ítélő széke eleibe bocsáttatik, néhány hóval ezelőtt szándékozott ott megjelenni: mert az osztrák-poros-olasz háború előtt befejeztetett az.

Szerző, a már első jeleneteikben letűnt mozgalmak keletkezésének hallattára, szándékosan visszatartoztatta a megjelenést, élénken figyelve, hogy a mozgalmak eredménye igazoló, czáfoló vagy módosító tanúságot szolgáltatand-e tanulmányai irányában?

A háború lezúgott mint vihar, s a béke, mint kelő nap, megvilágosítja a letarolt vidéket.

Szerző is tisztább fényben látja a tárgyakat mint a vihar előtt: de közrebocsátandó tanulmányait nem látta szükségesnek módosítani.

Olvassátok, el s ítéljétek meg, igaza volt-e?

I. FEJEZET.

Elmélet.

Egyének úgymint nemzetek sorsát két fő tényező, az akarat szabadsága és a körülmények kényszerúsége határozza meg.

Ki fogja biztosan meghatározni, melyik esetben melyik tényező erősebb? – s így ki fogja föltétlenül állíthatni, hogy e vagy ama kor, történelmi egyéniségeit helyesen ítélte meg vagy igazságosan ítélte el?

Mert el kell ismernünk, hogy a tények kényszerúsége, – mit a fatalisták az isteni hatalom teljességéből eredt végzetnek neveznek, s mitől lényegileg alig különbözik a III. Napoleon által felállított missio elmélete, – gyakran a legnagyobbszerű történelmi átalakulásoknál döntő hatást látszik gyakorolni,

Az élők által alig észrevett, mintegy az idők folyamának méhében észrevétlenül fogamzott, lassan fejlődött, néha el-elmerülni látszott, de az emberiség általános fejlődése tényezőjéül szolgáló okok, időnként rohammal előtérbe tolulva eszközlik a catastrophát, s a végkifejlésnél közvetlen szereplő egyének, az akarat szabadsága mellett is, majdnem csak eszközökül tekinthetők az események kérlelhetetlen logicájának alkotásában.

E nézetből kifolyólag egyáltalában nem azt következtetem, hogy az egyes ember és nemzet sorsa előre

végzésszerűleg el volna határozva; mert akkor meg kellene tagadnom a szabad akarat érvényét, meg az erény elismerését s a bűn beszámítását: hanem csupán azt, hogy az élő emberek nem a szabadakarat korlátlanságával alkotják az élő történelmet, hanem a múltnak parancsoló kényszerűsége hatással van a jelenre, s a jelen kényszerűsége a jövőre, és ezen kényszerűség, végeredményben tekintve az öszves emberiséget, bár egyes nemzeteket eltiporjon is, – folytonosan előre tolja az emberiséget mívelődésben s polgárisodásban, és az emberiség ezen haladásában a netovábbat, hol örökre megállapodnia vagy örökre hanyatlania kellene, soha el nem érheti, de meg sem közelítheti.

Ezen eszmék valóságáról győződtem meg, midőn merőben dilettáns históriai tanulmányaim folyamában, nemzetünk azon végzetszerűnek látszó catastrophájának, – mely szerint önálló állami lételét feladva a Habsburg-dynastia uralmát elfogadta, és kiegészítő de még is önálló része lett egy nagy közép-európai államnak, – okai felett elmélkedtem.

Az emberiség történelmében akadunk törekvésekre, melyeknek nyomai minden időszakban észlelhetők, bárha egyik korszak a törekvés létesítésének inkább kedvezett is, mint a másik.

Ilyen törekvése volt az emberiségnek minden időben „nagy államok alkotása” és e törekvés nem csak nem hanyatlik, de a polgárisodásban haladással folytonosan növekszik, és napjainkban még épen nem érte el tetőpontját; épen azért, mert a nagy államok tömörülése egyik legfőbb eszköze a haladásnak.

A történelmi emberiség bölcsője Ázsia, folytonosan nagy államok alkotásában vajúdott. A római légiónak vérrel kellett meghódoltatni a fél világot, hogy

leigáztván és kizsarolván a kis államokat, egy nagy bizalmat alkothassanak, melyben a római civilisatio vait elhintve, az emberiség haladásának nagyobb területen készítsenek termékeny földet.

Miután a nyugotrómai nagy birodalom, részint a felzúdult népvándorlások rombolása, részint a birodalom benső életerejét hosszú idők olta emésztő önnön hibái és bűnei miatt, összeroskadt: hosszabb időre fenakadni, sőt véglegesen veszélyeztetve lenni látszott az emberiség polgárosodásban való haladása.

De a chaos iszonyú rombolásai közepett született az új alakulás, alapjául a mai államrendszernek s mai civilisatióának.

Eme középkorban is megvolt a törekvés nagy államok alkotására.

Tatarozta meggyengült államéletét a keleti római birodalom, megtartva a római míveltség alapvonalait.

A hún, longobard és góth birodalmak csak múló kísérletei maradtak ugyan a nagy állammá alakulásnak, de a germán és frank törzsek alkotó ereje aránylag rövid idő alatt létesítette azt, mit más népek csak megkísértének. – Már Chlodvig az 5-ik század végén, és így az utolsó római császár Augustulus trónról lett leszállítása után alig néhány évvel, oly uralkodásnak vette meg alapját, mely utódai alatt nem sokára egész Galliára, Nagy Károly alatt pedig Olasz-, Német-és Spanyolországok nagy részére kiterjedett, s meg lón alkotva az új nyugoti római császárság, mely ugyan már a verdueni szerződés által felosztatott, de a Karohngok kihaltával, a szász fejedelmi ház által, a német hatalomnak és befolyásnak Olaszországra lett kiterjesztése folytán, ismét helyre állítatott.

Ezen időszakban merült fel meteorként keleten az arab uralom, küzdve nagy államok alakításáért.

A középkorban vetették meg alapját az egymásra ellenségképen rohant, de idők folytán az emberiség szerencséjére egy néppé vegyült celta, szász, dán, normann törzsek a mai nagy angol államnak.

Itt látjuk a szláv fajok küzdelmeit nagyobb szláv államok alkotása körül: a cseh, lengyel, szerb és orosz törzsek részéről.

Melyek közül ugyan csak az utolsónak sikerült a nagy államalkotás; de a szlávok e részbeni törekvésének utolsó korszaka még nincs befejezve.

Egy, közép és keleti Európa nagy részére kiterjedő nagyobb szláv állam alakulását nagy részben gátolták őseinknek a Közép-Duna völgyében lett megtelepedése; és az ozmán törzsnek, a népvándorlás utolsó emanatiojának, az ön bűnei miatt összeroskadt keleti császárság romjain lett megállapodása.

Mellőzve ez alkalommal azon okok fejtegetését, melyek lehetővé tevék, hogy még a 15-ik században is sikerült egy bevándorlóit ázsiai néptörzsnek Európa legszebb részén nagy államot alkotni: ezúttal nemzetem múltja és jövője felett kívánom elmélkedéseim, talán ábrándjaim vitorláit szétbontani, oly célból, hogy a múltból vett tanulságokból következtetve a jövőre megkísértem meggyőződést szerezni a helyes irány iránt, melyet a jelen válságai közt követnie kellene.

Ilynemű tanulmányok nem feleslegesek még azok részéről sem, kik helyzetöknél fogva a közügyek megvitatásához nem férközhetnek: épen szükséges pedig azok részéről, kik a közügyek vezetéséhez hivatva vannak.

Ezen elmélkedés fonalán a következő kérdések tolnak előtérbe:

1.) Mely okok eredményezték, hogy nemzetünk bevándorló, aránylag csekély száma, rövid idők folytán a középkori államokhoz mérve, egy, aránylag nagy államot képes volt Közép-Európában alapítani?

2.) Mi az oka még is, hogy ezen állam terjedelemben és más kívánalmakban oly megállapodást nem bírt szerezni, mely egy nagy állam állandóságához szükségeseltetik?

3.) S miután ez nem történt, kényszerítve volt-e a Habsburg-dynastia uralma alatt, önfentartási ösztönnél fogva, a szomszéd nyugoti tartományokkal a fejedelem személye által ösztetartott államszövetségbe lépni?

4.) Megcsalta-e ez önfentartási ösztön?

5.) S ha nem csalta meg, mert annyi viszontagságok után is él a nemzet állam-egyéniségének öntudatában, van-e világtörténelmi oka ezen jelenségnek? vagy is bevégezte-e missioját e nemzet?

6.) S ha be nem végezte, mi a teendője jelenben?

II. FEJEZET.

A magyar állam alakulása.

A IX. század utolsó felében, midőn őseink Európába vándoroltak, az itteni viszonyok kedveztek a hősiesség, nyers erő hódítási sikerének.

Nagy Károly nagyszerű műve a maga idejében szükséges, de a nemzetek külön egyéniségre törekvő ösztönénél fogva, szükségképen csak rövid ideig használható lépcső volt az emberiség polgárisodása fejlődésében.

A german, latin és szláv fajokat nagy részben egyesítő birodalom nem lehetett tartós, mert egyiránt külön egyéniségre törekvő és a culturának ugyanazon fokán álló nemzetek alkották; hiányzott a római fensőség a barbár népek fölött, s hiányzott a hatalomnak és szervezetnek öszpontosítása.

De a kényszerűség eme követelményét sietteté N. Károly utódainak majdnem példátlan tehetetlensége.

I. Lajos sokat imádkozott, de a kormányzásra tehetetlen volt: a fiai közt eszközlött osztály 40 évi zavarnak s belső villongásnak lőn forrásává, melyeket a normannok betörései sokszorosán fokoztak.

II. Lajos, ki a verduni egyesség után, Lothar lemondásával császár és a német tartományok urává lőn, folytonos harcban állott a normannokkal, de különösen a szláv fajokkal – nagy Morvaországgal. II. Lajos uralkodása s az utánna következett néhány év N. Károly birodalma végfeloszlásának tragicus látkepe. A bekövetkezett trónkövetelési viszályok, s ezek folytán előállott felbomlás vajúdásai közt, új államok születtek.

A Kopasz Károly alatt önálló állammá lett Franciaországból, annak közvetlen utódaitól Boso berezeg kiszakította a Jurán inneni vagy alsó Burgundiát.

Vastag Károly tróntól lett megfosztása után pedig, Odó párisi gróf teszi fel a francia koronát, de Rudolf ennek birodalmából kiszakítja a Jurán túli tartományokat s alkotja a felső burgundi királyságot.

Olaszországban Grvido spoletói és Berengar friauli hercegek versenyeznek a császári koronáért.

A németek Arnulfot, a bajor Karimán fiát, választják királyul, – de a központi hatalom tekintélye csökkenőben, s a Nagy Károly által egyes hercezségekbe és grófságokba helytartókul rendelt családok önálló fejedelemségre törekvése s ez által az egységes birodalmi kapocs lazulása növekedőben volt.

E volt képe nyugoti és déli Európának, midőn Arnulf Moldvában és Ukrániában tanyázó őseinket a szlávok elleni harcaiban segédül hívá 892-ben.

De – keleti és éjszaki Európa népei sem mutatnak ez időben nyugodtabb arczképet.

A mai Oroszországban a finn, szláv és normann vagy warég törzsekből Rurik és utódai alatt az államalkotás első küzdelmei voltak folyamban.

A keleti császárságban egy század óta trónkövetelési, vallás-szertartási belső villongások hozták közelebb és közelebb a végső felbomlás perceit, s ez időben pöles Leo a bolgárok és arabok kül támadásai ellen Szerencsétlen harczokat folytatott, úgy, hogy 889-ben őseinket Simon bolgár fejedelem ellen segédül hívni kényszerítve volt..

Európa szélein tanyázó őseink előbb a keleti majd nyugot közép-európai nemzetközi viszályok eldöntésére magok az illető európai nemzetek által hivatva lévén:

alkalmat nyertek mind önerejüket megmérni, mind az európai viszonyokat közelebbről megismerni.

És nem a véletlen, s nem is Attila birodalmának hagyományos emléke: hanem Európának akkori körülményeiből folyó világtörténelmi kényszerűség volt az oka, hogy őseink ezen földet foglalták el, melyen mi utódok ma is mint nemzet élünk.

A német törzsek, Nagy Károly hódításai folytán, folytonos viszályban voltak ugyan a szláv népekkel az Elbétől kezdve le a Száváig, és kegyetlen harczok után sok szláv törzsre rá erőszakolták a német fenhatóság elismerését, idők folytán azon törzsek nagy részét a nagy német testbe be is olvasztották; de ezen beolvastás folyamatát egy időre feltartoztatta a karolingok birodalmának feloszlása, és talán örökre megakadályozta a magyar állam alakulása. A szláv vagy a német elem szerencséjére történt-e ezen világtörténelmi fontosságú esemény? érdekes vita tárgyául szolgálhat; – én azt hiszem, mindkét elem, különösen pedig az emberiség polgárisodásbani haladása érdekében történt az. Mi voltunk kiszemelve a gondviselés által századok múlva feltartoztatni a keleti barbárság által a nyugoti polgárisodás ellen intézett csapásokat, melyek alatt a vitéz délszlávok is meghajlottak, a dunamenti szlávok pedig elvesztek volna.

De ha a német elem elég erős volt is az éjszakeleti szláv törzsek beolvastására: kételkedni lehet, vajon képes lett volna-e a dunavölgyi szlávok leigázására? ezen harczokban mulhatatlanul összeütközésbe jött volna a délszlávokkal majd később az éjszaki orosz szláv fajokkal, s ha ezek egyesülten a német túlsúlyt megdöntik, bizonyára nem sikerült volna az éjszaknyugoti

szlávok beolvazslása sem és ma más képe volna Európának hihetőleg a polgárisoddá hátrányára.

De ha ezen következtetésekre súlyt nem fektetünk is annyit a történelemből biztosan állíthatunk, hogy a 9-ik század végén a német elem ezen területet, melyen a magyar állam alakult, sem fenhatósága alá kényszeríteni, sem azon új államot alkotni, nem volt képes.

Alakulhatott volna itt szláv állam, miután az itt tanyázó népek többsége ezen fajhoz tartozott? – a mostani szláv írók e kérdésre határozott igennel felelnek, s hogy nem alakult, őseink betolakodásának tulajdonítják.

Én ezen állítást nem oszthatom.

Mert ha nem ismernénk is el a világtörténelmi kényszerűség azon hatalmát, mely szerint az emberiség haladása érdekében szükséges volt, hogy a két nagy törzs, a germán és szláv, egymás közvetlen közelébe ne férközhessenek, egymást folytonos harcokban felemésztenők, s mely szerint szükséges volt, hogy ezen két nagy törzs önálló fejlődési irányt vegyen, hogy mindkettő a vett irányhoz képest teljesíthesse küldetését: de magok a történelmi tények bizonyítják, hogy azon korban a szlávok nem voltak képesek nagyobb államot alakítani, későbbben pedig az ozmán túlsúly azt sok századokra lehetetlenné tette.

A számtalan ágakra oszlott nagy vend nép több államokat alapított ugyan Európában, de azok egy részének, mint Nagyhorvátország és Nagyszerbia tartós megalakulásának gátot vetett a 6-ik században az avarok hatalma. – A IX. század pedig éppen nem volt kedvező e nagy törzs egyesülésének, és Nagy Károly-sikerült a szláv törzs nagy részét fenhatósága alá szorítani, nevezetesen az Kibe, a Dráva és Száva körül és Istriában lakó vendeket, a Cseh- és Morvaországban,

Pannóniában lakó szlávokat. – A szorbok által alapított s az Alsó-Duna és Adriai tenger közti vidékekre kiterjedő, több apró fejedelemségekre oszlott Szervia pedig a keleti császárság fenhatósága alatt állott, s ez időben Simon Bolgár fejedelem által háborgattatott.

E földön, melyen a magyar állam alakult, vegyes népség lakott, öt külön fejedelem alatt. Pannoniában németek, római és avar nép maradékok, kevés szláv és oláh, a nyugoti császárt ismervén uroculj éjszaknyugaton Nagymorvaország terjedt ki a Vág és Garam folyamokig Szvatopolk alatt szláv lakossággal; – a Duna, Tisza és Vág között Zalán uralkodott bolgár és szláv népeken; – Tiszántúl a Szamostól a Marosig Maróth bolgár, oláh és szláv népeken; – a Maros, Tisza és Duna közt Glád bolgár és oláh népeken; a mai Erdélyben Gyalu oláh népeken – s Alsó-Pannoniában Ratiszláv.

Ezen fejedelemségek közül egy sem bírt túlsúlylyal. a többi fölött. Legnagyobb területre, s népességre nézve legerősebb volt Nagymorva ország; de ez földirati fekvésénél fogva nem menekülhetett teljesen a nyugoti császárság fenhatósága alól, s önállóságáért folytonosan küzdve, nem volt képes hatalmát kelet felé terjeszteni. A Duna és Tisza közt uralkodó Zalán már vegyes népességű állam feje volt; a szomszéd államok legalább is hozzá hasonló erejűek voltak, s Biharban a vitéz Maróth fejedelem erősebben ült, mint hogy bármelyik egyes fejedelem megtámadni merészelt volna.

Ezen kis államok között való egyensúlyt fentartotta az egyenlő gyengeség, s az általános gyengeségből kiváló egyéniség hiánya, – A IX. század végén Európa ezen részeiből eltűntek a nagy férfiak: két nagy birodalom hanyatló korszaka nivellirozta az egyéneket.

Ezen apró államok egyesülése már ezen okokból sem vala lehetséges; de nem volt azért sem, mert a számerénti többségben lévő szláv faj. a polgárisodásnak azon fokán sem állott, melyen a nyugati és keleti császárságok népei, sem azon szilaj romboló erővel nem bírt mely a hódításban ellenállhatatlan, meg lévén zilálva századok óta a hun, avar, germán túlsúly által: és így sem beolvasztási, sem hódítási képességgel nem bírván, ez időben Közép-Európában nagyobb államot nem volt képes alapítani.

Idő, tér, viszonyok végzetszerűleg egyengették őseink útját, hogy e földet megszállva, s alig öt évi harcz után meghódítva, – rajta egy állandó nagy államot alakítsanak.

Ki határozza meg: mennyi része volt ebben az akarati szabadság bölcsességének, mennyi a körülmények kényszerűségének'?

Néhány évtizeddel előbb Nagy Károly, vagy egy pár évtizeddel később az Ottók és Comnenok korában alig sikerült volna a honfoglalás.

Az őseink által alapított, s a középkori államokhoz aránylag nagy állam több századokra tényezője lőn az európai egyensúly fentartásának. Meggátolta a germán elem kelet felé terjeszkedését, feltartóztatta a szláv elem beolvasztását, s a nyugoti keresztényiség elfogadása által a területen lakó népek közt Közvetítő lőn a polgárisodás terjesztésében; s az azon idők fogalmához és kívánalmaihoz mért alkotmányos rend és szabadság szervezett alakba öntése és fentartása által megőrzé a népek szabadsági öntudatát, s gátot vetett a világ-uralmi absolutismus lehetőségének szóval világtörténelmi küldetését, önálló állam-egyénisége erejével, mind addig teljesítette, míg ezen missió be-

töltésére egy nagyobb Közép-Európai állam alakulásának kényszerűsége előtérbe nem lépett.

Miért nem a magyar állam nőtte ki magát azon nagy állammá, mely ezen missió betöltésére képes lett volna V miért kellett a magyar államnak jövője megóvása tekintetéből, egy oly fejedelmi ház uralmát fogadni el, mely alatt küliránybani önállóságát némi részben feláldozni volt kénytelen?

Kísértsük meg a történelem fonalán ezen kérdések fölött elmélkedni, azzal a megfejtés biztosságát egyáltalában nem igényelvén.

III. FEJEZET.

A magyar királyság miért nem alakulhatott tartósan nagy állammá?

A magyar állam szülemlye már magával hozta növekedése hátrányait.

A magyar nemzet hosszú vándorlásban megfogyakozva, útközben orosz, kun, kazár népekkel vegyülve, alig egy milliónyi népességével megtelepedett ugyan e tágas földön; de a bentlakó, a foglalókat számszerint nagyban túlhaladó vegyes népségeket beolvasztani nem volt képes.

Míg nyugoton, például Britaniában a celta, szász, dán, normann fajok, hosszú küzdelmek után egyenkint elveszítve egyéniségüket, összesen egy új nemzeti egyéniség képében tűnnek föl; míg Gallia több népiségei összeolvadásából születik a francia nemzet; míg a német elem sok milliónyi szláv nyelvűeket beolvasztva, a különböző germán fajokból egy nagy nemzetté alakul: addig Kelet-Európában, a legkisebb fajárnyalat is, nyelvi egyéniségének teljes épségével lép ki a századok viharából.

S mi ezen jelenségnek oka? – véleményem szerint, hogy az együtt lakásra történelmileg kényszerült elemek, sokkal inkább el voltak választva egymástól egyéniségeik azaz nemzeti erényeik, hajlamaik, hibáik, szokásaik különbözősége által, mintsem rokonulhattak. Vagy egyik a többiben önkény tes beolvadási vágyat eresztetett, és mindegyik sokkal hátrább a polgárisodás n intsem annak olvasztó erejével hatást gyakorolhatott volna a többi fölött. A mi véletlenség elbiza-

kodása kizárja a beolvadás, és elzárja a beolvasztás lehetőségét.

Őseink megtartván kezükben a fegyvert, a meghódított népeknek önként átadták a béke foglalkozásait; s míg ők a harcias kalandokban verőket ontva számban fogyatkoztak, emezek az alárendelt helyzetben szaporodtak, — s e viszonyok között fejlődött ki a fegyverviselés jogára és kötelességére alapított aristocraticus rendszer, mely a társadalmat urak és jobbágyok osztályára, szakította, s egy közép polgári osztály nagyban való kifejlődését hosszú időre lehetetlenné tette.

Ezen társadalmi szervezet az állam alakulása kezdetén megakadályozta a fajok harczát, mert a benszülött népek, különösen a szlávok és oláhok, bámulatos megadással viselték az önkényes meghódolás igáját. E harcz meglehet jelenéseiben iszonyú, de eredményében jótékony lehetett volna az állani kifejlődése és megszilárdulása tekintetéből; mint sokszor jótékony a gyermekbetegség, mely a kártékony nedveket jókor felszínre hozza, megtisztítja s hosszú életre képessé teszi az egyéni organismust. — A fajharczok kellő időben lezugasága és kiforrása készítette elő az angol nemzet nagyságát.

Nálunk e harczok elmaradtak, de femnaradt egy ok, mely az állam teljes megszilárdulásának akadályul szolgált: a "fajuk" sokfélesége.

Lehet, hogy a fajharczok elmaradása épen a magyar nemzetiség érdekében volt végzetszerű, lehet, hogy azok eredménye, egy nagy és erős de nem magyar állam alakulása lett volna; — az sem leheti en, hogy e baj a még gyenge gyermeket megölte volna míg a megedzett bár korban haladott test, a jelenben vagy ha isten úgy akarja a jövőben, a korral fejlődött öntu-

datos óvatosság mellett, kevés bágyadtság fájdalmi után ki fog hatolni ezen bajból is: – ezen lehetőségek elmélete körül szándékosan nem időzvé, kísértünk egyéb okok kifürkészését, melyek hátrányul szolgálhattak a magyar állani kifejlődésében.

Ezen okok között mindenestre legfontosabb az ország kedvezőtlen földirati helyzete. A keleti és éjszaki határokat a kárpátok heglánczolata, erős természetes bástyával övedzi ugyan, s az ezen határokon szomszédos oláh és szláv törzsek, az önállóság hat száza-da alatt soha sem voltak úgy öszpontosítva, hogy a magyar államra tartósabb hatást vagy épen túlsúlyt képesek lettek volna gyakorolni, a szláv-lengyel faj mozgalmi tere különben is nem délnyugot, hanem éjszakkelet felé irányulván; de a nyugoti, déli és délkeleti határ fekvés, mind geographiai mind ethnographiai mind political tekintetben folyvást kedvezőtlen volt és maradott, még Slavonia, Croatia és Dalmatia bekapcsolása után is.

Azon körülmény, hogy a honfoglalás oly rövid idő alatt s aránylag oly csekély ellentállás legyőzése után sikerült, nem volt kedvező hatással az állam megszilárdulására: mert a vándor, harczias kalandokhoz szokott nemzedék, itthon hivatása teljesítésére, mely hatalmának még akkor egyedüli alapját képezte, harczfolytatásra alkalmat nem lelven, mintegy kényszerítve volt azt idegen országokban keresni föl; de míg a támadó harczokban lehet zsákmányul gazdagodva száman mindég apadva, idejét és erejét elfoglalta, elniuasztotta az ország határainak védhető kikerekítését, s az első század alatt élt két nemzedék harczai kalandjainak az lett egyik végeredménye, hogy az ország nyugati határai a feldunai és stájer hegliségektől, s az Enstől

a Lajtáig szorítottak vissza, s a német birodalom, az osztrák határgrófság betelepítése és biztosítása mellett nemcsak határt vetett a magyar berohanásoknak, de biztos támpontot is nyert a német befolyás sikerének, – mely, bár néha megszűnni látszó, de soha föl nem adott törekvés után századok múlva érvényesült.

Talán ez állítással rég elmosódott okoknak nagy súlyt látszunk tulajdonítani? – A történelem egyik láncz szeme összefügg a másikkal, és közvetve a messze lévővel és utolsóval, s ezen lánczolatban nincs hézag, bár ha az összefüggést nem vagyunk minden esetben képesek fölfogni.

Másik eredménye ezen harcziás kalandoknak az volt, hogy a szilaj ázsiai nemzetre, már ifjú korában a nyugoti befolyás hatást gyakorolván: azt később a keleti befolyás nem volt képes ellensúlyozni, mi a nemzet, mívelődése s az általános polgárisodás érdekében végzettszerű nyereségnek tekinthető.

IV. FEJEZET.

Nyugoti hatás.

Alig menekült meg Németország a magyar dúló hadak beütései félelmétől, rögtön elkezdette befolyásának útját különböző eszközökkel egyengetni. – III. Ottó császár békességet köt Gejza vezérel, s a jövő siker reményében a fejedelem fiának német uralkodó házhoi hercegnőt jegyeztet el; német hittérítők, lovagok, kézművesek, mindannyi missionariusai a német terjeszkedési hajlamnak, lepik el az országot, állást foglalnak a magyar trón körül, és még alig tegnap a birodalom pusztító ellenségeként rettegett magyarokat, tulajdon királyaik tanácsában paralisálják; – s míg a hon-szervező István hosszas uralkodása alatt folyvást megtartják befolyásukat, annak halála után Péterben német uralkodót segítenek a magyar trónra; majd ennek eszélytelen, nemzetellenes zsarnoksága folytán kifejlett viszályokat alkalmul használva, Henrik császár Pozsonyig visszatolja az ország határát, – s csak a pápa közbenjárása folytán sikerült I. Endrének, az 1053-ki békekötésben, a német császárnak Magyarország fölött követelt fenhatósági jogát megsemmisíteni.

Az I. Béla és Salamon közti trónviszályt ismét fölhasználta a német hatalmi vágy, s a IV. Henrik császár kiskorúsága alatt kormányzó triumvirátus Salamont a királyi székbe emelni s Magyarországot a német hűbéri fenhatóság jármába hajtani iparkodott. Így V. Henrik és a Kálmán és Álmos közti viszályt ürügyül véve és cseh szövetséggel egyesülve, – bár sikeretlenül, de fegyver nyomatékával akart a német befolyásnak érvényt szerezni.

Nemzetünknek majd nem egy századon keresztül ismételt, de inkább pusztítás mint foglalás vágyából eredett támadó harczeit, 135 éven keresztül Gejza fejedelemtől II. Istvánig, következetesen főuralomra törekvő német visszatorlás váltotta fel, bár nem rögtöni sikerrel, de a siker soha tol nem adott reményével.

A keleti császárság utolsóinak mondható fénylobbanása Comnen János és kivált Comnen Manuel erélyes uralkodók országlása alatt, a német befolyást egy időre megszibasztani s a görög befolyás hatását túlsúlyba hozni látszik ugyan, de ezen időszak alatt sem szűnt meg a német érdekek a folytonos trónkövetelési viszályok esélyeit maga részére kizsákmányolni.

Első ízben II. István eszélytelensége kezdett ugyan támadó háborút Leopold babenbergi berezeg ellen a Lajtántúli tartomány visszafoglalásáért, de azt Leopold cseh segítséggel Magyarország földén győztesen végezte be: később azonban a II. Béla és Borics közti trónviszály elintézésében Leopold berezeg fegyveres részt vesz, s a Frank házból való utolsó német császár II. Lothar intézi el mint békebíró a trón követelő Borics és II. Béla király közti viszályt. A Hohenstanfen házból származott császárok folytatják az elődeik politikáját Magyarország irányában. III. Konrád ismét udvarába fogadja a háborgó Boricsot, és Magyarországon keresztül pusztítva utat erőszakol magának a szentföldre. — I. vagy Barbarossa Fridrik pedig, használva Comnen Manuelnek II. Gejza elleni fondorkodásait, a német fejedelmek közt szövetséget kísért meg elődeinek Magyarország feletti képzelt igényei érvényesítésére.

III. Béla erélyes és bölcs uralkodása egy időre feltartóztatta a német befolyást, sőt leányának Fridrik

császár fiával lett eljegyeztetése, és a francia Margit Henrik angol király özvegyével lett összekelése által némileg szívélyessé, s a polgárisodásra nézve jótékonytá tette a nyugottali viszonyokat.

Imre király és öcscse Endre, úgy ennek, mint királynak fiával Bélával és az ország nagyjaival folytatott viszályaik közt a német császárok beavatkozása elmaradt, mert VI, Henrik és II. Fridrik a pápák növekedő hatalma sikertelen visszaszorítása val voltak elfoglalva: de a szomszéd osztrák berezeg Leopold mint kebíró szerepel mind a két esetben.

Midőn azonban az ország II. Endre 30 éves gyenge és pazar uralkodása alatt bensőleg megzilálva, s az új települő szilaj kun népnek az ország fenálló rendszerébe beillesztését, annál inkább beolvasztását be nem végezhetve, önerejével a tatár invasióknak ellent nem állhatott: az erélyes, második honszervezőnek nevezhető IV, Béla kénytelen előbb Fridrik osztrák herczeg, majd II. Fridrik császár segélyeikhez folyamodni, és ezen viszony hosszú és végzetes sorát nyitja meg a német befolyás esélyeinek.

A Bábenbergi-házból származott osztrák berezgek utolsó sarja, a történelemben harezosnak nevezett II. Fridrik, őseinek kivált atyjának dicső Leopoldnak emlékéhez hűtlenül, önmagát azzal szennyezte be, hogy a tatárok elől menekülő magyar királyt a vendégszeretet örve alatt letartóztatta, s kincseitől megfosztva, három megye okmányilag lett kierőszakolása után bocsátotta szabadon. — E rablást később IV. Béla megbőszült ugyan, s a Lajta melletti ütközetben, hol Fridrik Franigan Bertalan keze által megöletett, győzelmet nyerve a 3 megyét visszafoglalta: de a Babenbergi-ház kihalása folytán az osztrák tartományok birtoklása fölött

támadt viszályokba lett sodortatás következtében, bár a pápa közbenjárására Béla egy időre Stájerország birtokába jutott, s bár a II. Fridrik császárnak, a tatár pusztítástól megszabadítás feltétele alatt tett hűbéri eskü köteléke alól a pápa által feloldoztatott, végzetszerű fejlődésnek vetette meg alapját, azáltal, hogy a magyar nemzet, Ottokár cseh királylyal ki nem békülhetve, a viszályok változó esélyei közt, melyek Stájerország birtokától is megfosztották, végre frigyessült habsburgi Rudolfal és már másod ízben, úgymint először Arnulf alatt segítette megtörni a nyugoti szlávok kifejlődhető hatalmát, s megalapítani a Habsburg-dynastia jövődjét!

Ki határozza meg-, mennyi súly jut a jövődjő ily módoni alakításában az akkor szereplő egyének akarati szabadságának, és mennyi a világtörténelmi kényszerűségnek, mely a kicsinynek látszó magvat elhinté, az élők által nem is sejtve, milyen óriás fává fog az az idők folyamában erősülni, még kevésbé sejtve, hogy a küzdők, – szlávok és magyarok – dédunokáit, ezen óriás-sá növekedett fáinak árnyai egy iránt fogják fedezni.

A szláv túlsúlyt kétszer tartoztattuk fel a német elem javára. – A dél és éjszaki szlávok 700 év múlva torlották vissza nyugoti rokonaik sérelmét, ismét a német elem javára.

Két és fél, viszontagságokkal terhes, időnként dicsőséges fénypontokban tündöklő század folyt le a nemzet életében, míg a Marchfeldi csata által elvetett magot a viszonyok alakulása megérlelte.

Az Árpádok négy századán veres fonalként végig vonuló s az állam megszilárdulását akadályozó körülmények következetes makacssággal fentartották magokat az emelkedésnek és hanyatlásnak ezen mozgalmas századaiban is, sőt új bajok sorakoztak a régiekhez.

A trónviszály átka, s azon megfejthetlen szerencsétlenség, hogy valamint az Árpád-házi húsz király közül a jelesebbeknek vagy épen nem volt egyenes nemzedéki utódja, vagy a fiú messze maradt apjától, úgy a vegyes házbeli tizenkét király közül is egyik nagy uralkodónk sem hagyott maga után nemzedéki örököst, sőt alig van rá eset 625 év alatt, hogy az unoka következett volna apja és nagyapja után a trónra; ezen, szerencsétlenségnek nevezhető körülmény folyvást végig vonul a hat század történelmében, s ezzel a trónöröklési viszály, az azzal karöltve járó pártszenvédély, olygarchicus túlsúly, papi, pápai és külállami befolyások káros nehézkedése. S ezen befolyások közt folyvást észlelhető a német nehézkedés szívóssága; mely ugyan, míg a nemzet délkelet felől, a szomszéd népek szakadozottsága vagy tehetetlensége miatt, önállóságában s hatalmában megszorítva nem lett, s míg a német császári trónon különböző családokból származott, sokféleképen korlátolt s így következetes politikához nem ragaszkodó fejedelmek ültek, míg ezen fejedelmek nem a közvetlen szomszédságban birtokoltak, s míg az osztrák hercegek tartományaik kicsinysége, s a csehek önállósága által zsidbasztva, hatalmi állást nem foglalhattak: addig ezen befolyás nem volt veszélyes a magyar állam önállóságára nézve. De miután a Habsburgház lőn a szomszéd tartományok és német császári trón birtokosává, ennek rendkívüli szerencséje, adéki folytonossága, szívós erélyű, s következetes kitartású családi politikája egyfelől, másfelől Európa életi felében az ozmán hatalom nyers ereje által feldúlt egyensúly a közmívelődés érdekében való helyreállítanak világtörténelmi szükségessége, megérlték a gyümölcsöt s annak önként le kellett hullania.

A habsburgházi első császár I. Rudolf, a jövőre előérzetében felfogta és háza érdekében tovább szőtte a német császárok magyarországi politikájának fonálát. IV. Béla által a tatárpusztítás elhárítása reményében és feltétele alatt, II. Fridriknek tett ígélet alapján, Magyarországot még III. Endre életében, mint megürült német birodalmi hűbért Albert fiának adományozá; mely adományozásnak ugyan a pápa közbenjárása. Rudolf közben jött halála s III. Endre erélyes ellentállása következtében sikere nem lett: de az Árpádház kihalása folytán keletkezett trónviszályok közt, a Habsburgok keze folyvást mozgott- a magyar ügyekben.

Albert császár maga a koronát, megkísértett követségi közbenjárás folytán, el nem nyerhetvén, fegyverrel nem erőszakolta ugyan, de Erzsébetet III. Endre mostoha leányát kolostorba vitte, hogy a Venczellel leendő összekelésben akadályozván, annak a királysághoz jogigényét gyengítse.

Magyarországnak ezidőben szerencséjére szolgált, hogy a Habsburgház politikai érdeke a cseh és bajor trónkövetelők támogatását ellenzetté. és valamint. Albert Otto ellen László vajdát felbujtatván, nagy Hndolf herceg Venczel ellen, Fridrik pedig Csák Máté ellen Robert Károlyt segítvén, némileg eszközül szolgáltak: hogy az Anjouházi uralmának megszilárdítása s ez által a magyar nemzet egyik dicsőségteljes történelmi korszaka lehetővé tétessék.

Robert Károly emelkedett látkörű politikájával és diplomatai ügyességével nem engedett részt a német befolyásnak, s majd Fridriket segítette bajor Lajos ellen, majd János cseh királyt Fridrik ellen, majd Albert és Otto osztrák hercegekkel általános véd és dacz szövetségre lépett, majd a csehekkel kötött frigyet amazok

ellen: úgy mint a körülmények szerint hatalmi állásának érdeke kívánta.

A luxenburgi ház átmeneti hatalma a Habsburg-ház emelkedésének szolgált emeltyűül, valamint az Anjou-ház meteorként fel- és letűnő dicsősége által teremtett előnyöknek is az lőn örökösévé.

Lajos politikájának célja épen az volt, a mi a Habsburg házének: családi hatalom alapítása, szélesítése; diplomatai frigy és házasságkötések, beavatkozások, örökösödési szerződések, jogfentartások szolgálván ezen politika eszközeid. Az uralkodó ház érdeke, ha talán ellentétbe nem hozatott is, de elválasztott s némileg fölibe emeltetett az ország érdekének, s míg Lajos koronákat szerzett, s mulékony tartamú és lazán vagy épen öszve nem függő birodalom fölött uralkodott az éjszaki tengertől Adriáig, elmulasztotta, bár talán hatalmában lett volna, a magyar államból nagy államot alkotni, s ez által az ország jövő önállóságának alapját, annak természetes határait biztosítani; vállalkozó de sokfelé terjeszkedő, fényes de pazar országlása, még a nemzet zömét föl nem emelé megengedé fölemelkedni az olygarehia hydra-fejét, s míg diadalmas fegyvereit éjszakon, nyugaton, délen szerte hordozá, elmulasztotta azokat a keleten viharként felzúdult ozmán hatalom visszaszorítása, s talán még akkor tehetséges vég elnyomása végett öszpontosítani. A nagy uralkodó ezen nagy hibái mind az Osztrákház jövő nagyságának végzetszerű forrásai.

Lajosnak különös kegyenczei voltak az osztrák hercegek: Rudolfal, az atyja által kötött frigyét, míg az élt, folyvást fentartotta; annak halála után pedig fiával Alberttel azt megújította, sőt leányát Hedviget Vilmos osztrák berezegnek el is jegyezte; de különösen

részeltette pártfogásában akkor, midőn IV. Károly császárral a pápa közbenjárása folytán a harcot bevezvén, 1364-ben Brünben, a három uralkodóház között ama nevezetes örökösödési szerződés kötését eszközölte, mely szerint a luxemburgi ház kihalása esetében Cseh- és Morvaországokban a Habsburg ház, ennek nevelésén előbb kihalása esetében az osztrák tartományoknak előbb az Anjouház, ennek és az osztrák háznak megszakadása esetében az öszves magyar és osztrák tartományokban a luxemburgi ház örökösödése szerződésileg megállapított. 70 év múlva az Anjouházba oltott Luxemburg-család kihalt, s a kettőnek örököse – bár még csak ideiglenesen, – érvényesítette a brüni szerződést.

Zsigmond öröklötté a Luxemburgok és folytatta az Anjouk családi politikáját, öröklötté azoknak hibáit: erényeik és nagyságuk megközelítése nélkül. Fél századot haladó, vizályos, eszélytelen, ingatag, pazar, buzgólkodó de erkölcstelen, tevékeny de kapkodó, zsarnokoskodó és még is erőtlen országglása csak sietteté a végzet teljesülését, melyet a később fölébredt nemzeti visszahatas többé nem volt képes feltartoztatni.

A nemzet a Lajosi fénykor dicsőségének mámorától még némileg elkábulva, úgy látszik még alig kezdette sejteni, hogy királyának több országokra kiterjedő uralma, saját önállósága elveszthetésének csiráját rejtheti, és azon hitben, hogy a király hatalma a korona dicsőségét neveli, örült midőn Zsigmond előbb Venczel által császári helytartóvá neveztetett, később pedig római királylyá majd császárrá választatott, és még azt sem látszott észrevenni, midőn Venczel a Zsigmond részére kiadott okmányban Magyarországot német hűbéri

tartománynak nevezte. – Zsigmond a családi politika fonalát folyvást tovább szöve, a nélkül, hogy Magyarországot megkérdezte volna, Venczel császárral két ízben is kötött örökösödési szerződést, magszakadása esetiben az országot neki ígérvén. Ilyen szerződést kötött Jodok morva herczeggel is; de midőn ezekkel meghasonlva, ellenök Albert osztrák herczeggel lépett szövetségre, szükségesnek találta az ezzel kötött örökösödési szerződést egy Pozsonyba összehívott gyűlés által, melyben 110 főúr, Pozsony és Sopron város követei voltak jelen, megerősíttetni. – 10 évvel később 1412-ben három hónapig ült együtt Budán a fejedelmi congressus, s míg az ország a királya által kifejtett pazarfény költségeit a 13 szepesi város és három korona-uraldom elzálogosításával fizette meg, itt Zsigmond leánya Erzsébet Albert osztrák berezegnek eljegyeztetvén, az örökösödési szerződés megújított, és 25 év múlva 1437-ben a Habsburgház a magyar királyi széket, annyi örökösödési szerződések után, a nemzet szabad választása folytán, bár még nagyon rövid időre elfoglalta.

Zsigmond zavaros és az országra hátrányos uralkodása megváltoztatta a nemzet nézetét, a király hatalmának több országokra kiterjedése irányában, és óhajtott volna tulajdon királyát biztosítani az országnak; miért is Albert megválasztásakor feltételül kötötte ki, hogy egészen magyar király leend, s a császári koronát csak a nemzet beleegyezése után fogja elfogadni. Albert ki is kérte és a kérelem irányában mindenkor túllovagias nemzet, különösen a baseli zsinaton együtt volt főpapság közbenjárása után, meg is adta a megegyezést.

Az osztrák házi első magyar királynak uralkodása sokkal rövidebb volt, mintsem az bármely irányban is

nyomot hagyhatott volna maga után: a viszonyok nem változtak, s a már egyszer érvényesített törekvés folyvást fentartotta magát.

III. Fridrik császár 53 évig tartó – 1440-1493 uralkodásának cselszövényei végig vonulnak a magyar nemzet történelmi életének legváltozatosabb, de a dicsőség pillanataiban leggazdagabb, I. Ulászló, Hunyady János, V. László Mátyás király kormányaik korszakán; uralkodása benyúlik a nemzeti szétmállás korszakának kezdetébe, megéri II. Ulászló alatt a fekete sereg szétverését és maradványainak Bécs alatti felkonzoltatását; és ő ezen hosszú, unalmas és vizzályokkal teljes, több felől szorongatott, többször megalázott uralkodás folytán, soha egy pillanatra szem elől nem téveszté, a német nehézkedés irányát hazái de felé, mely nehézkedés már ekkor *egy* család uralma terjesztésében nyert kifejezést.

Fridrik, a mindig pénzzavarban élő fősvény, – Erzsébettől Albert özvegyétől pénzért zálogba veszi a koronát. vele Sopront és több városokat; gyámsága alá veszi Lászlót, s ezen gyámság jogán kormánya alá Ausztriát; és e koronát nemcsak az Anjou Hedvig mostoha unokája Jagelló Ulászló részére ki nem adja... hanem miután ezen ifjú király, – ki, az osztrák ház magyaruralma folytonosságát ha félbe nem szakította is, mert a csecsemő László az ő választatása előtt már megkoronázott, de meg zavarta, és hivatva látszott lenni egy több nemzedékre kiterjedhető dynastiát alapítani, – a végzet szeszélyes menete folytán, a csatatéren hős halált halt; és így miután az osztrák érdek a sors által ez úttal is kiegyenlítve lett azt még is vonakodott a nemzetnek visszaadni, és többszöri követségi kérelmek, alkudozások, szerződések sőt fegyveres fellépések meg-

hiúsultával – miután előbb némely pártosok által királyul választatván 1459-ben Németújvárott magát vele koronáztatta, – végre Mátyás király által 1462-ben szerzetetett vissza terhes feltételek mellett: mely feltételek közt a ház hagyományos politikájához képest, a var koronának örökösödés útján leendő biztosítása volt különösen kiemelve, annyira, hogy e végre Mátyás még tulajdon vére magszakadásának és a magyar királyi cím megosztásának lealázó feltételeit is elfogadni s egy ideig túrni, sőt ezen feltételeknek az országgyűlés általi elfogadását kieszközölni kénytelenítettetett.

Mátyás uralkodása rendkívüli nehézségek által volt környezve, melyeken csak az ő rendkívüli személyisége volt képes, ha nem is behatókig győzedelmeskedni, de legalább az egyensúlyt len tartani. – Fájdalom, a siker biztosítéka egyedül személyében öszponosult, s azzal együtt a kivívott eredmény is elenyészett.

Lángesze korának, különösen nemzetének mi vei t-ségi fokát messze túlszárnyalván, nyugot és kelet egyiránt növekedő ellenséges behatásai, az éjszaki szláv cselszövények s ingerlések bent a visszaszorított de el nem nyomott olygarchia pártoskodása, a pápák nem mindég jóakaró beavatkozása ellen oly hatalmi eszközöket használt, melyek behatásainak nagymérvű következményeit kortársai fel nem fogták, sőt mert nem a kor véleményének kifolyásából merítették, inkább azokat sérteni látszanak, azok ellen ellenszenvvel viseltettek. – értem a rendes adó és állandó katonaság alkalmazását.

Ezen hatalmi eszközöket Mátyás egyénisége nagyszerűségével, erélyességgel párosult ravasz tapintatossággal, a lovagias fenségnek felemelő de le nem bocsátkozó népszerűséggel való egyeztetésével, diplomatiái

ügyességgel, és magasabb látkörű, bár nem egészen átgondolt következetességű politikával egyesítvén, – nem csak Fridrik ravasz és kicsinykedő, harczra és békére egyiránt képtelen, de mindig következetes politikájának cselszövényeit volt képes két hosszú hadviselés által megtörni, s Magyarországra irányzott uralmi igényeit visszaszorítani, hanem sikerült koronája dicsőségének tekintélyét a korabeli született fejedelmek által is elismertetni, kik már azon időben is a születési legitimitás varázs leplébe burkolódván, őt csak szerencsésen felemelkedett kalandornak negélyeztek tekinteni. De Mátyás ennyi dicsőségének, épen úgy mint I. Lajosénak, nem lett, – szerintem már nem is lehetett – az ország jövő önellósága biztosítását illetőleg, határozott eredménye. Az I. Lajos idejében még kicsiny osztrák berezegek német császárokká növekedtek, s a helyett, hogy a magyar király pátrtfogását keresték, ellene német birodalmi erővel harczoltak s koronáját nyíltan igényelték; a Lajos idejében még Drinapolyig portyázó ozmán törzs, már a magyar fenhatóság alá tartozó keleti tartományokat háborgatta, sőt az ország határait fenyegette; két felé az ország természetes határait biztosítani – nyugoton Schwarzwaldig, keleten a Balkánig, – már Mátyás rendkívüli egyénisége által teremtett hatalomnak sem sikerülhetett. Világtörténelmi harcz kezdete volt már ez, a keleti ifjú barbár erő s a nyugoti, fejlődésnek indult civilizatio közt. Mátyás teljesítette mire küldetése volt, fentartotta uralmának korszaka alatt az egyensúlyt s ez által lehetővé tette a polgárisodás jövő diadalát, de nem volt képes megakadályozni, hogy e hosszú századokon keresztül vonuló véres harcz, hazánk földjéről eltávolíttassék, még kevésbé azt, hogy ezen tusa-

nak első áldozatul ne essék hazánk önállósága, – pedig e szomorú jövődő oly közel volt.

Mátyás nagyratörő jelleme nemcsak képes volt fentartatani nyugot és kelet nehézkedései között az egyensúlyt, nemcsak képes volt visszaverni az éjszaki szláv-invasiot Jagelló Kázmér lengyel király ellen, s meghasítani ügyes tapintatosság által a komolylyá valósodott – Vitéz s Ujlaky féle – fellázadást: hanem képes volt egy hosszas és nagyobb mérvű támadó, illetőleg foglaló háborút is folytatni a cseh korona birtokáért.

A pápa izgatása, segédkezése s Mátyás catholicus buzgalma és a keletkező eretnység elfojtásának szándéka voltak-e indító okai ezen igazságtalannak látszó támadásnak?

Magasabb politikai felfogás, az önfentartás ösztöne, s a jövő látnoki beismerése, sugalmazták-e Mátyás éber lelkének a törekvést, a nemzet hatalmát nyugotfelé szélesebb térre terjeszteni, hogy azt a keleti támadás árjának behatása ellen megvédhesse?

Az osztrák ház már akkor bontakozni kezdő hatalmának kellő határok közé szorítása javallta-e szükségét annak, hogy a nyugot szláv tartományok magyar fenhatóság alá jussanak, – nehogy a német befolyás által elborítva, annak a magyar állam elleni nehézkedési súlyát növeljék?

A szláv elem nyugotoni tömörülésének, s netalán az éjszaki szláv elemmeli egyesülés folytán, – mire az időben nagy kilátás volt, a szláv túlsúly felül kerülésének meggátlása volt-e a benső indok, mely a magyar népfíát Mátyást, a cseh népfia Podiebrad ellen fegyverfogásra készítet?

Vagy csupán személyes dicsvágy s Podiebrad elleni neheztelés és leszámolási viszketés: voltak okai

az ennyi lehető okok mellett még is indokolatlannak látszó háborúnak, mely míg a keleti védelemtől az erőt elvonta, s a nemzet súlyos megadóztatása mellett 2 ½ millió aranyba került, még is semmi tényleges hasznot nem hozott; ki tudná ma biztosan megállapítani? Esetleg-e, vagy végzetszerűleg, nemzetünknek a nyugoti szláv elem elleni ezen harca is, mint Arnulf és I. Rudolf idejében, ismét a német elem érdekében történt. A magyar és cseh nemzeti királyok, utolsó meteorok a két nemzet egén, Mátyás és Podiebrad, dicsőségüknek csak emlékét hagyták hátra nemzeteik számára, ivadékaik nem érhatték el a trón magaslatát, s utánok mindkét trónt az utolsó Jagellók foglalták el, hogy gyávaságuk által a felbomlás processusát elősegítvén, rövid idő' múlva, tért nyissanak a Habsburg remények valósulásnak.

A Mátyás halála után oly rögtön beállott hanyatlás bár meglepőnek lássék is, a helyzetnek, az események összefüggésének s régen fogamzott és fokozatosan fejlődött okoknak természetes következménye volt. A nyugoti polgárisodás ösztönszerűleg tért keresett magának, melyen a kelet fanaticus hódítási rohamait felfogván, azokat saját területétől távol tarthassa; s innen magyarázható, hogy a német birodalom nemcsak közönnysel nézte az ozmán betöréseket hazánk földére, de sőt ismételve adott birodalmi segílyt Fridriknek Mátyás ellen, míg azt a török ellen megtagadta; és politikája számításaihoz tartozott Magyarországot anynyira aláátsatni engedni kelet felől, míg az elég gyenge leendett a nyugoti nehézkedésnek áldozatul esni, hogy ily módon ennek segílyforrásaival rendelkezhetvén, elháríthassa ön fejről a végzetet. — A német és török császárok, mindegyik önérdékből, — bár természet szerint ellenségek, — egymás kezére játszottak és mint-

egy szövetséget képeztek hazánk ellen egész addig, míg ez állam egyéniségét fentartani képes volt. Ezen szövetséget Mátyás ellensúlyozta, de következményeit el nem háríthatta. Személyiségének dicsköre, a nemzetnek erőt nem kölcsönözött, hanem vele együtt letűnt mert utódai és nemzete politikájának mérveit felfogni, annyival inkább folytatni képesek nem voltak: s míg itt helyét az olygarchák önérdek hajhászása, a megunt fegyelem alól kibontakozott frivol féktelenség, s ezek szüleménye a királyi gyávaság bitorul elfoglalják, nyugoton és keleten mintegy egymást felváltva a következetes politikának erőteljes kinyomatai lépnek előtérbe: amott I. Miksa, itt annak letűnte után Soliman. I. Miksa a kicsinykedő, fősvény Fridrik fia, apjának szívóssági erényét öröklötte, de hibáit nem; személyiségében egyesítette nagyanyjának a lengyel Cimburgának óriási testi erejét, s anyjának a portugál Eleonórának délforroságú élvvágyát és szenvedélyeit, s ő, bár nagy fejedelemnek és nagy embernek nem mondhatjuk, középkori lovagias fenségében, óriásként tündöklök ki a Habsburg elődök és utódok hosszú ivadék-sorozatából.

Miksa, nejének burgundi Máriának hozománya által megalapítván családjának nagyhatalmi állását, a magyar koronázozi igényeit más hangon követelte mint elődei, s bár királylyá választatását, az olygarchia féltékenysége s a felébredni kezdő nemzeti függettsenségi visszahatás, meggátolták: azokat uralkodásának egész folyama alatt érvényben tartotta, és a magyar királyi czimet diplomaticai okmányaiban folyvást használta.

Zápolya István, a Hunyady ház nagy erényei szerzeményének örökségét áhítóznán, a nélkül hogy annak nagyságát öröklötte volna, s az őt porból fel-emelő Mátyás politikáját sem felfogni, sem folytatni ké-

pes nem levén, annak elhunytá után rögtön odahagyja az osztrák helytartói fontos állomást, és Miksa könnyű szerrel visszafoglalja Bécset, vele Ausztriát, s győzelmes fegyverével Buda alól csak azért tér vissza, mert a még folyvást élő fősvény Fridrik tőle a szükséges költséget és a német birodalmi rendek, mintegy ösztönszerűleg félve az osztrák ház hatalmi túlsúlyától, a segítséget megtagadták: s ezek daczára is sikerült neki, az 14.91-ki békekötés alkalmával, Ulászló férfi ivadékának kihalása esetére, a magyar korona örökségét biztosítani, és sikerült, különösen a magyar főpapok és olygarchák soraiból, egy határozott osztrák pártot alakítani. A király szabad választási oly féltékenyen őrzött s palládiumként tisztelt jognak ily módoni elárúsítása felébresztette a nemzeti ellenhatást, s az 1492-ki országgyűlés azon sajátságos történelmi eseményéről nevezetes, hogy a magyar király, a magyar rendek előtt, szláv trónbeszédben védte az osztrák ház örökösödési jogát, de a felriadt nemzet hevesen tört ki a nemzeti önérzetet sértő szerződés ellen, melyet, a még nyilvánosan fellépni nem merészlő, de naponként szaporodó osztrák párt tagjai egyenkint irtak alá. A szerződés megerősítését megtagadta az 1493. s 1505-iki első országgyűlés is; az 1505-ik évi második országgyűlésen pedig a nemzet függetlenségi visszahatása oly élesen nyilatkozott, hogy a rendek jövőre a magyar trónról minden idegennek kizárását határozták el. Sajnos, hogy a nemzeti akarat, oly kis mérvű tulajdonokkal bíró családban nyert kifejezést, mint a minő a Zápolya család volt. Miksa fegyverrel akart ellenszegülni e határozatnak, s attól csak az Ulászlóval kötött újabb örökösödési és kölcsönös házassági szerződés folytán állott el. Az 1507. és 1508-ki országgyűlések ismételve tiltakoztak a fejedelmek által kötött titkos szerződések ellen, de azoknak következményeit sem ezek, sem Zsig-

mond lengyel király közbenjárása, sem a Zápolya-párt fondorkodása meg nem akadályozhatták. A gyáva és tehetetlen Ulászló e részben a kérelhetetlenségig következetes volt. Az örökösödési és házassági szerződés 1515-ben Bécsben ismételve megújított, melynek az öreg Perényi nádor magát Pozsony utczáin zselyeszékben körülhordoztatva, nyilvánosan ellentmondott ugyan, de azt később maga is, mint magán egyén, a nádori méltóság beszenyezését nem merészelve s azt ön személyétől különválasztván, aláírta.

Miksa nem érte meg a szerződés érvényesítését; de már halála évében, 1519-ben, megkötötték a kettős házasság Jagelló Lajos és Habsburg Mária – Habsburg Ferdinand és Jagelló Anna között. Hét év múlva kihalt a Jagelló törzs, s a Habsburg ház igénye, melyben a német nehézkedés súlya rég idő oltá öszpontosult, Magyarországot illetőleg teljesedést nyert.

Ez volt helyzete nyugotfelé a magyar államnak: – folytonos védelem annak túlnyomósága ellen, mely ellen csak addig volt képes magát fentartani, míg a keleti nyomás egy nagyobb állam alakulásának szükségét előtérbe nem tolt.

Nyugot nehézkedésének következményei talán elháríthatók leendettek, ha a magyar állam határai dél és keletfelé a természetes vonalokig, a tengerig és Balkánig annak idejében kitűzve, s azon területen a magyar befolyás megszilárdítva lettek volna: de mind ez el lön mulasztva, részint egyes uralkodóink hibái miatt, – részint azon természetes okból, mert a nemzet, maga is újoncz a nyugoti polgárisodásban, nem rendelkezett a polgárisodásnak annyi fölényével, mennyi a kelet felé hatás sikerét tartósan megalapítani és biztosítani képes lett volna.

V. FEJEZET.

Keleti hatás.

A honfoglalás idejében, bár a közeledő felbomlás csiráit bensőleg rejtegetve, külsőleg még fentállott a keleti császári birodalom, melynek Pannónia felé fekvő, laza hűbéri kötelékkal fűzött, tetteleg majdnem független tartományait erőteljes bolgár és szláv népek lakták, ezek meghódítása nagyobb erőfeszítést kívánt és kevesebb zsákmányt ígért, hogysem a zsákmány vágyó harcosok tettvágyát nyugottól elvonni, s a hon alapítás messze előrelátó érdekében, kelet s dél felé irányozni törekvést keltett volna.

Bár az Európáival első érintkezés kelet közvetítése folytán történt, Bölcs Leo segédül híván őseinket 889-ben a fellázadt Simon bolgár hűbéres fejedelem ellen; de a keleti császárság befolyása hazánkra, bár három századon keresztül fel-felmerült, szerencséjére polgárosodási jövőnknek, döntő és tartós nyomokat nem volt képes hátrahagyni · de más részt politikai jövőnknek hátrányára a magyar befolyás sem volt képes délkeleten hatályos kiterjedést alapítani. A vezérek korában Zoard és Kadocsa a Dunán átkeltek ugyan hódítási tervvel egész a Feketetengerig, de ha Anonymus igazat mond, a foglaló sereg Görögországban maradt és többé vissza nem tért. — Konstantin császár 942-ben aranynyal vásárolja meg a békét, a későbbi csatározások pedig 958-ban, 961-ben és 970-ben vereséggel végződtek a görög földön. — Konstantin törekedett a görög befolyást nemzetünkre megkísérteni, s a béke követség” vezéreit Gyulát és Bulcsút úgy látszik hajlan-

dókká tette a keresztyén vallás elfogadására; talán Hierotheus is az o rendelete folytán ment Erdélybe a keleti ker. vallás terjesztése érdekében: de a keleti vallás terjesztése csakhamar túlszárnyaltatott a nyugoti térítés fölénye által, s már Istvánnak sikerült a keleti egyházat Erdélyben is háttérbe szorítani.

Meddig tolták ki honfoglaló őseink délirányban az ország határait, e helyen vizsgálni nem szándékom, ha elfogadjuk is azon állítást, hogy Zalán megveretése után Léi, Bulcsú, Botond egész az Adriáig hatoltak, Horvátországot elfoglalták, valamint Braszlavo fejedelem birtokait a Pannónia Saviat, – Zágrábot, Valkot Pozsegát; másrésztől el kell ismernünk, hogy ezen részek meghódítása nagy részben mulékony megszállás lehetett, mely sem a foglaló nemzet ottani megtelepedését, sem tartós birtokba vételt, sem állandó határ-alapítást nem eredményezett.

Már Taksony alatt 950 körül beljebb szorult a déli határ, valamint a keleti határ sem terjedt a Balkánig mint némelyek szerint Zoltán megállapította; – Paulimir szerb fejedelein egyesség útján kiköti, hogy a magyarok a Szaván túl ne kalandozzanak. S ha elhiszszük is, hogy Muncimir horvát fejedelem elismeré a magyar fensőségét, annyi történelmileg bizonyos, hogy I-ső Béla leányát Ilonát, Sz. László testvérét Zvoimir független horvát fejedelem vette nőül.

Hogy Bulgaria a Belgrád melletti csata után és Szervia Császlavus fejedelem legyőzése után, elismerték e a magyar fenhatóságot, és ha igen, meddig tartott az? nem lehet történelmileg biztosan megállapítani, annyi bizonyos, hogy ezen uralom sem tartós, sem biztosított nem volt.

A történelmi ködből kibontakozva biztosan tudjuk,

hogy 1072-ben Ducas Mihály bosniai helytartóját Nikest a királyi berezegek Belgrádnál megverik és a várat beveszik; továbbá hogy Zvoimir halála után özvegyének kértére I. László a horvát ügyekbe elegyedvén, azon országot 1091-ben elfoglalja, és Álmost Gejza kisebb fiát, annak trónjára ülteti. Kálmán király pedig Péter, – horvát olygarchát legyőzvé, Horvátországot a magyar birodalomhoz kapcsolja, – és 1102 Traumat Jadrát – Spalatót bevévén Zara-Wechiában magát Dalmátország koronájával megkoronáztatja.

Ezen két nagy fejedelemnek sikerült az ország déli határait a természetes védelmi vonalokig kitolni, de ezen valamint a keleti határokat képező tartományok birtoklása folyvást villongás tárgya lévén, biztosan és nyugodtan berendezhető nem volt; és sem az ott lakó népek beolvasztása, sem a földnek a magyar koronába teljes beosztása nem sikerült az ozmán törzs átalakító berohanásai előtt sem.

Alig hunyta be szemeit Kálmán, már Dalmatia, vagy inkább a tenger melléki városok fellázzadtak, és Velence az Adrián uralmát biztosítandó, először lép cselszövényeivel a magyar állam ellen síkra. – 1115 Ordelafo Faliéri doge a dalmatiai városokat elfoglalja – melyeket ugyan 1117-ben II. István vissza foglal, de Jadrát megtartja Velence.

II. István háborút folytat a keleti császárral is, s bár annak birodalmában messze behatolt, de eredmény nélkül tért vissza.

II. Béla Uros szerb fejedelem leányával hozományul kapja Rámát vagy Bosniát; de ezen sógorság, s a középkori szerencsétlen fogalom a majestásról s állam oszthatóságáról, melynek Béla is hódolva – fiai

közt a birodalmat megosztotta, s az innen származott trón- viszályok, a keleti császársággal több mint félszázadig tartó bonyodalmakba keverték a magyar államot mely idő alatt Velence is folyvást igyekezett a Dalmát városokra fentartott igényét érvényesíteni.

A szerb fejedelem Csudomil, Ilonának Béla király nőjének testvére, a magyar trónra lépett unoka öcsét II. Gejzát a keleti császár ellen segédül hívta. – A keleti trónon Comnen Manuel erélyes és cselszövényes kitűnő fejedelem ült, ki képes volt felfogni a következmények fontosságát, mely a keleti befolyásnak a magyar állam ellenébeni biztosításából keleti Európa jövő alakulására nézve keletkezhető volt; s a cél kivitelére bírta az akarat teljességét és a kitartás erélyét és megkísértette az eszközöket alkalmazásba venni; de az ő kora e nagy cél kivitelére késő kor volt. – A magyar állam harmadfél százados fennállása óta sokkal inkább meg volt nyerve a nyugati politika és polgárisodás hatásának, mintsem, a feltartóztatlanul sülyedésnek indult, s egy időre a fejedelem személyisége által fentartott, de belül rothadt kelet, – ily nagy eredmény létesítésére képes lett volna. Comnen Manuel a trónkövetelő királyi hercegek igényei támogatásának ürügye alatt, igyekezett az országot fegyverrel meghódítani: támogatta Boricsot II. Gejza ellen; – III. István és II. László ellen a házasság által görög érdekbe vont II. Istvánt; megmérgezte a független és szilárd jellemet tanúsítani kezdő III. Istvánt, és Bélát annak testvérét nagy mérvű terveinek eszközéül használandó, a magyar állammal egyesítendő császári birodalom örökösévé tűzte ki, udvarában görög nyelvben és szokásokban nevelteté; s bár később született fia érdekében a trónörökléstől és eanya kezétől megfosztá, de még is családjába házasi-

tá, és a birodalom java előmozdítására esküvel kötelezé. – A trónviszályok alatt a magyar királyok ellen folytatott háborúban Szeremet és Dalmatiát elfoglalta; és azokat csak az ő halála után foglalta vissza III. Béla szilárd jellemű s rendező tehetséggel felruházott jeles királyunk, ki a görög udvari nevelésnek előnyeit, de nem fonákságait is elsajátította. III. Béla visszafoglalta a velenceiektől 1117 óta folyvást birtokolt Jadrát is, és a déli tartományokat a Velencével 1189-ben és 1193-ban folytatott háborúk, sakarantani Albert által Horvátországban támasztott zendülés diadalmas bevégzésével megtartotta.

Imre királyt rövid erélytelen uralkodása alatt folyvást foglalkodtatták a délkeleti ügyek. István szerb fejedelem fellázadt a követelt magyar fenhatóság ellen, ezt leverve, helyébe Vulkánt segíté a szerb fejedelemségre. – A Szerbiára tört Joannitz bolgár fejedelem ellen sikerrel harczolt, de ezen hadjárata alatt Velence a francia keresztesek segítségével Jadrát ostrommal bevette, honnét azonban a pápa közbenvetésére, ki a magyar állam erejét a szentföld visszafoglalására akarta igénybe venni, kivonult.

Az Árpádok utolsó századát a barbár népek betörései, s az itt települtek beolvasztásának nehézségei, a mindinkább súlyosodó nyugati befolyás, a Habsburgok keletkező igénye, az olygarchiának II. Endre pazar és silány uralkodása idejében fogamzott, a nemzeti veszélyben kifejlett, s a trónviszályok folytán tetőpontra jutott túlsúlya, – sokkal inkább elhomályosították, mintsem ez időszakban a délkeleti ügyek rendezése sikerülhetett volna.

Velence leskelődő politikája felhasználta a tatár invasio folytán beállott zavart, 1244-ben Jadrát elfoglalta.

A pártos és szenvedélyes, – de tette vágyó és erélyes V. István még atyja életében 1268-ban Wid-dint beveszi s Bulgaria nagy részét a magyar fenható-ság elfogadására szorítja, és a Szerbiában kitört zava-rokat fegyverrel elintézi. – De a kéjekbe merült IV. László uralkodásának végén Uros szerb fejedelem or-szágát nem csak függetleníté, sőt a macsói bánságot is elfoglalja; és a zavarban halászni mindég ügyes Ve-lence a tengerparti városok egyrészt veszi birtokba.

Az utolsó Árpád III. Endrének rövid országlása, míg a befolyást igénylő papi és olasz párt által, méreg által láb alól el nem tétetett, – csak erőlködés volt a trónon megmaradhatni, és nem uralkodás, – nyugaton a Németújvári grófok, éjszakon Csák Máté, Erdélyben László vajda, délen a Brebiri grófok, nem tagadták ugyan meg nyíltan és elvben a majestas elis-merését, sem az ország területi egységét felbontani nem igyekeztek, – de úgy látszik olynemű vazallságra tö-rekedtek, mely a királyi hatalom által alig korlátol-va, a bitorolt területen mintegy független legyen, mi-lyet az időben a frank és német olygarchák szerencsés s ez utóbbiak tartós eredménnyel kísérlettek meg.

A 14. században, melyet Anjou dynastia uralma tölt be, a nemzet életében eddig ismeretlen új befolyás. – az olasz lép előtérbe, mely nyári felhőként sebesen átvonulva, a nemzet politikai életére döntő hatást nem gyakorolt ugyan, de az olasz hadjáratokban elpazarlott temérdek kincs és magyar élet árán szerzett a nemzet, vagy jobban mondva a főnemesség, némi felszínes mi-veltséget, érzéket a szép iránt, fogékonyságot az élet kellemesebb alakbani élvezésére; de ezen előnyök mel-lett itt hagyta ezen befolyás a czímer- és czímvágyat, az erkölcsi ledérséget, a vallási rajongást és türelmet-

lenséget, – a zsidó gyűlöletet. – E befolyásnak főtényezője volt a pápai hatalom, különösen annak kitűnő és erőyes személyesítője V. Kelemen.

Az olasz pápai befolyás felhasználta a magyar állam déli tartományait s azok hatalmas olygarcháit, kiknek segítségével sikerült neki a német és nyugoti szláv befolyást háttérbe szorítani, s a magyar trónra, a sok igénylő Árpád leányági ivadék közül, egy nápolyi herceget ültetni.

Ezen időszak kezdetén a hatalmi túlsúly az állam délkeleti részei előnyére kezdett irányulni; s maga a király is Róbert Károly több évekig Temesvárott tartotta székhelyét, – de részint az ottani olygarchák hazafiúsága, mely irtózott az állani ősi intézvényeinek felforgatásától és hatalmi súlypontjának áthelyezésétől, részint ugyanazoknak a magok körében lehetőleg független helyzetben maradási vágya, s ez okból a királyi tekintély távolabb tartására törekvése, részint és főleg a déli részek zilált szervezetlen helyzete, nem engedték meg, hogy a hatalmi súlypont délkelet birtokában maradjon, de más részről a délkelet segélyével trónra jutott Anjouknak sem sikerült azon részeket a magyar állam consolidait keretébe beosztani.

Károly több ízben volt kénytelen fegyverrel intézni a délkeleti ügyeket. – Velence 1310-ben megszállta Dalmatiát, – 1313-ban Brebir Mladin árulása folytán elfoglalta Zárát, 1322 és 1323-ban ezen Mladin és fia Gryörgy ellen harczol, de Velence fentartja fenhatóságát némely tengerparti városban. – 1318-ban Milutin szerb ellen harczol, s őt a magyar fenhatóság újra elismerésére szorítja. – 1330-ban minden ok nélkül haddal támadja meg a fenhatósági adót folyvást fizető Bazarád Mihály oláh fejedelmet; de az igazság

talan barczban megveretve, az magát függetleníti – és csak később 1342-ben fia Sándor hódol meg újra önkényt Lajos királynak. I-ső Lajos öt ízben folytat háborút Velence ellen Dalmatiáért. 1346-ban Velence Jadrát beveszi s békekötés folytán is megtartja: Dusán szerb fejedelemmel szövetségbe lépve ismét fegyverrel lép föl Dalmatiáért, de Lajos személyes vezérlete alatt Spalatot beveszi, Istria és Friaul egyrészét elfoglalja az 1357-ki háború után Velence lemond a dalmát városokról Lajos viszont Istriáról és Friaulról, és Dalmatia ügyét egy magyar küldöttség által rendeztetí. – A nápolyi igények biztosítása végett Velence hatalmának megtörése szükségesnek mutatkozván, Lajos nagy coalitiót rendez ellene, szövetségbe vonván Paduát, az osztrák herceget, Genuát, és a bosnyák fejedelmet Tvartkót Velence ellen maga részére biztosítani óhajtván, királyi czímmel ruházta fel, s 1378-81 tartó háborúban szárazon és tengeren megalázta, de mint uralmának egyéb vívmányait, úgy ezen nevezetes háború eredményét is megíúsította a szertekapkodás; mert míg előbb a választandó dogek megerősítési jogát és így fenhatóságot követelt a magyar korona részére, később, a francia Anjou Lajosnak a nápolyi trónra formált igénye foglalván el figyelmét és erejét, Velencevel a békét hirtelen megkötötte, a magyar kereskedelem nagy hátrányára lemondván a dalmát sóvali kereskedés jogáról, és beleegyezván a tengereni kereskedés megszorításába,

Hittérítői buzgalmában harczolt Lajos a bosniai patarenus felekezet kiirtása végett, de vezére Konth Miklós nádor Strebernik ostroma alól visszaveretett. – szerencsésebb volt Szerbiában, mert Uros szerb fejedelemtől a macsói bánságot vissza foglalta, és a magyar fennatóságot ismételve megerősítette.

Míg a magyar királyok, a nyugati befolyást a lehetőségig ellensúlyozva, az állam hatalmát délkelet felé megszilárdítani, kevés sikerrel bár, de folyton törekedtek: azalatt folyton közeledett a végzet eszköze, az ázsiai nép-excrementum utolsó de most is erőteljes söpredéke, – az ozmán törzs, feltűnve mint egy folt felhőske a messze láthatáron, mely elöl a gondtalan szemlélő menedéket nem keres, nem is sejtve, hogy rövid időn pusztító viharra erősödve rombolólag fog keresztül vonulni a vidéken.

Kárhoztathatjuk e tehát Lajos királyt, hogy azon felhő vészes rejtelmait föl nem ismerte, – s midőn 1365-ben a töröknek hódolt s vele szövetkezett Sisman bolgár fejedelmet Viddinnél teljesen leverte, a győzelem eredményét fel nem használva s a helyszínén Apor Dénest hátra hagyva, maga az Ausztriában kitört zavarok intézésére sietett?

Nehéz ugyan, az utókortól nagynak nevezett, s annyi egymást követő nemzedék által a dicsőség fénykörében tisztelt király emlékét szigorú bíráló tárgyává tenni: de gondolatom szerint a történelmi igazságnak hódolunk, midőn a kárhoztató vélemény kifejezését merészeljük.

Lajos egész politikájának eszménye, nem egy erős hatalmas és biztosított magyar állam alkotása, hanem családja számára fényes dynastiai hatalom alapítása volt. – Ezen cél kivívására használta fel a magyar állam segélyforrásait, vér és pénz erejét, a nélkül hogy az e részben szerzett előnyök visszahatását a magyar állam javára a felhasznált erő pazarlás arányában eszközölni akarata és képessége lett volna.

Ő családja számára koronát keresett és szerzett Halusban s Lengyelországban és Nápolyban; örökösödési

szerződést kötött a Luxenburg és Habsburg családokkal, ezáltal igényt szerzett az osztrák tartományokra, Cseh-, Morvaországokra, sőt a császárságra; vazalljává tette a bolgár, bosnyák, szerb, oláh, moldvai fejedelmeket, megalázta Velenczét, megfékezte a függetlenségre törekvő tengerparti városokat, és a délszláv oligarchákat, – s mindezek dacára ismételheti-e a történet komoly műzsája a költő szavait, hogy hazánknak a nagy király alatt három tengerpart virányi vétenek határfalat? valóban, bár mennyire fájjon is a lelkesülés lelohasztása: nem ismételheti. – A Balti tenger soha nem volt a magyar állam határa, a független és erőteljes de féktelenségében folyvást önmagát emésztő Lengyelország határa volt az Lajos idejében, mely az ő uralmát alkotmányos feltételek alatt fogadta el, és helytartóul ott hagyott anyját, a Lengyel Erzsébetet is a kormányzás harmadik évében már zendüléssel fenyegette, mert a Lajos által elrendelt törvénytelen telekadó beszédét szorgalmazta; s bár Lajos a lengyel sérelmi országgyűlést Kassán tartotta, kénytelen volt a lengyel kívánatoknak engedni, és lengyel uralmának fenntartása a magyar államtól csak áldozatot követelt de hasznot nem hajtott.

A Fekete-tenger sem képezte határát a magyar államnak Lajos idejében, mert a magyar határ és a fekete tenger közt kétes érzelmű vazall fejedelmek országoltak, kik a függetlenséget csekély évi adóval megvásároltnak tartván, a magyar állam érdekeknek felibe helyezték saját érdekeiket, – és egyik legfőbb hibája Lajosnak, hogy ezen tartományokat sem véglegesen meg nem hódította, mert fegyverét családi érdekek másfelé vették igénybe, sem megnyerni nem tudta. – - Hittérítői buzgalma általában több kárt mint

hasznot okozott, – az állam délkeleti érdekeit illetőleg pedig teljesen elhibázott volt. – Ő Keistut, Litván és Atlamos tatár vezéreket, úgy a bentlakó kunok még pogány vallást követő töredékét a keresztyén vallásra térítette, a zsidók áttérítésében is fáradozott, s az áttérni vonakodókat száműzte; de ha ezen térítései a mivelődés érdekében hasznosak voltak is, azon türelmetlensége, melylyel a keresztyén dissentiens felekezeteket üldözte az államra nézve veszélyes volt. Ezért hagyták néptelenül bogdán Drágos vezérlete alatt az oláhok Mármarost, ezért lázadt fel László oláhországi vajda, ezért voltak elégedetlenek a bosnyák Patarenusok, a szerb óhitűek; és ezen türelmetlensége buzgalom homályosította el szemeit, midőn a segítségért esdeklő Paleologus János keleti császár figyelmeztetése folytán sem ismerte fel a török terjeszkedés nagyhorderejét, s a magyar állam érdekével szemben oly kicsinyszerű feltételhez kötötte a segély nyújtást, hogy a keleti császár az orthodox egyházból lépjen át a katolikus egyházba.

Lajos ezen buzgalma egy pápánál talán erény lett volna, a magyar királyban hiba volt; de fájdalom ezen időben csak a pápák bírtak a politikai emelkedettség ihletével, ők ismerték fel a török hódítás horderejét s a politikai egyensúly jelentőségét, a királyokat családi, az olygarchákat pártérdekek vezérelték, a nép csak tömeg volt.

Lehet, hogy Lajos térítési buzgalmát politikai indokok is vezérelték, a catholicismust az összesimulás emeltyűjének tekintvén; és nem tagadhatni, hogy ha a keleti egyháznak a nyugotiba olvasztása neki sikerül, Európa keleti talán éjszakai részeinek is történelmi fejlődése másként alakul; de ezen nagyszerű eredmény elérhetése végett, szükséges lett volna, hogy Lajos

egész, tagadhatatlanul nagyszerű egyéniségét s a magyar állam minden segélyforrásait ezen mérlegbe vette, szóval politikájának súlypontjává a délkeleti hatalom megalapítását tette volna; s különösen hogy a még akkor talán legyőzhető török foglalás és pusztítás-tól a dunai tartományokat megőrizte volna. Ő ezt tenni elmulasztotta, s mulasztása végzettszerű volt a magyar állam jövőjére.

Az Adriai tenger határát képezte ugyan a magyar államnak Lajos elatt, de már a tengeri uralmat Velence gyakorolta, és Dalmatia, daczára az 1358-ban az esztergomi érsek és Széchy Miklós országbíró elnökök alatt működő választmány rendezésének, oly laza kötelékkel volt az anyaországhoz csatolva, hogy a tengerparti városok Velenczének és a magyar államnak is adózván, a két úr közt több mint municipalis függetlenséget élveztek. Az 1378-ki nagy háborúnak pedig, mint felyebb említénk, kívánt következményeit a hirtelen kötött békekötés meghiúsította. Ily módon dél irányban sem lőn az ország helyzete biztosítva.

Valóban Lajos országlásának hibáit tragicus fejlődéssel boszulta meg közel jövőben a végzet, vagy nyíltan szólva, hibáinak szükségkép bekövetkező következményei hamar teljesültek; de személyes kiváló tulajdonai miatt mind e mellett is hálás volt iránta az utókor, mert emlékét a dicsőség fény körével övedzve adja át a nyomról nyomra következő nemzedékeknek.

Az eszmény, minek az állam nagysága biztosítását !s alá rendelte, családi hatalmának megalapítása, széniéi behunytaival öszveomlott, s a nagy király özvegye és leánya zokogás közt lőnek tanúi, egy, az elhunyt kegyelméből felemelkedett olasz herczeg magyar király-

lyá koronáztatásának. Ez lőn gyümölcse a nápolyi igé-nyekre pazarolt vérnek és kincsnek.

Még Lajos halála évében fellázadt az általa királyi czímmel díszített Tvartkó bosnya fejedelem, ki tiz évísr tartó háborúval kínozza a déli részeket.

Egypár év múlva bekövetkezett a Horváthi és Palisnai féle ocsmány lázadás, melynek tragicus episodjai közé tartozik a királynék fogsága, és az anya-királyné iszonyú meggyilkoltatása.

Hamar bekövetkezett a lengyel koronának Hedvig kezével a Jagellókra lett átruháztatása. Sovány eredmény a magyar vérnek évtizedeken keresztül, a lengyel korona megszerzése érdekében lett pazarlásáért. Bekövetkezett az oláh és moldvai fejedelmek fellázadása s Bulgáriának Bajazed általi elfoglalása, és bekövetkezett tizennégy év múlva 1396-ban a nikápolyi iszonyú vereség. Mind Lajos kormányzata hibáinak következményei.

A királyok fővényre építenek, midőn családi érdekeiket az államétól elválasztják; s a népek megérdemlik sorsukat, midőn magokat ily politika eszközeivé felhasználatni engedik.

A nikápolyi csata megrázkódtatta Közép-Európa addigi államrendszerét, és megváltoztatta a magyar állam helyzetét. A mohácsi vészig nyúló 130 év alatt, már nem csak magáért vívta az élet-halál-harcot, hanem paizsul szolgált a nyugoti polgárisodás és így az öszves Európa, mondhatnánk emberiség jövőjének megvédése érdekében; felfogta a legközelebbi s azért legsújtóbb csapásokat, azokat sok ideig példátlan dicsőséggel feltartóztatta, – csoda-e, ha végre kábultan, de nem megtörve, öszverogyott? Az általa védett nyugót pedig beteg embernek tartotta, mohó vágygyal les-

vén halála esetére, hagyománya szétragadozásának bekövetkező pillanatát.

Es ezen nemzet, mert a polgárisodás követelményeit el nem utasította, él ma is, s az őt elkábító nagyhatalom jutott a beteg ember sorsára, kinek hagyományára az azóta jóllétben gyarapult, általunk megvédett nyugot ma épen oly mohó vágygyal várakozik, mint hajdan a mienkre, ismételt tanúságul, hogy az ember hatalmának forrását nem a nyers erőben, hanem a szellemenben, vagyis abban a mi nem anyagi, rejtette el az isteni gondviselés, mert az az ő kifolyásának szikrája.

Ilyen lévén, vagyis a történelem fonalán ilyenné alakulván a magyar államnak délkeleti irányban geographiai és ethnographiai helyzete: bebizonyítottnak vélem azon tétel igazságát, hogy a magyar állam azért nem nőhet ki magát olyan állammá, mely közép Európában a polgárisodás megőrzésére, s a kelet és nyugót közti egyensúly fentartására önmagában elegendő lett volna: mert geographiai helyzete, s ennek folytán történelmi alakulása kedvezőtlen volt.

Talán mellőzhetem ez alkalommal a harmadik ok részletezését, mely nemzeti hibáinkban keresendő: milyenek a pártoskodás, s ennek kifolyásai, a gyanúsító, rágalmozó, viszálykodó, türelmetlen, fegyelmet nem tűró, a jó irányában is, mert ellenvéleményűtől jön, negatív ellenzési szellem, a munkátlanság s urhatnamsági vágy, mely a polgári foglalkozásokat osztályozva, azoknak egy nagy részét a magyarhoz nem méltókká keresztelte; a dölyfösségbe átcsapó büszkeség, mely a más fajok assimilatioját akadályozta, a szerencsés viszonyok közti elbizakodottság, szerencsétlenségbeni csüggettség: mert ezen hibákat nemzeti erényeink nagy részben ellensúly ózzák; ilyenek a természetes, jó-

zan higadt ész, vitézség, nemeslelkűség, dicsvágy, hazaszeretet, bőkezűség, szabadság és vendégszeretet, vállalási türelmesség.

Ezen hibák és erényeknek, az állam életre befolyását részletezni ez úttal meg nem kísértvén: áttérek azon tétel tanulmányozására, miért volt szükséges a magyar államnak nyugottal szövetkezni, – s ezért az állam küliránybani egyéniségét, ha nem is jogilag, de tetteleg áldozatul hozni.

VI. FEJEZET.

Az ozmán hatás következménye.

Mik voltak az okok, hogy az ozmán hatalom nem Belgrád, Buda vagy Érsekújvár, hanem Bécs alatt törtetett meg? s volt-e időpont, melyben a megtörés sikerülhetett volna? – e kérdéseket általánosságban megfejtí az állam eddigi történelme, melyből kimutatható, hogy a magyar állam nyugotról folyvást zsibbasztva, délkelet felé meg nem erősödhetve, nem bírt elég erővel arra, hogy az ifjúsági erőttől duzzadó, az izlam hatásánál fogva fanaticus, a szerencse különös szeszélye folytán két századon keresztül csaknem folyvást kitűnő, erélyes és harczias szultánoktól vezérlett ozmán hatalomnak ellent állhatott volna, azon hatalomnak, mely keletkezése és létezetése feltételeit még mind épségben bírta, t. i. a szilaj és nyers, de a vallás és feltétlen absolutismus által még is fegyelmezett erőt a folytonos harczokra és tért a folytonos pusztításra s a politikájának sarkkövét képező pusztítás általi terjeszkedésre. Mihelyt e képtelen és sok időre fen nem tartható politika határköbe ütközött, szükségkép be kellett állni a hanyatlásnak, mert a létezetés feltétele megszűnt. – Ezen határkövet képezhetette volna talán Belgrad vagy Budavár, ha Lajos után közvetlen egy Mátyás jutott volna a magyar trónra, de szerencsétlenségére a nemzetnek, az ingatag, pazar, kapkodó, rajongó es mégis erkölcstelen Luxemburg Zsigmond, s vele a viszály, üres kincstár, olygarchicus féktelenség, női aljasság, a nyugot diplomatiai viszályiba való haszon nélküli bonyolódás, vallási türelmetlenség, üldözés és há-

borúk és ezek folytán a sülyedés székeltek egy fél századig a magyar trónon és zsibbasztották az állam erejét.

A Dráván túli részek ezúttal nem voltak oly szerencsések, mint az Árpád ház kihalta után, hogy az olasz befolyás folytán, a magyar államnak királyt adhattak volna. A nápolyi dynastia nem fészkelhette meg magát a magyar trónon, győzött a német szláv befolyás; de ezen viszályok, a boszniai zavarok, velencei háborúk, nyitva hagyták az ország délkeleti részét, a Velence által is titkon segített s Hervoja hitszegése által erősödött török betörésnek.

Az 1419-ki győzelem csak egy 5 évig tartó fegyverszünetet eredményezett. A szerb szövetség, mely Lazarevich és Brankovich Györggyel kötöttet, ha feltételei mind két fél által híven teljesítetnek, talán képes lett volna más alakot adni a történelem kifejlődésének, de ezúttal nem nyomozván melyik fél hibája folytán, eredményre nem vezettek, s az 1428-ki háborúban Murád szultán diadalmaskodik, Brankovich meghódol, leányát a nagyúr háremének áldozza és Szerbia a helyett, hogy a magyar állam védfalát képezné, ezentúl minden segélyforrásaival ellene használtatott fel a török által. – 1432-ben meghódolt a töröknek Vlád oláh fejedelem is, és bevezette azt Erdélybe, hol a három nemzet, mintegy előérzetében a küzdelmes jövőnek s érzetében az Őt védeni nem képes anyaország hanyatlásának, azon nemzeti szövetséget kötötte, melyet a viszonyok teljes átalakulása után, ma is Erdély alkotmányja alapjául erőlködnek némelyek fentartani. – Alakulhatott volna-e akkor négyes nemzeti szövetség, midőn az oláh fejedelem vezette be az addig ismeretlen ellenséget? – és van-e szükség ma az egyéni egyenjóság korszakában egy hazában nemzeti szövetséget

beczikkelyezni? – valóban az állameszmének és egyenjogúságnak értelmezése, ma az ilyenmű alkotmányt anachronismusnak kénytelen tartani, míg a 15. században mint hatályos védelmi eszköz, jogosult és célszerű volt.

Az 1435-ik évi országgyűlés által felállított honvédelmi rendszer. a mellett, hogy az alkotmány igazságtalanságát a paraszt osztály irányában a portalis militia felállításával tetőzte, és ha lehető lett volna a lealacsonyítás alsóbb fokozata, arra kényszerítette, hogy a jogtalan a honvédelemben tartozzék ugyan részt venni, de nem mint osztály és nem a maga neve alatt, ha nem mint a telek járuléka, – ezen rendszer mondom nem hozta színvonalba az erő kifejtést a beállott szükséggel, és az ellenség e részbeni előhaladásával, mert a török már régen fegyelmezett állandó katonasággal harczolt, a janicsárokkal.

Csoda-e, ha közbejövén a hussita és velencei háborúk, majd az erdélyi pórlázzadás, a nagy hős s e század törpéi közül óriásként magasló, ma is rejtélyes Hunyady János 1437-i ki szerbiai nagy győzelme Murád szultánon, nem volt képes a török terjeszkedésnek kimutatni a határkövet?

Hosszú ideig volt ő és hős fiai paizs és vért a magyar nemzet élete fölött, de csoda-e ha a rothadásnak indult anyagban a chemiai fejlődést meg nem semmisíthették? elég, hogy késleltették; lehetetlent ember nem alkothat, sem az anyagi, sem a morális világban.

A Zsigmond halála utáni húsz év, 1438 –1458 nevezetes világtörténelmi időszak, kezdete a középkor eszméibőli kibontakozásnak, magával hozva az átalakítás vajúadásainak előfáj dalmait, kétséget a fenálló biztosságban, habozást a régi fentartásában, bizalmatlan-

ságot a kétes új iránt, előbb az eszméknek, majdan az államoknak átalakulását siettetek az ozmán hatalmi törekvés újabb vívmányai, Murád és Mahomet diadalai, Konstantinápoly eleste s az utolsó ókori birodalom végenyszete. A nemzetek sejteni kezdték, hogy új államalakulás küszöbén állanak, de még nem tájékozták magokat az események hordereje iránt. Nem különösen hazánk, s kivált az annak sorsát kezeiben tartó olygarchia és kiváltságos osztály. Itt a királyválasztási pártviszályok, az olygarchia féktelensége, s az aristocrazia szűkkeblősége kiáltóbb színben tűnnek föl, mint bármikor az aránylag biztos múltban. De nemcsak az emberek, az események is hátrányosan alakultak a nemzet életére nézve. Az annyi kísérlet után végre magyar trónra jutott habsburgházi első király Albert rövid országlás után meghal, maga után az atyja hibáit öröklött özvegyét várandó helyzetben hagyva. Ha Albert tovább él, s a magyar trónon ivadék sorozat követi, valószínűleg más alakulást nyert volna hazánk történelme; ez esetben is bekövetkezett volna azon állam csoportulás, melyet az ozmán hatalom terjedése teremtett, de a csoportulás hihetőleg Magyarország körül özpontosult volna, s ez képezendette magvát és súlypontját azon birodalomnak, melyet ma osztrák birodalomnak nevezünk, s melynek hatalmi súlypontja, a negyedfél százados történelmi időszak alatt folyvást változtatva, majd a német majd a szláv elemre, majd egyedül az uralkodó ház családi hatalmára alapítva, máig sem helyeztetett természetes alapkövére.

Albert, bár a magyar rendek beleegyezése folytán, német császár is, mint ipa Zsigmond, hatalmának alapjául még Magyarországot tekintette; e volt a központ, melyből más országait és a császárságot kormányozta,

ha él, családi érdekei összeforrván a nemzet érdekével, hihetőleg érzelmeire nézve is magyarrá lett volna, s mint ilyen hasonlóká nevelve örököseit, a család növekedésben lévő hatalmának eszközeit az ország fentartására fordította volna. — De az előbb és később oly szapora nemzetség, a magyar földön nem bírt sarjadéin fogékonysággal.

Így hiúsult meg a szláv elemmeli szövetkezhetés eszménye is Ulászló kora halálával; és meghiúsult másodszor a Habsburgház magyarrá alakulása IV. Lászlónak a szláv nemzeti visszahatás általi megmérgezteése miatt.

E sivár korszakot, bár utóhatásait meg nem előzhetve, fényesen tölti be Hunyady János emelkedett államerényeivel, és a nemzet genius forrásából merített hadvezéri dicsőségével. De fájdalom ő korában egyedül volt nagy, mellette minden törpe. Törpe az olygarchia, mely ármányaival és cselszövényeivel őt folyton körülhálózta, és nagyszerű eszménye, a török hatalom megtörése kivívásában akadályozta, — törpe az aristocratia, mely az 1447. országgyűlésen a honvédelem tárgyában hozott azon végzéseivel, melyek szerint a nemesség felkelését csak nagyobb megtámadtatás esetében engedte összehivatni, s ekkor is az ország határain túl használtatni nem engedte, szűkkebelűségének gyászos emlékét örökítette meg, — törpék voltak a magyar állam fenhatósága alatti és védelmére szorult népek vagy jobban mondva fejedelmek, a szerb, oláh és moldvaországi fejedelmek, kik árulásaikkal több ízben előnyére szolgáltak azon természetes ellenségnek, melynek első csapásait nekik kellett felfogniok, s melyek alól csak a magyar állammal s ez által a nyugottali határozott szövetkezés menthette volna fel. — Törpe volt a pápai s

által a papi hatalom, mely a nemzeteket csak szóval izgatni volt alkalmas, még az esküvel pecsételt békeszerződés felbontására is, de a hívők szövetkezésének megalakítására többé sem a tekintély sem az ige varázsának nem volt birtokában, – törpék voltak az európai fejedelmek, kik, mert a veszély tőlök távol volt, annak nagyságát be nem látták: – ezen időszak mindhárom királya pedig rövidebb ideig foglalta el a trónt, mintsem jellemök, erélyök és képességek felől biztos ítéletet mondhatnánk, noha V. László ingatag, hitszegő és önállástalan jellemét nem mentheti ki ifjúsága. Ennyi rothadt elem közt, úgy látszik, csak az alkotmány sánczain kívül álló jogtalan nép maradt meg még romlatlan erőben, mert az a bűnbocsánat ígében bízva, seregestől tódult felvenni a keresztet, s hozni életét áldozatul a haza megmentésére, míg a király seregével és a nemesség zászlóaljai távolról nézték a Nándorfehérvári nagy csatát, mely bár a török iszonyú megveretésével lőn megnyerve, de a viszonyok fentebb rajzolt alakulása mellett, nem emelkedhetett döntő csata színvonalára; az ozmán hatalom még bírta az ifjúság rugékony erejét, a középkori Magyarország szervezete közeledett az elkopáshoz, az új kor állameszméi még nem törtek rést a sötétbe, s bár azokat Mátyás sas szeméi már sejtették, hatalmas karjai, bár a rendkívüli viszonyok közt is elég erősek voltak az állam megingott gépezetét nemcsak fentartani, de mint néha a leáldozó nap ragyogóbb mint a délmagaslati, elég erősek voltak azt múló dicsőrével is övedzeni, de nem bírták, nem bírhatták az óriás erejével a hanyatló kort magához felemelni.

Ha a Hunyady-dynastia Mátyáshoz hasonló ivadékokban megörökölhetett volna a magyar trónon, va-

lószerű, hogy a magyar állam, daczára a nyugoti és keleti nyomásnak, mind két irányban terjedve, mint nagy állam foglalt volna helyet az európai új állam rendszerben; de a végzet itt is ellenünk határozott, eszközül használva azon elfajult olygarchiát, mely a középkori századokban mint a védelmi rendszer akkor főtényezője szükséges államintézmény volt, de ezen korban már a viszonyok hatalma által túlszárnyalva, mint magát túlélte és avult intézmény, sejteni kezdte, hogy feleslegessé vált. Talán ezen sejtelem – talán éppen a Mátyás általi nyomásnak érzete felkölté benne az élet ösztönét, felvillanyozá lankadó életerejét, mint a moschus a haldokló betegét, s utolsó lobbanásával több kárt tett, mint egész történelmi életével hasznot. – Az olygarchiának, hogy életét tatarozhassa, báb király kellett, előtte az állandó katonaság, az adófizetés, a fegyelem, a királyi akarat, s a népjog gyűlölt és rettegett intézmények voltak; és választott báb királyt, előidézte a paraszt lázadást és a mohácsi veszedelmet.

Vájjon mindezen veszedelmet, s annak folytán az állam egyéniségének kockáztatását, az akkor élt olygarchia tagjainak, mint egyéneknek terhökre rohatjuk e föl? – Valóban nem. Ki határozza mi meg, mennyi része volt az egyéni szabadakarat befolyásának, és mennyi a viszonyok és uralkodó eszmék kényszerűségének az események alakításában? az olygarchia tagjai közt sok jó hazafi volt, sokan siettek éltöket áldozni a hazáért; csak a mohácsi ütközetben 28 zászlós úr és 500 fő nemes veszett el; de ők az átmeneti korszak zavart fogalmainak hatása alatt állottak, mint, egy, – századok óta önálló ország főrendű tagjai, nem hittek a lehetőségben, hogy ezen ország független önállását elérheti, s az elődök hagyományos szabadságait

ereklyeként őrzötték, s azokat az ország palládiumaként tekintvén, fentartani igyekeztek a királyi tekintély ellenében is, – nem látták át, hogy a megosztott hatalom nagy veszély idején nem képes megmenteni a hazát; sőt azt hitték, hogy mind az, mit a királyi tekintélytől az olygarchia számára elvonhatnak a nemzeti szabadság és erő tőkáját neveli; nem fogták fel a veszély nagyságának horderejét sem, nem ismerték fel a honvédelmi rendszer korhadtságát s elégtelenségét a veszély fokával szemben, és ennek folytán nem is erőlködtek új segélyforrások s jobb rendszer alkalmazásának kutatásában, sőt attól idegenkedtek, mert a Mátyás által használt eszközöket szabadalmaikra nézve veszélyeseknek hitték, a nemesi szabadalmakat pedig ugyan azonosították a haza szabadságával, s azt hitték, hogy hogy még azok épségben vannak a haza sincs veszélyben. – Ok ezen eszmekörből nem szabadulhattak meg, – a kor uralkodó eszméi erősebbek mint az egyének.

– Hátráltatta a kibontakozás lehetőségét, és növelte az átalkodottságot az 1514-ki pórlázadás is; e lázadást a nemesség, mint szabadalmi és születési jogai elleni mérenyület iszonyú visszahatással torolta meg, s a megtorlásban nemcsak igazságtalanságot de political hibát is követett el, melynek következményei több mint három századra kinyúltak, s utóféjdalmi még ma is nyomasztólag hatnak a nemzetre.

Mindezek mellett nem lehet a 15-ik század utolsó felének olygarcháit igazolni; bűnösök oka nemzeti veszély előidőzésében.

E veszély közben hol találhatott a nemzet menekvést? nyugoton kellett-e e azt keresni, vagy meghódolva kelet hatalmának annak előretolt harcosául szegődni a nyugati polgárisodás ellen? – e kérdéseket fogom

röviden tanulmányozni, azon meggyőződésben, hogy hogy a történelem kényszerűsége folytán a harmadik eset, – t. i. nyugot és kelet nyomása közt önállóságot biztosítani nem tartozott a lehetőségek sorozatába.

Megkísértették a lehetőséget valósítani a 16-ik század olygarchái s mondhatni azon kor férfiai közül a jobbak s velők a nemzet nagy része érezték, hogy az ország sorsa válponton áll; belátták, hogy a nyugati nyomás, s annak kifejezése az osztrák ház igénye, többet rejt magában, mint a megelőzött trón követelési igények. Két század lefolyása alatt többször volt rá eset, hogy a magyar koronát tekintélyes külerővel támogatott, s más tartományokat is – birtokoló igénylők nyerték el. – Sőt a dynastiák változásainál, Mátyás esetét kivéve, ez rendes állapot volt, s úgy látszik, hogy a nemzet már ezen időszakban érezte szükségét annak, hogy királya személye által más országokkal szövetséget keressen. – Zsigmond is, Albert is császárok voltak s urai a cseh koronának, mégis a nemzet azon esetekben nem remegett függetlensége elveszthetése miatt, érezte erejét, s tudta hogy ezen erő fog súlyt és fényt kölcsönözni a megválasztott királynak. – Most erejében megrendülve, ebbeli hitében is megrendült; az óriási zavarok közt tétovázva keresett menedéket, s ezt a bátrabbak és vérmesebb idegzetűek egy nemzeti király választásában keresték, reményivé hogy a nemzeti király érdeke a nemzet érdekével össze lévén forrva, az egyesült erők diadalmaskodni fognak a lehetetlenségen is. Azt hitték, hogy „*cuncta virtute expugnabilia*” – ők önmagukból indultak ki, – ők látták, de önmagokat kényszeríték vagy ámiták nem látni, hogy a nemzet ereje el van zibbasztva, látták, de nem akarták hinni, hogy a közromlottság közepette, a meglévő erők egye-

sítése sem kivihető, ők láthatták, hogy a nemzet már magának az osztrák követelésnek sem képes ellentállni, annyival kevésbé a hatalom zenithjére jutott ozmán erőnek és mégis, mint nemzetünk annyiszor, nem az ész, hanem a különben nemes és magasztos érzelem sugallatát követték. Az érzelmekhez szólott az országban szerte járva láng szavakban Werbőczy, és szavai a nemzetet felvillanyozták épúgy, mint ékesszólása örökösének szavai a késő utódokat. Sajnos, hogy a nemzet nemes érzelmei, oly kicsiny szerű egyénben nyertek kifejezést mint Zápolya János. – Ezen kevés ősöket számlált olygarcha bírta a parvenunek és kortársainak minden hibáit, de a nagyság erényei közül csak a dicsvágy volt tulajdona. Nem csoda sőt okszerű fejleménye a történelemnek, hogy ő – Mária özvegy királyné ügyes tapintata, sa családi politikához szívósan ragaszkodó jelleme, kitartása sőt merészsége, s háttérben Károly császár hatalma és diplomatiája ellenében nem volt képes fentartani, annyival kevésbé előnyére billenteni az egyensúly mérlegét. – Királysága nyakára hozza a nemzetnek a német fegyvert, okot szolgáltat az ellenkirálynak igényét fegyverrel biztosítani; s Tokajnáli megveretése kényszerítvén a töröknél segítséget keresni, ürügyet szolgáltat a nagy hódítónak, Magyarországot hadmiveletei színhelyévé választani s fenhatósága alá szorítani, – kegyelmesen elfogadván Mohácsnál a nemzeti királytól a vazalli kéz csókot.

Mi történik, ha János király fel nem lép, hanem ő is, mint az előző korban az olygarchák, ha pártos lesz lesz is de trónkövetelő nem, s a nemzettel egyetértve járul Ferdinand megválasztásához? Nem valószínű hogy Szolimán századának legnagyobb embere s az ozmán erő legméltóságosabb kifejezése, – a hagyományos po-

liticával szakítva a nyugati hódítás tervét ez esetben is önként feladta volna; de hihető hogy az invasio később következett volna be; és hihető, hogy az egyesült nemzet határozottabb feltételekhez kötötte volna a korona átadását, hihető, hogy nem történt volna meg az 1528-ki országgyűlési lealázó jelenet, midőn a nemzet kijelenté hogy többé magát védeni nem képes, és a nyugoti védelmet elfogadja mint a királyi hatalom eredményét és nem mint nemzetközi szerződés kifolyását; hihető, hogy az állam fogalmának akkori felfogása szerint is, – a kölcsönös védelem szüksége sürgető lévén, – a nemzet talált volna módot a megválasztott király más tartományaival a közvédelem ügyét nemzetközileg rendezni, – míg így a védelmet kegyelemként is elfogadván, s a viszontkötelezettség eseteit és mértékét meg nem határozván, az ily módon alakult viszony, egy a mindkét részrőlí őszinteség hiányában mind két részre soknemű fictionalt jogokat és követeléseket s oly helyzetet teremtett, melyben a való az írott és szerződött jogtól különbözött s nagy részben okozója lőn a három százados együttlét kényelmetlenségének s eredménytelenségének, s melynek kibonyolítása még napjainknak is égető kérdése.

Mi történt volna a másik esetben, ha t. i. a nemzet egész tömege egy nemzeti király körül központosul, még ha ezen király az ingatag Zápolya lett volna is, valószínűleg nehéz védelmi harc az osztrák igények ellenében; volt e vagy lehetett e kilátás ezen harcban győzelemre? ha elfogultság nélkül vizsgáljuk Európa akkori helyzetét. – merészség koczkáztatása nélkül, nemmel felelhetünk. A Habsburgház hatalma a tetőpontra tündöklött, kiterjedt nyugot és dél Európa akkor legnépesebb leggazdagabb országaira, és segélyforrásait már az új föld kincseivel is öregbité. A ház feje

V-ik Károly császár, – kétségkívül ezen ház elődei és utódai közt legnagyobb férfiú, – már nem a középkor lovagja mint nagyatyja I. Miksa, hanem az új kor-diplomatiáját teremtő, Machiavelli országlási tanait nem csak felfogó de azokat sok tapintattal alkalmazó uralkodó volt, hideg, nyugodt ész s előre látó és körültekintő állambölcsesség birtokosa, fontolva mérlegelő de a kiszámítás szerint szilárd és biztos végrehajtó, kinek agyában világművelési eszmék lappangtak. A mohácsi vész idejében Károly az ifjúság erőteljességében s a paviai győzelem dicsőségének mámorában tündöklött, ha mámor férhetett volna a hideg észhez. Ferencz francia király-rabja, s majd az egész olasz föld hatalmában. Ha ő hatalmának egész súlyát kénytelen lett volna az egyesült magyar nemzet ellen mérlegbe vetni, alig van kétség, hogy azt siker koronázta volna. Hogy pedig Károly császár, bár a reformatio által okozott új élet, melyet ő vagy fel nem ismert vagy félre ismert, s ennek folytán a németországi zavarok, a francia nemzet, vagy is tán inkább a Valois ház hatalmi féltékenysége által erősen igénybe volt véve, – Magyarország irányában a ház hagyományos politikáját a legkedvezőbb alkalom nyíltával feladta, s azt hatalma minden erejével érvényre emelni ne igyekezett volna, – feltenni nem lehet. Károly belátta azt, hogy Magyarország birtoka, fontos tényező úgy a német mint az olasz birtokok megtartása érdekében, s azért e koronának testvére részére leendő megszerzése a család hatalmi állásának szempontjából reá nézve fel nem adható kötelesség lett volna. De ha a nemzetnek sikerül is francia és lengyel szövetséget alakítani, ez esetben is, csak úgy lett volna győzelemre kilátás, ha a török mozdulatlan marad vagy a Károly elleni koalícióhoz csatlakozik; az első eset

gzolimanról fel nem tehető; a második megtörtént, de Szolimán Allah dicsősségeért harczolt nem nyugoti érdekekért. A harcz tehát az akkori helyzetben kétes végzetű volt nemzetünkre nézve, – a legyőzetés ig egyenlő a halállal. Az osztrák ház hatalma által legyőzött ország képességét és jogát elvesztette volna az élethez, s a német birodalomba beosztott provinciában régen nem élne nemzet a hazán.

Mi történt volna a harmadik esetben, – ha az egész nemzet kétségbe esésében leborulva, a győzelmes nagyúr palástja szegélyébe kapaszkodva, magát kegyelemre megadta s a török birodalomba kebeleztetni engedte volna? kelet és nyugot, a keresztyénség és mohamedanizmus a polgárisodás és barbarizmus élet-halál tusája így sem maradhatott volna el, talán a kiontott vér nem folyvást e szegény haza földjét áztatta volna, talán Bécsen keresztül gázolva a német birodalom azon terein, melyek a keresztyén felekezetek harczai színhelyül voltak a végzet által fenntartva, – döntetett volna el a nagy világ kérdés; de a magyar nemzet végképen elmetszette volna létezésének feltételét, mely elválaszthatatlanul a keresztyénséghez és polgárisodásbani haladáshoz van köttetve, és a hivatásával ellenkező küzdelmek közt múlhatlanul elenyészett volna, vagy a nyugot győzelme esetére, mint a török birodalomhoz legközelebb alakuló nagyobb állam fegyverrel szerzett tartománya menekülhetett volna. Magyarországnak a török birodalomba olvadás megakadályozta volna ugyan az austriai birodalom alakulását, de ez esetben a kényszerűség egy német egységes nagy államot alkotott volna, mely lehet hogy a haladásnak és szabadságnak előmozdítója, de a magyar nemzetiségnek temetője lett volna.

Ne mondjuk, hogy ezen feltevések és lehetőségek

fejtegetése hiu elmélkedés, azolta is, és ma is, a változott de alapjokban fentálló viszonyok közt életkérdések ezek nemzetünkre nézve, mint a legközelebb múlt mutatja s a jövő mutathatja. — A magyarnak, nyugot fegyvere hódítási esetének magát kitenni, vagy ettől meneküendő keletnek vagy éjszának meghódolni vagy exclusiv függetlenséget erőszakolni, ma is élethalál kérdés, és jövőben is az fog lenni. Egy, de biztos létezési feltételünk van, csatlakozni kölcsönös őszinte szerződések által nyugodhoz, egymásra szükségünk van és egyesült erővel teljesíthetjük hivatásunkat.

Nem egészen Báthory István nádor s a többi akkor is udvari és német pártnak nevezett olygarchák egyéni szabadakarátának kifolyása volt tehát azon nagy horderejű esemény, hogy Ferdinand és általa az osztrák ház, bár hiányos de határozott két oldalú szerződés mellett a magyar trónra ültetett: a körülmények kényszerűségének s a polgárisodásbani haladás követelményének is, és főleg ezeknek, volt abban részök.

Régen fogamzott, lassan de folyvást érlelődött, kínos vajúadások közt született esemény volt az; viszontagság teljes, nagy részben szomorú létet idézett elő, de mégis megmentette a nemzetet a jövedőnek, — s a jövendőt a nemzetnek.

Vajon való-e ezen állítás? ki sértsük meg tanulmányozni.

VII. FEJEZET.

Az osztrák uralom hatása és következményei.

Az állam délkeleti és nyugoti részei voltak első tényezők Ferdinand megválasztásában, amazok közel lévén a veszélyhez – oltalmat, ezek közel lévén a hatalomhoz, előnyöket kerestek. Az éjszak keleti rész a nemzeti király körül központosult. Volt-e az akkor még szunnyadó nemzetiségi érzelemnek e részben némi ösztönserű befolyása, ezúttal vizsgálni nem akarom, azt azonban a megoszlott ország ezen részei képviselőiről is elismeréssel kell megemlíteni, hogy a királyválasztógyűlésen 1526 dec. 16-án a körülményekhez képest biztosítani igyekeztek az ország alkotmányos jogait. A másik rész 1527-ki budai gyűlésének végzései már nem hordozzák magokon az aristocraticus szűkkeblblűség azon bélyegét, mely a hanyatlási kornak előbbi jellemét alkotta. A nemesség már kész volt áldozathozatalra, de későn.

A tokaji és szinai vereségek után késő és kárhuzatos lett volna a nemzetnek egyesülése míg a mohácsi vész után rögtön, áldást hozó lehetett volna.

Érzették és bámulatos tapintattal felfogták ezt azon kornak, és a következőnek férfiai, s közülök a legjobbak és legállhatatosabbak is, szükséges ellensúlyozónak és az alkotmány és nemzetiség védbástyájának tekintették a külön álló Erdélyt a hozzá tartozó részekkel.

A német befolyás azt vélte, hogy vágyai és reményei hazánkat illetőleg az osztrák ház uralomra jutása által célzott érték, s első perctől kezdve úgy akarta azt tekinteni mint meghódított tartományt; nem ellenzetté

ugyan nyíltan, hogy a fejedelem elismerje a nemzet alkotmányos jogait, sőt azt sem, hogy azoknak megtartását esküvel kötelezze: de ezen formaságokat csak mint a hódítás könnyítése eszközeit tekintette, s azt reményl-
te, hogy azok gyakorlatban el fogják veszteni fontos-
ságukat s majd lassanként érvényüket.

A kor nemzedéke azonban ezen inventió hordere-
jét rögtön felfogta, s az ellen-védszereket, – t. i. a pas-
siv ellentállás, ellenzéki alkotmányos conservatio poli-
tikáját helyes tapintattal alkalmazásba vette.

Ezen politikát tüntetik fel már a veszprémi, kené-
sei, partialis gyűlések; 1535-ki nagy-szombati ország-
gyűlés pedig megnyitja a sérelmi országgyűlések há-
romszázados sorozatát.

Ezen politikának sikerét, más részről a német tö-
rekvés megghiúsulását elősegéllette s más félszázadig
fentartotta a török foglalás és a keleti részek külön ál-
lása. Ily módon munkált a gondviselés keserű eszkö-
zökkel megmaradásunk érdekében.

A német elem önfentartása érdekében első sorban
a törökkel lévén kénytelen küzdeni, nem volt képes
annyi erőt kifejteni, hogy a magyar nemzet fentartási
és ellenzéki képességét megtörnie sikerülhetett volna,
de ezen törekvés egyfelől, s másfelől az ellenzéki állha-
tatosság folyvást fenmaradt, minek következménye lón
az országnak s vele a birodalomnak stagnatiója, s azon
viszás helyzet, hogy az írott jog nem nyert valósulást
az életben, s nem fejlődhetett ki azon nyugodt biztos
állapot, mely a haladást s az egy uralom alatt élő nem-
zetek közeledését és nemzetközi szövetkezését lehetővé
tette volna.

Ezen tengely körül forog a magyar történelem
több mint 3 századon keresztül; a nemzeti visszahatás

legsúlyosabb körülmények közt is folyvást életerős, de conservatív jellemét, a fejedelmi ház iránti köteléket illetőleg is folyvást fentartja: a mi véleményem szerint nem a véletlen műve, hanem két alapokra vezethető vissza: 1-ször mert a nemzet még ily körülmények közt is érezte az annexio szükségét, és 2. mert a királyok bár leginkább a német befolyás natása alatt állottak, nem hagyták magokat annak feltétlen eszközeiül felhasználtatni, és kevés kivétellel, a döntő perczekben mint magyar királyok cselekedtek, – mert érezték, hogy Magyarország hatalmoknak alapját, s a birodalomnak súlypontját képezi, és talán belátták némelyek közülök azt is, hogy jövendőben még inkább képezendi.

I. Ferdinand 38 éves kormánylata, – bár még az élet – halál közti küzdelem és egy új, szokatlan és kényelmetlen elhelyezkedés chaoticus időszaka, már megalapította a jövő politikáját.

Ő igazságos és türelmes, sokat foglalkozó, nagyon is sokat kormányzó fejedelem volt, – de szerte kapkodó s a magyar nemzet iránt, a viszonyok sajátságos alakulásánál fogva bizalmatlan, emellett folytonosan pénzszükséggel küzködvén, szerte terjeszkedő politikájának kellő érvényt nem szerezhetett.

A magyar nemzet iránti bizalmatlanságát megfejtí a helyzet. O Magyarországbán csak a jövendő hatalomnak zálogát nyerte, a valóságban pedig csak oly birtokjogot, melyet kevesen ismertek jogosultnak, melyért nehéz harcokat kellett vívni, mely, hogy idővel hasznot hajtson beruházást igényelt volna, de mivel ez hiányzott, természetsszerűleg ki kellett fejlődni azon érzelemnek, melyet a csalódás, tehetetlenség érzete, s a ki nem elégíthető bírvágy kelteni szoktak.

Nevelte a király bizalmatlanságát a magyar állam férfiak állhatatlansága, sokszori vélemény és pártváltoztatása, – és szították nagy befolyású tanácsadói: a mindenben minden Hoffman, Fels, Salamanca, sat. Ezen egyének, s a fentebbi okok vezérelték oda Ferdinándot, hogy bár a nemzet ismételve kérte, sem udvarát, ha csak rövid időre is az országba át nem tette, bár még állandó residenttiát nem tartván, felváltva Bécsben, Linzben, Insbruckban, Prágában lakott, sem a vezérletet személyesen, annyi kérések, általános felkelés-ígéret daczára is, – át nem vette: ezen okokból magyarázható, hogy a védelem súlyát a nemzet segélyforrásai alapjára fektetni, s a vezérletet magyarokra bízni folyvást vonakodott, hanem a kétes, sokszor meghíúsult, s mint 1542-ben is Joachim brandenburgi herceg vezérlete alatt kudarcot vallott birodalmi segélyben keresett támaszt és menedéket.

Más részről a nemzet látván, hogy azon egyetlen remény is, melyet a Habsburgház hatalmához fűzött, – a török elleni védelem – meghíúsult; s látván hogy királyát a nemzet érdekeinek egészen meg nem nyerheti, sőt látván annak folyvást fokozódó bizalmatlanságát: a török foglalás félelmes terjeszkedése mellett, ösztönszerűleg a libellatio politikájában keresett menedéket. Innen magyarázható a Frangepan, Perényi, Bebek, Nádasdy ingadozása, s e viszonyokban leli kulcsát Utjesenics Fráter György nagyszerű rejtélyessége, s Erdély közeledésének és újra elválásának eseménye: – s ha méltányoljuk is a keveseknek, azok közt kitünőleg a Zrínyieknek ingatlan állhatatosságát, nem kárhoztathatjuk el, sőt a nemzeti lét fenmaradásának érdekében elismeréssel kell lennünk a kor férfiai jellemtelenség látszó habozásai iránt is.

A viszonyok nem változtak I. Miksa alatt sem. Miksa emelkedett lelkületű, igazságos, s a vallási ügyekben nemcsak türelmes, de a párisi vérnász és spanyol inquisitio virágzó korszakában a vallásszabadság védelmezője is volt; jeles tulajdonai nagy reményt költöttek a nemzetben; de az ő tágabb látkörű politikája nem lelt kielégítést a megoszlott magyar királyság határai közt. Uralkodása kezdetén nagyszerű tervei voltak Magyarországnak a török iga alóli felszabadítására nézve; de ezen terv valósítását nem az ország segélyforrásaival akarta megkísérteni, hanem a német birodalom segítségével, s elfogadta az 1566. augsburgi birodalmi gyűlés azon feltételét, hogy ha Magyarország birodalmi erővel a török foglalás alól felszabadíttatik, az a birodalomba bekebeleztetvén, a birodalom népeivel a terhekben osztozni tartozzék. Ő azt hitte, hogy a birodalomba kebelezett Magyarország könnyebben biztosítható lesz háza számára mint az önálló s noha még ekkor osztrák állam-eszme nem létezett, mert az örökös tartományok is Miksa és testvérei közt meg voltak osztva, és noha e törekvés merőben családi politika szempontjából indult ki, még is magán hordozza az assimilatio és germanisatio politikájának jellegét, melyet később II. József, ki lelki tulajdonait az utódok közül leginkább örökölte, oly nemes de elhibázott hévvel ragadott meg. Miksa az 1567-ki országgyűlésre német propositiókat küldött le, az 1569-ki országgyűlésen német őrsereg kíséretében jelent meg, az ország kapitányságait német kezekre bízta, s a várakba német katonaságot helyezett be. Élére állt az 1566-ki hadjáratban Győrött összevont nagy seregnek: Ő lévén utolsó a Habsburgok közül ki sereget vezérlett, míg nem e te-

kintetben is a Lothringern ház első sarja II. József követte nyomdokait.

Miksa politikájának semmi tekintetben sem aratta sikerét. Germanisáló törekvéseit megghiúsította a János Zsigmond alatt már az önállóság némi consistentiáját nyert, Báthory István alatt pedig már erősödni kezdő Erdély ellenhatása, a Bocskay György által szított, bár kitörése nem jutott összeesküvés, s akadályául szolgáltak az alföldi és horvátországi paraszt lázadások, a nemzet ellenhatási képessége, a befolyásos férfiak mérlegelő politikája, és főkép a birodalmi segítség sikertelensége: mert a török nem csak ki nem veretett az országból, de a nagy nehezen kinyert fegyveres béke is, Zrínyi Miklós hős ellentállásának. Szolimán halálának, s utódja az első sülyedő szultán Szelim gyávaságának következménye.

Nem sikerült Miksának a kihalt Jagellók utolsó örökségének a lengyel trónnak családja részére való megszerzése se. Báthory István a hős és bölcs erdélyi fejedelem leszorította az osztrák ház igényeit azon trónról, melynek mikénti alakulása nagy részben feltételezte kelet és éjszak Európa újabbkori elhelyezkedésének irányát. Itt a végzet már a Romanovok és általok a szláv elem érdekében egyengette a jövő útját a Habsburgok és német elem hátrányára.

Miksa még polgári körből felvergődött tudós doctorok tanácsával kormányzott, mint Seid, Zazius, Sinkmoser, Unverzagt; de ezen doctorok, ép úgy mint a korunkbeliek, nem voltak barátságos indulattal Magyarország iránt, s annak állami jogosultságát elismerni nem akarták. Egyébiránt ő hozta be 1572-ben Austráiba a nemesi matriculat, s e korban fejlődött ki az első osztrák nemes lánczozat, mely a harmincz éves háború

folytán elenyészett, egy újnak, a máig fenálló aristo-
cratia törzsökének adván helyet.

Az I. Ferdinand és Miksa aránylag jó, de nem Ma-
gyarország érdekében vezetett kormányintáik alatt ki-
fejlett kölcsönös bizalmatlanság magva, Rudolf alatt te-
rebély fává izmosult, s a nemzeti visszahatás több mint
egy századra terjedő harcainak alapját vetette meg;
ezen hosszú sterilis időszak esélyei jellemét is, egyfelől
absolutisticus irány, másfelől libelláié ellenzék, Erdély
és török hatalom befolyásainak hullámvás! képezték.

Rudolf atyjának és nagy atyjának jó tulajdonai-
ból egy vonást sem öröklött; nagy anyjának Arrago-
niai Joannának téboly fásultsága, s anyjának Károly
császár kedvencz leánya, a már életében szentté candi-
dált Máriának rajongása képezték szellemi örökségének
alapját; s a spanyol mysticus irányú nevelés, s az
ottani élmények benyomásai, ezen alapra oly szellemi
építményt emeltek, mely hosszú uralkodására sötét ár-
nyékot, s az alatta szenvedő népekre nehéz átkot borít-
tott. Ő Spanyolországban tanúja volt II. Filep sötét
zsarnok kormányzatának, az escurial építésének, Don
Carlos tragoediájának a németalföldi forradalom kiüté-
sének; és ezen benyomások hatása alatt zárta el magát
régészeti, művészeti kincsei, s alchymiai s bűvészeti
műszerei közé a prágai várkastély magányába. Ő tudós
és műértő dilettáns, de a kormányzat gondjaitól irtózó
fejedelem volt. A kor pedig, melynek méhében az ala-
kulás válságai küzdöttek, biztos erős kezet igényelt,
mely az eseményeknek irányt, az alakulásnak jellemet
adni képes lett volna. Báthory Zsigmond kedély beteg
ingatagsága, a magyar rendek eddig példátlan áldozat-
készsége, mely szerint a portalis adót 28 fra felemelték
s felének fizetését a nemesség nagylelkűen saját vállalai-

ra vette, a Dunai tartományok, a birodalom s olasz államok segélykészsége, a török elleni coalitióra oly anyagot szolgáltatott, melyet lia egy ügyes rendező kéz karol fel, hihetőleg a magyar állam egyesülését s a török kiűzését mutathatta volna fel eredményül. De ezen kéz hiányzott; s kedvező eredmény helyett a 25 éves többnyire hátrányosan változékony török háború esélyei, az egymást felváltó sérelmi országgyűlések panaszai, a német és vallon zsoldosok még a töröknél is iszonyúbb pusztításai, Horvátországban Ungnad, Erdélyben Basta átkosan pusztító kormányzataik, Mihály vajda oláh kormányának zsarolásai, a német kamra és hadi tanács szintoly lassú ügyetlen mint igazságtalan és gyümölcstelen, sőt kártékony beavatkozásai, Illésházy Jóó, Homonnay, Mágocsy s több hazafiak üldözése s fosztogatása, majd a jezsuiták által szított ellenreformatio, a kassai templom erőszakos elfoglalása, az országgyűlés beleegyezése nélkül királyi önkény által teremtett törvény, képezték a 28 év történetét 1576-1604-ig míg a nemzeti visszahatás szikrája meggyújtá az üszköt, melynek fel-fellobbanó lángja 107 évek multával oltathatott csak el.

Rudolf kormánylata alatt alapította meg magát az osztrák tartományokban addig ismeretlen katonai befolyás hatalma. Itt veszik kezdőtökét a jezsuita befolyás és vallás felekezeti viszályok szomorú, még máig is be nem fejezett válságai.

Bocskay felkelésének látszólagos legközelebbi okot a vallási sérelmek szolgáltatottak; az 1704. 22. törvényczikk, melyet Rudolf önhatalmúlag szúrt a törvénykönyvbe volt az ürügy, melynek eltörlése kieszközlése végett gyűjtötte össze Homonnay Bálint Gálszécsen az éj szak keleti megyék nemességét; a vallás szabadság

védelmének zászlója alatt sorakoztak a hajdúk Bocskay körül: de bár a vallási sérelmek gyújtották ki a lángot bensőleg emésztő tűz 80 év óta lappangott a bizalmatlanság hamuja alatt: ki kellett annak törni előbb vagy utóbb, mert a nemzeti lét életösztöne követelte, a nyugot és kelet közti súlyegyen fentartásának politikája biztosította annak sikerét.

Ezen felkelés, valamint a következők is, nem hasonlítottak a nemzet életében az ideig előfordult viszályokhoz, ezekben néma magyar állam külön pártjai küzdöttek egymással első sorban, nem király választási vagy trónkövetelési sem nem olygarchicus pártoskodási viszályok képezték a meghasonlás alapját: ezen felkelések a változott viszonyokhoz képest változott alakban folytatásai voltak azon harcoknak, melyeket Hunyady János és Mátyás III. Fridrik s II. Ulászló I. Miksa ellen harczoltak, – védelem a nyugoti befolyás nehézkedése ellen, mely már a magyar királyságra emelt házban, s annak önkényes uralomra és vallási üldözésre hajló törekvéseiben nyert kifejezést.

Alkotmányos szempontból tekintve, Bocskay felkelése conservativ jellemű volt, célja nem felforgatás, hanem fentartás volt, s jellemzi azt rákosi nyilatkozata, midőn a török által küldött koronát Széchy Györgynek azon nyilatkozattal adta át, hogy ő azt csak barátság és nem királyság jelvényéül fogadhatja el, mert míg a koronás király él, alkotmány szerint mást megkoronázni nem lehet.

Ezen felkelés korszaka nemcsak azért nevezetes, mert a bécsi békekötés és 1608. és 1609-ki törvények által egyidőre ismét biztosítva lőn az alkotmányos és vallási szabadság: hanem főleg azért, mert két fontos előzményt teremtett, melyekre válságos időkben úgy

az uralkodó ház mint az egy uralom alatt öszpontosult nemzetek hivatkozhattak és jövődöben is hivatkozhatnak fognak. Az egyik az uralkodó háznak a *salus reipublicae* törvényén alapuló azon joga, hogy a népek beleegyezésével, a nem alkalmas fejedelmet tagjai közül másik által felválthassa; a másik a *personalis unió* kötelékével füzött nemzetek törvénszerű szövetkezése.

Ezen időben a vallási szabadság kölcsönös biztosítása szövetségbe hozta a népeket: sajnos hogy a bekövetkezett *reactio* nem engedte kifejlödni és megerősödni ezen szövetséget: még sajnosabb, hogy a következő nemzedékek alkalmasabb viszonyok közt fel nem elevenítették, sőt a kölcsönös túlhajtások és félreértések miatt korunk sem képes felfogni ilyenmü szövetkezés előnyeinek horderejét.

II. Mátyás és mindentevő *ministère* Khlesl cardinal engedékeny és erélytelennek látszó politikáját, még osztrák szempontból tekintve sem lehet feltétlenül elítélni, mint utóda II. Ferdinand és utána máig is a *reactio* emberei elítélik. Mátyás a Rudolf hibái miatt lázadás szélén álló, nagyobb részben protestáns birodalmát, a *Capitulations* s *Majestätsbriefek* kieszközlése és az 1608-ki magyar törvények szentesítése által *pacificalta*, a nélkül, hogy a fejedelem alkotmányos és törvényes jogait feláldozta volna; s ha ő tovább él, vagy utóda a visszahatás zászlóját oly törhetlen szívóssággal meg- nem ragadja, hihetőleg ugyan ma Németország s az osztrák birodalom nagy részben protestáns volna, — de az élethalál hosszú harcrai, s az általok előidézett nyomor és pusztulás Németországot nem tették volna politikai halottá; s ki tudja, ha ez be nem következik, képes lett volna-e nemzetünk a túlsúly nyugotra hajtásával, a mérlegelés politikája mellett életét fentartani?

Hogy a hosszú idő oltá gyülekezett s Rudolf kormánylata alatt feltornyosult vészfelhők nyomása alól hazánk alkotmányos önállása megmenekült, három tényező szerencsés találkozásának köszönhető, – főté-nyező minden esetre a nemzeti visszahatás öntudatos de kellőleg mérsékelt bátorsága volt, és így az elismerés oroszlányrésze Bocskayt és pártját illeti; de méltányló elismeréssel kell kiemelnünk Mátyás király alkotmányos hajlamát is, ki a nemzeti jogos kívánatok irányában birt az engedékenység bátorságával, – a siker egyik főtényezőjéül kell elismernünk Illésházy István-
nak, Thurzó Györgynek s a vele rokon érzelmű haza-
fiaknak közreműködését, kik koczkáztatta a népszerű-
séget, s az abból folyó előnyöket, az alattvalói hűséget
a nemzet alkotmányos jogai iránti hűséggel egyesítve,
közbenjáró működésökkel a fejedelem és nemzet érde-
keit egyesíteni vagy legalább kibékíteni törekedtek.
Ezen férfiak felfogták a veszély horderejét, mely a nem-
zetet egyiránt fenyegeté mind a nyugoti absolutismns
mind a kül-, főleg török segélylyel szövetkezett felkelés
feltétlen győzelmeik eseteiben.

Szerencséje a nemzetnek, hogy ilyen férfiak a mo-
hácsi vész óta mai napig minden kor számára születtek;
s ha többnyire sorsuk az volt is, hogy kortársaik által
félreismertessenek, a történelem higgadt tanulmányo-
zója kénytelen érdemeiket méltánylással említeni meg.

Az osztrákház idős ágának kihaltával, forduló
pont állott be általában egész Európa, de különösen az
osztrák tartományok politikai életében. – A 30 éves
világharcz, Európa államainak hatalmi elhelyezkedését,
s egyensúlyának mérlegét hosszú időre meghatározta,
az osztrák tartományok, fejlődésnek indult alkotmá-
nyos és vallási szabadságát pedig még hosszabb időre

megsemmisítette, s újabb feltámadásának lehetőségét egészen korunkig, elnapolta. – Hazánk ezen válságos korszakból is, a körülményekhez képest épen hozta ki, s adta át a jövő nemzedékeknek alkotmányos szabadságát: de e válság, melybe az örökös tartományok sodortattak, még bonyolultabbá tette az öszbirodalomhozi viszonyát, még nehezebbé az absolutismus elleni küldését; mert az a kormány, mely egyfelé korlátlanul uralkodott, természetes ösztönnél fogva erőlködött egyenlősíteni hatása körét, s a magyar alkotmányt, mint ezen egyenlősítés akadályát, a körülményekhez képest nyíltan vagy alattomban iparkodott aláásni, a personalis unió kötelékével csatolt nemzetek pedig támszta védelemben nem nyújthattak, – ilyet inkább tőlünk vártak.

A 17-ik század nagy rázkódását véleményem szerint nem lehet kizárólag sem a csehek vallási és alkotmányos szabadságra törekvésük talán túlhajtott és hibásan alkalmazott kitöréseinek, a prágai defenestratio-nak, – sem II. Ferdinand reactionarius szívóosságának tulajdonítani: ezen tényezők ha közvetlen előidézték és elmérgesítették is azon rázkódást, annak alapokai mélyebben lappangtak az európai akkori államrendszer idegzetében, s a hatás és ellenhatásnak a politikai s erkölcsi életben is természetes és szükségesszerű következménye volt az.

A vallási újítás következményei, a dogmaticus érdekeken messze túlterjedtek; azok ürügye alatt mélyen gyökerezett világi érdekek sértettek meg, hosszú megszokás által szentesített tekintélyek nyomatóka devalváltak, s ezen devalvált tekintélyek hulladékai új hatalmi tényezők alapítására használtattak fel, melyek vagy az eddigi irányt fenyegették felbomlással, mint a császári hatalom tekintélyének megállapodhatását Né-

metországban, – vagy az államegység fejlődési pro-
 ssumának Játszottak akadályul szolgálni, p. o. Fran-
 ciaországban: hol a reformatio hatása ilyenmő érde-
 kek szirtjébe ütközött, ott az ellenhatás elkerülhetlen
 volt, ellenben hol a hatás azonosult az állam érde-
 kével, mint éjszakon és a szigetországban, ott az ellen-
 hatás gyengébb s a hatás előnyei jótékonyak voltak az
 állam életre.

Franciaország iszonyúan bár, de aránylag hamar
 befejezte az ellenhatás stádiumát; s ideje volt a német
 ellenhatás korszakában, annak válságait saját előnyére
 használni fel.

Németországban a Habsburgház legjelesebb ural-
 kodói I. Miksa és V. Károly nem bírtak elég szellemi
 felsőséggel a reformatiohoz csatlakozva, s azt mint esz-
 közt felhasználva, a nagy államban egységet alkotni;
 s épen azért, mert a kor intentioihoz nem alkalmazkod-
 tak, nem bírtak elegendő erővel azt keletkezésében
 megsemmisíteni.

Itt a reformatio hatása küzdött, élt, s az életpostu-
 latumával következetesen erejét nevelni, s hatalmát ter-
 jeszteni iparkodott, de a törekvés előntő győzelemre
 nem juthatván szükségkép el kellett jőni az időnek,
 midőn a háttérbe szorított érdekek előtérbe léptek, s a
 két félnek meg kellett küzdeni az életért.

Az ellenhatás II. Ferdinándban s vele és általa a
 jezsuita tanban és szellemben nyert kifejezést.

E szellem a szívóosság, a kitartás, a kifáradhatat-
 lanság, s az elfogadott tanhoz föltétlen ragaszkodás szel-
 leme; – ezen szellem, egyetlen célát ismer, s e cél
 iránti hitet sem vitatás, sem kutatás, de még elmélkedés
 tárgyául sem tűzi ki, az positiv és változhatatlan; s
 a Szellem osztályosainak azért, kizárólag és egyedül

azért kell az észnek, szlávok, karnak, szóval az élet minden erőinek munkáit feláldozni, s ha kell, magát az életet is tétova nélkül áldozatul hozni.

Valljuk meg, hogy ezen szellem képességgel bír nagyokat mívelni: s valljuk meg, hogy a reformatio szellemével, a szabad elmélkedés, vitatás, kutatás, meggyőződés, kétkedés és folytonos haladás szellemével csak ez lehetett képes diadalmasan megbirkózni.

Ezen szellem erőteljes kifejezése volt II. Ferdinand, ki jelszavának „inkább egy lakatlan puszta, mint eretnek által lakott ország fölött uralkodni” majd nem a szó teljes értelmében valósulást adott. Ő a sors balfordulatai közt is csüggedetlen, a szerencse napjaiban szigorú volt; célja helyességéről fanaticus meggyőződést, a sikerről dogmaticus reményt táplált kebelében, azt híván, hogy ha istennek tetsző dolgot cselekszik az meg fogja őtet segíteni, s a szerencse bámulatos kedvezményei, őt ezen hitben és reményben még1 inkább megerősítették.

Ferdinand még Mátyás életében mintegy önként hívta ki az ellenkező elemeket küzdelemre, és hihető, hogyha a csehek időelőtti kitörésük által fel nem veszik ie a kesztyűt, ő az ellenhatás forradalmát felülről indítja meg, úgy mint az napjainkban is történt.

Egy fellázadt, vagy a lázadás szélén álló birodalom kormányát a legnehezebb körülmények közt vette át, s ezen nehézségeket nem csak nagyrészen legyőzte, de a császári fegyvert, még egyszer s talán utószor félelmissé is tette Európában. A végeredmény azonban nem az lett, de a történelem logikája szerint nem is lehetett az, mit Ferdinand és küzdelmének osztályosai a liga fejlődemei és Wallenstein elérni óhajtottak. Ferdinand legközelebbi célja az örökös tartományok catholizálása, s

felettök az abszolút hatalom megalapítása ugyan teljesen sikerült: de ezen cél nem valé láttatott Németországban, ott a ghibollin politika, talán örökre, hajótörést szenvedett; Franciaország nem csak osztályrészt követelt az Európa fölötti irányadó hatalom gyakorlatában a német császártól s különösen a Habsburg-háztól, de a túlsúly mérlegét saját előnyére lendítenie is sikerült, bár ha a gyümölcs majd két század múlva érett meg. A katolicismus nem törölte el a, protestáns szellemet, valamint ez nem rontotta, meg a hittani conservatio tekintélyét; fenmaradt, mindkét fél előnyére, a szabadság és tekintély ellensúlyozó küzdelme, mely végeredményben a vallás és polgári szabadság útját fogja egyengetni,

Volt-e szüksége az emberiségnek, s legközelebb a harcban résztvett nemzeteknek, hogy 30 évig vérükkel kövérítsék a földet, s egy nemzedéket megfoszszanak a földi rövid lét örömei élvezetétől? – véleményem szerint tétova nélkül igen-nel felelhetünk: az emberiség lassan és küzdve okul, de haladása, feltartóztatlan, és azok is, kik a, haladás küllőibe hátráltató eröködéssel kapaszkodnak, önkény telén eszközei annak, mert ellenhatásuk a hatás, talán szunyádé vagy lankadó erőfeszítését költi fel.

Nemzetünk életére nézve ezen harcok jótékony hatással voltak: s lia azon tényezők egyike, melyek a múlt korszakban az alkotmányt megmentették, a fejedelem hajlama, nem volt is számításba, vehető, azt pótolta annak külügyi bonyodalma, mely erejét, igénye vévén, Magyarország irányában elnézésre, elodázásra, s fentartásra kényszerítette.

Annál erőteljesebb volt a másik tényező: a conservativ és mérlegelő ellenzék szelleme. Ezen szellem kifejezője e korszakban Bethlen Gábor volt. Vé-

leményem szerint Bethlen Gábort nem helyesen ítélik meg azok, kik politikájának indokait a személyes dicsvágó vagy családi dynastia-alapítás szándokaiban keresik; sem azok, kik őt cselszövő, fondorkodó, szava nem tartó, önhaszonleső, ok nélkül lázzongó jelleműnek festik.

Az o politikája, a nemzet alkotmányos szabadsága, megőrzésének érdekében, a, kor esélyeihez mért, legcélyszerűbb politika volt, és mert ügyesen, eszelyesen, merészen és még is mérsékeltlen kezelte, egyszersmind sikerdús politika is volt.

Első betörése a nemzet sérelmei, a két utóbbi a politikai eszélyesség által voltak indokolva. Mindenik esetben sebesen működött, a győzelem pillanatában hirtelen békét kötött, a cselekvés zárjait minden irányban nyitva tartotta, s az esélyeket diplomaticai ügyességgel kizsákmányolta. Minden irányban óhajtott frigyárt, és félelmes ellen volt. A kis Erdély alatta és általa belül nyugodt és gyarapodó, külirányban az események bogát bonyolító hatalom volt, az anyaország irányában a szabadság védőfala.

Bethlen szövetségelt a törökkel, szövetségelt a nyugoti hatalmakkal, a cseh és osztrák zendülőkkel, ellen-szövetséget keresett a császárnál; de magát egyiknek sem adta teljesen át. Ő sem Európa, sem egyes nemzetek, sem a vallás szabadságáért nem rajongott, a török kiűzetése vagy hatalmának megtörése, a császárság megalacsonyítása, vagy a Habsburgház hatalmának megszorítása nem képezték politikájának feladatát: az ő végcélja, a magyar állam és magyar nemzet fentartásavolt; e cél biztosítása végett küzdött az esélyekhez képest ellenkezőknek látszó irányokban, de a célét soha szem elől nem tévesztve. Politikája csak folytatása volt

a nemzet által a Habsburgház uralmának kezdete óta elfogadott politikának, de több eszélyyel és több sikerrel Ha a mellékrügök közt a személyes dicsvágy vagy talán családi jövő alapításának vágya is szerepeltek, fiz nemcsak megbocsátható, de méltánylandó is; jellemének ellentmondásait pedig, a sikerrel megküzdött cél szentsége kiegyenlíti.

Nem hagyhatjuk ki, a nemzeti önállás védelmének tényezői közül az uralkodóhoz hű ezen korbelt magyar államférfiakat sem: kik bár Bethlentől eltérő úton, sőt fegyverrel kezökben ellene, a nemzeti önfentartás politikájához a nehéz viszonyok közt is hívek maradtak, kik nem nyújtottak segédkezet a nyugoti szövetség erőszakos felbontásához, nem egyeztek bele az 1619-ki országgyűlésen Ferdinand letételébe, s ellenezték a török szövetséget épűgy, mint Ferdinand szándékolt túlhajtásait; ilyenek voltak Forgách Zsigmond, Thurzó Szaniszló, Eszterházy Miklós, e korszak nádorai, egyik sem történelmi nagy jellem, de mindegyik magyar hazafi, s közűlök kitűnve Eszterházy, vagyon után so várgó lelkűete daczára is, mint eszélyes, ügyes és magasabb látkörű államférfi, történelmünk jelentőségei közé számítható; valamint, és még inkább, Pázmány Péter a SZÍVÓS jellemű lángkeblű jezsuita, fi magyar tudós író és szónok, a nagy államférfi és diplomata, ki bár az ellenetormatióban az ész fegyvereivel leghűbb eszkűze volt uralkodójának, és térítői működése bāmulator sikert arntott, de sem befolyását, sem tanácsát fiz alkotmány felforgatására nem érvényesítette azon uralkodónál, ki a Majestätsbriefet széttepte, az 162E jun. 21-ki prágai vérpadot felállította, ki az 162!)-ki Restitutionsdictet kiadta.

A gondviselés úgy akarta, hogy Bethlen kora ha-

lála, s a reá következett erdélyi viszályok sem lettek előmozdítóivá a nemzet vesztének, mit azon korban egyik táborban nemcsak reméltek, de valószínűnek is tartottak, s mitől a másokban, Csehországra gondolva annyira remegtek. A németországi harczok fordulata. Gusztáv Adolf fegyverének sikere, a nemzet életére nézve előnyösen döntötte el a kérdést Rakamaznál, s a körülmények szerencsés találkozása történelmünk jó emlékévé avatta a vén Rákóczy Györgyöt is, kinek emléke más viszonyok közt alig élte volna túl halálát.

III. Ferdinand öröklötté ugyan atyjának harczait és vallásos buzgalmát, de nem öröklötté lelkületének törhetlen szívósságát, ő beteges testű, békés hajlamú, szelid érzületű és igazságszerető fejedelem volt. – Az 1637,- 46-, 49-, 55-kizajos sérelmi országgyűléseket türelemmel vezérelte; Eszterházy hazafias tanácsai elől nem zárkózott el, s 20 éves uralma alatt Magyarország aránylag nyugodt volt; az osztrák politica beolvasztási törekvése, ha fel nem adatott is, de szünetelt; és ezt nem csak a svéd és francia fegyverek sikerének, de az uralkodó jóakarátának is lehet tulajdonítani. I. Rákóczy György 1644-ki hadjárata lényeges szolgálatot tett ugyan az alkotmány és vallási türelem ügyének de akis ember a nagy viszonyok közt nem találta fel magát, s az akkori viszonyokhoz mérve a linczi békekötés eredménye kielégítő. Hiányzott egy Bethlen lángesze, ki a svéd és francia szövetséget, Torstenson győzelmeit a haza előnyére behatóbban felhasználni képes lett volna.

A linczi békekötés hatással volt az európai nagy' harcz bevégzése s a westphaliainak nevezett világtörténelmi fontosságú békekötésnek siettetésére. Egy Bethlen Gábor hihetőleg részt vesz val a. az európai nagy tanácsban, s Magyarországnak Habsburg uralom alatti

önállóságát nemzetközi szerződések biztosítéka alá helyezi. I Rákóczy György nem állott e magaslaton, és műve törpe maradt, s bár mint ilyet is méltányolva jegyzi fel a nemzet történelme, de mert törpe maradt, láncszemül szolgálta Leopoldi időkhöz, mivel a mulasztások következményei kimaradhatatlanok.

A westfaleni béke örökre bezárta a német császári hatalom abszoluttá fejlődhetését; hosszú időkre megalapította Németország apró uralmakra feloszlását; az európai túlsúly mérlegét Franciaországra ruházta; a porosz birodalom alapját megvetette. Az ausztriai örökös tartományokban az ellenreformációt, mint bevégzett tényt elfogadván, ez által ott a rendi ellenzékét megtörte, s az absolutismust állandósította. Ezen időtől kezdve, mint egy bezáratott azon tartományok történelme, s az uralkodó ház történelme absorbeálja azt.

Hazánkra nézve az európai nagy rendezkedés nem okozott lényeges változást. Alkotmányos önállása jogilag sértetlen menekült, de a jogi állást nagy részben csak a folyton szaporodó sérelmek orvoslásának kifáradhatatlan sürgetése tartotta fen; politikánk iránya, a nyugot és kelet közti egyensúlyozás általi menekülés, valamint a béke daczára folyvást tartó portyázó török harcok, s ezen viszás helyzetből származott anyagi és szellemi tespedés nem változtak; de közelgettek a napok, melyek a mohácsi vész után megrogyott nemzeti erőt végkioltással fenyegették.

A birodalomnak úgy mint Magyarországnak bonyolult helyzete már a Ferdinándok korában érezte a két, személyi unió által némileg összetartott állam közti kötelék fonákságát. A védelmi rendszer a viszonyokhoz képest hiányos volt, s még is roppant anyagi áldozatot igényelt: a magyar végvárak fentartása 1,200,000

forintba került évenként, mely fentartási költséget a király tartozott előállítani, s a rendek ismételve kijelentették, hogy a végvárat a király kormányozza. E köteleiséget III. Ferdinand nyíltan el is vállalta, s a rendek talán nem is sejtették a hadügy ily módoni átengedésének horderejét. Az örökös tartományok a magyar végvárok költségeire évenként 300 ezer forintot adóztak; de viszont az uralkodó Magyarország jövedelmeiből, különösen az 1634-ben felállított határszéli vármok bevételeiből, minden számadás kötelezettsége nélkül, annyit fordított a német vallásos háború szükségére, a mennyit a viszonyokhoz képest fordíthatott. Azon kor államférfiai nem látták szükségesnek a helyzetet tisztázni, s a mint elfogadták, kölcsönös szerződés közbenjötté nélkül, az örökös tartományok segélyét, úgy elmulasztották számon venni és rendelkezni az országsegélyforrásai felett. De az önállóság realisérekeiket mellőzvé, annál buzgóbban törekedtek annak formális kívánalmait és szabadalmait épen tartani: így az 1655-ki ország-gyűlésen a királyválasztásról lemondás iránti indítványt nagy indignatióval utasították vissza. Ily módon mindinkább erősödött önállóságunk fejlődésének azon bal iránya, mely az alaki jog-szerűség fentartásának küzdelmei közt, annak hatalmi erejét kezeink közül kisiklani engedé s az alkotmány állami nagyságából lassanként municipalis szabadalmak kisszerűségére törpült le.

De az alaki jogszerűség megmentése is nehéz küzdelmek, szenvedések árán, s a nemzeti erő végmegfeszítése mellett is alig sikerült a következő félszázadban. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy az alkotmányos önállás védelmének ügye a vallásfelekezeti szabadságvédelmének ügyével párosult, hogy a vallásos buzga-

lom élénk melegségben tartotta az alkotmányos buzgalmat, s nem engedte az önfentartás ösztönét ellankadni mert ha az hiányzik, hihető hogy emez könnyebben |azult volna: az ember úgy lévén alkotva, hogy nagy erőfeszítésére nem egyedül az ész javasló szózata, hanem és főképen a kedély felindulása ösztönzi.

Ezen korszak veszélyeit az önállóság eddigi egyik védbástyája, a független Erdély bomlásnak indulása idézte elő s okozta nagy részben.

Ha e nemzet a sorsnak különös kegyencze volna ez esetben a két Rákóczy György korrendét felcserélte volna. Ha a fiú György a 30 éves háború fény szakában, tettvágát, erélyét, személyes vitézségét, elbizakodott nagyra törését az események színpadára hozva, a győzelmes svéd hatalommal egyesítette volna, hihetőleg más eredményt mutat fel, mintáz agg, fősvény, fontolható apa előidézett; de a megváltozott viszonyok közt mindazon szép tulajdonai dicsvágyával együtt a két haza romlásának esélyeit tolták előtérbe, míg az apa jelleme s mérséklete ez időben hihetőleg a conservativ érdekek előnyére szolgáltak volna. II. Rákóczy György hős halálával hibáit személyére nézve expialta, de emlékét a történelem fekete kereszttel jelöli meg, s úgy eszélytelén lengyel hadjáratát, mint azutáni törekvéseit a hatalom visszanyeréseért, s az erdélyi hagyományos politikátóli eltérését, ingatag tétova jellemét a leg határozottabban elítéli. Utána nem találták meg a politika vezérfonalát sem Rhedey, sem Barcsay, sem Kcmeny, ki idő előtt akart szakítani kelettel, midőn az még ártani elég hatalmas, nyugot pedig védeni nem volt elég erős. Apafí vissza is tért az erdélyi egyedül lehetséges politikához, a török és német közt egyensúlyozva maradni, de azt megvédeni sem személyes tulaj-

donokkal nem bírt, nem a megváltozóit viszonyok közt elég erővel nem rendelkezett. Eljöttnek lenni látszott az idő, melyben a II. Ferdinand alatt készült, de akkor és azóta a kűlháborúk miatt félretett, spanyol tervet Magyarország irányában munkába venni lehetett.

Véleményem szerint hibáznak kik azt hiszik, hogy az absolut kormányzat Magyarországra alkalmazásának tervét egyedül Leopoldnak vagy tanácsosainak lehet tulajdonítani, az ösztön erre folyvást, a terv régen meg volt, és természetyszerű következmény, hogy a valósítás megkísértetett, mert a viszonyok erre kínálkoztak.

Az idő régi magvak kikelésének kedvezett, s a gyümölcs megérett, bárha nem is azon alakban, mint a kik a mag kikelését látták, azt óhajtották vagy reménylették.

Leopold személyes tulajdonait illetőleg, szelíd, vallásos buzgalmú, jó szívű ember volt; de a császári méltóság szentségének hite annyira szívéhez nőtt, hogy annak megsértését bármi eszközökkel megtorolni a legnagyobb erénynek tartotta, lettek légyen az eszközök bármi kegyetlenek és szentségtelenek; innen származtak szive és uralkodási tettei közt nyilvánuló ellentétek. Személyes vitézséget nem tanúsított, harczias hajlama nem volt, s még is 22 évet harczolt keresztül a francziával 21 a törökkel, s három nagy forradalmat a magyarral. Akarati ereje nem volt kifejlett, kormányzati tevékenysége korlátolt, tanácsosainak szabad kezet hagyott, a mint jellemzi maga Lobkovicz, egy ideig mindenható ministere, a francia követnek mondván: e császár nem olyan mint a francia király, ki mindent maga intéz, a császár egy szobor, melyet tetszés szerint leket felállítani: és mégis a mindenhatóknak látszó miniszterek mint Lobkovicz és Sinzendorf az ő akaratából félretolatnak, s az 1670-ki Zrínyi-féle összeeskűvés fel-

fedezése alkalmával azon év május 22-ről írott leveléből olvassuk „ich will mich der occasio bedienen, und in Hungaria die Sachen anders einrichten. S mindezen ellentétek a majestas szentség iránti meggyőződéséből magyarázhatók.

Hosszú uralma alatt sok tanácsos környezte, kik az újabb adatok nyomán közelebről és hívebben tényképezve, nem mind oly szörnyetegek, mint az események sötétségéből árnyékaik emléke mutatja. A vén feledékeny Portia, sa franeziahajlamú Auersperg, Leopold uralkodásának első éveit nem jegyeztették a gyászosok közzé; ez időszakban Montecuculi, a különben tudós míveltségű, rendezett fejű, fontolgtató, késlelkedő hadvezér de cselszövő államférfi bírt nagy befolyással, s támaszul szolgált azon jezsuita politikának, mely a törökkel szövetségre törekedett azért, hogy benne Magyarországtól, különösen a protestantismustól a támaszt elvonja; innen a nehéz elhatározás az 16 G3-ki török háború megkezdésére, s innen a párkányi csata után a vasvári béke, nyilvánosan hátrányos feltételeivel, s a 20 éves béke alatti magatartás a török viszonyok irányában.

A vasvári béke megkötése után szabad kezert nyert az osztrák kormány Magyarországbán és minden irányban munkába vette tervei kivitelét; országgyűlés nem tartatott, a magyarok befolyása, úgy a békekötés, mint minden fontosabb állami intézkedésekből kiszorítatott, a várak német zsoldosokkal rakattak meg, és a magyar elégületlenek jár-szalagon vezettettek a kitörés felé, mely kívánatosnak látszott a teendő intézkedések igazolásául. A Csehországban félszázad előtt aratott siker utánzásra csáberővel ösztönözte a hatalom kezelőit anyival inkább, mert az váratlan gazdag gyümölcsöket

hozott az absolutisnius előnyére Az örökös tartományokban a hajdan ellenzékképes nemesség helyét, egy az Absolutismus zsákmányai kövér hulladékain felhízott, új felcseperedett nemesség váltotta fel, mely szülemlelése szennyét homlokán viselve, kész eszközül szolgált azon rendszernek, melynek létezését köszönhette. A példa ragályos volt hazánkra nézve is; itt is be volt végezve a főnemesség körében az ellen reformatio, és lehetőnek látszott annak a nép törzsére leendő kiterjesztése: a közerkölcsiség zománcza megtörve, és fent és alant az árulkodás ocsmány bűne, s ennek áráni meggazdagodási vágy elharapódzva; annyira hogy egy Kéry, Zichy István, Nagy Ferencz nem különálló példányok azon korszakból; általában nagyítás nélkül el lehet mondani, hogy a 17-ik század második felében szűkmarkú volt a sors hazánkat illetőleg nagy emberek előállításában. Az esélyek rendkívülsége sok kiváló egyéniséget, de egyetlen nagy embert sem hozott színpadra; mintha a meg előzőtt korszak hosszú időre előlegezte volna a nagy adományt, hogy a nemzetet valódi nagy férfiai iránt kegyeletre tanítsa. Nem félhetünk e, hogy a mi egyszer megtörtént ismétlődni fog? Nem fogja e követni nagy férfiakban gazdag korunkat egy meddő időszak? a kilátások aggasztók, ifjú barátim igyekezzetek elenyészte! ni ezen aggodalmat!

Az osztrák kormány terve sikerült, a zaklatott nemzet kitérésre hajlandó lett.

Az 1670-ki összeesküvés valódi célját tervei és horderejének részleteit ma is homály fedi, talán valaha felderítendik Wesselényi elkobzott iratai; de a meglévő biztos adatok után ítélve, következtethetjük, hogy az, kivált Zrínyi Miklós és Wesselényi haláluk után, sem céljára sem eszközeire nézve nem volt kellő-

leg rendezve, még” kevésbé ügyesen vezetve; erdélyi és török segélyre volt alapítva, mint minden eddigi magyar felkelés, de a viszonyok különbözősége nem lett megfontolva; Erdély ügye már ekkor válság pontján állott s a Köprili Achmet bekebelezési terve az osztrák ellenhatású, de hason irányú szándékkal már ekkor a színpad mögötti tusanak tárgya volt; s Apafy, még nyíltan a török véduralom pártolója, titokban Leopolddal alkudozik. A török pedig a magyarok megalázását illetőleg kezére játszott az osztráknak, azon balvéleményben, hogy így Erdély iránti terveit könnyebben valósíthatja.

Zrínyi Péter és Rákóczy Ferencz önző és dicsvágyó czélokat tűztek ki az ügy győzelme díjjául; Nádasdy Ferencz folyvást habozott nagy vagyona megőrzése, s győzelem esetében dicsvágya kielégítésének hullamai közt.

A céljára nézve ingatag, eszközeire és segélyforrá saira nézve tévesztőleg számított öszveesküvés önmagában rejtette a végzetes eredményt, de a megtorlás és bosszú politikája is túlhágván az államérdek határait, szükségkép gyümölcstelen s új bonyodalmak szítója lön.

A bekövetkezett sötét időnek, a vérbíróságok, protestans papok üldözése, rabszjira fűzése, az alkotmány felfüggesztése, Gr. Volkra jezsuita őrjögő templomrablása, a lócsei és pozsonyi törvényszékek, a vagyonkobozások, az adó felemelés, accise behozatala s katonai eroveli behajtása, s a zsoldos katonaság iszonyú zsarolása, leginkább Lobkowicz berezeg, akkor mindenható minister nevéhez vágnak kötve. Nem írunk történetet, annak csupán tanúságait tanulmányozván, így részlegességbe bocsátkoznunk szabad nem volna, de meg-

engedhetőnek hisszük, lia ezen kor férfiai jellemzésénél egy kissé időzünk.

Lobkowicz Wenczel Fuseb Sagani berezeg, régi nemes cseh család ivadéka. Apja Zdenko Adalbert. II. Ferdinand alatt az uralkodó ház és catholicismus érdekeiben tett szolgálatokért berezegi czímet, cseh főcancellárságot nyert és nagy vagyont szerzett, anyja Berstein Polyxena hős védője volt az ablakból kiugrasztott Slawatanak és Martiniznek. A Wenczel sebesen haladt az udvari és katonai méltóságok lépcsőzetén, 1640-ben 32 éves korában biztos volt a cseh rendi gyűlésen, míg III Ferdinándtól a Smircziky féle Raudniczi és a AVallenstoin-1 ól elkobzott sagani uradalmakat nyerte; 1660-ban hadi tanács elnöke, 1665. fő udvarmester, 1669-ben a titkos tanács elnöke, és roppant vagyon birtokosa, mely a Frankfurterti Kelatiók szerint, bukásakor 12 millióra becsülte.

Ő nagyon csinos külsejű, szerfelett pompa kedvelő, élvvagyó, kellemes társalkodású, jó kedélyű, bőkezű és felette élezés ember volt.

Külügyi politikájában francia szövetség felé hajlott, valamint hajlamai is francia miveltség felé vonzották; azt szokta mondani, ha XIV. Lajos nagy hadvezéreivel harczolni képesek nem vagyunk, legalább képesítenünk kell magunkat velők békében élni”; ezért óhajtotta az udvarnál a francia szokásokat és nyelvet divatba hozni; és nyoma van, hogy 1671-ben Franciaország által titkosan alkudozott. Nem volt ellensége a kétértelmű kalandoknak, s a pénztőzsérek rendes látogatói voltak hivatalszobájának. A beható és tartós munkát nem szerette, de azt ügyes ésszerű és átsikamlással és cselszövényes szellemével pótolta. Élceivel nem kímélt senkit, különösen kedvenc

tárgyául szolgáltak a jezsuita atyák, kiknek félszességeit minden lehető eszközzel, gúnyképekkel, iratokkal stromolta s őket mint proselita-csinálókat, udvari csel szövéket, házasság kerítőket és örökség után ólalkodókat a hol lehetett leálcázta; még végrendeletében is üldözte őket: egy pontjában egész ájtatos alázatossággal megemlékezvén a jezsuita atyák iránt folyton tanúsított mély tiszteletéről, örök hálája emlékeid hagy nekik 82000 – itt a lap bevégeződvén, fordítani kellett, – lécszeget egy új épülethez. Legkedvesebb barátja volt Pater Sinelli, egy magyar születésű kapucinus gvardián. később bécsi püspök és titkos tanácsos.

Ilyen lévén Lobkowicz, természetesen őt az udvarnál nagy befolyással bíró spanyol jezsuita párt, Montecuculivel élén, nemcsak nem kedvelte, de sőt a hihetőleg üldözte, s végre Leopold második neje; tyroli Claudia császárné befolyásával, kit Lobkowicz élezei szintén nem kíméltek, 1074. oct. 17-kén oly feltűnő módon buktattatott meg, mely akkor egész Európában sensatiót okozott.

Miként hagyta magát Lobkowicz a Magyarországon elkövetett jogbitorlás és kegyetlen üldözés eszközeit felhasználni, mint azon időben minden hibái daczára is felvilágosodott sőt szabadelvű egyén, az idevágó adatok még folyvást homályban tartása miatt, határozottan megfejtetni nem lehet. Engedékenység volt-e részéről a spanyol jezsuita párt részére, azért, hogy a hatalmai e feltétel alatt biztosabban élvezhesse, absolutisticus megyőződés vezérlette-e, vagy államszükség követelményének tartotta-e Magyarországot a többi provinciákkal nivellírozni, s erre a szerencsés cseh előmény csábította-e? talán majd a szerencsésebb utókor, a szabad sajtó és szabad vizsgálódás jövő szakában fel-

derítendi: jelen futó és múltó sorok egyedüli célja azon óhajtság, bár történetíróink nagyobb figyelmet fordítának az osztrák államférfiak jellemeik tanulmányozására, mert azok működése sokképen befolyt államéletünk utolsó korszakára.

Ha Lobkowicz jelleme és államférfiúi munkálatainak eredménye közt némi ellentétet találunk is, és őt feltétlenül elítélni nem merészeljük: teljesen tisztában lehetünk azon kor három államférfin u. m. Sinzendorf, Hocher és Abele iránt.

Gróf Sinzendorf György Lajos, régi osztrák nemes család ivadéka a convertiták sorából, 22 évig volt nagy befolyású kamaraelnök. Mint vagyontalan ember lépett államszolgálatba, s itt oly vagyont szerzett, hogy egy gyöngyékszerért neje részére 60 ezer tallért volt képes áldozni. Az akkori osztrák államfogalmak szerént o minden számadási kötelezettség nélkül kezelte az állam vagyonát, s ezen kivételes szabadság felhasználása, mellett munkálódott a kamara és saját vagyona öregbítésén minden lehető eszközökkel. A bajor jó értékű garasokat ezerszámmra öszvevásároltatta, és róz 15-sökbe átverette; arany- és ezüstdrót, valamint selyem kapcza gyárat állított fel, s e téren nagy visszaéléseket követett; 1672-ben Hollandiával a magyar bort illetőleg hátrányos kereskedelmi szerződést kötött, új vámrendszert hozott be, a zsidókkal folytonosan szoros viszonyban állott, s midőn azok 1670-ben Bécsből kitiltattak, Sinzendorf pártfogolta okét, s pár év után kieszközölte, hogy azok néhány vásárra beeresztettek; Magyarországon az adót felemelte, az accist behozta, valamint 1670-ben az első dohány-monopóliumot Ausztriában, s midőn 1680-ban a, hivatalból ítéletileg elbocsáttatott, kisült, hogy 1 kincstárt közel 20

tonna arany értékig csalta meg: mindezek daczára sikerült neki 1681-ben egy császári általános felmentő rendelvényt nyerni. – Ilyen volt az államgazdászok két század előtt, s ma sóhajtva vigasztalhatjuk magunkat, miszerént semmi sincs új a nap alatt!

Sinzendorf utódja lön Abele Kristóf, ki hivatalát azzal kezdte, hogy egyszerre minden kamaratanácsost elbocsátott, s az alárendelt hivatalnokok nagy részét is, mert egy meglevő jegyzék szerint, ezen alsóbb rendű urak több mint egy millió forintig csalták meg a kincstárt.

Abele szintén meggazdagodott, 50 ezer forint évi jövedelemre emelte vagyonát, melyet nem kis részben a magyar áldozatoktól ragadmányok gyarapították. Ő fanaticus és kemény szívű ember volt, s a magyar üldözés legkészebb eszköze.

De még őt is felülmúlta Hocher János Pál osztrák főcancellár, egy freiburgi professor fia, előbb egy szerű ügyvéd, s mint ilyen a kormány figyelmét maga vonván, államszolgálatba hivatott, s ott majd húsz évig folytatta vészes tevékenységét. A spanyol párt leghívebb eszköze, s Lobkowicz megbuktatásában a császárné segédtestvére, volt.

Hocher tudományosan képzett, ékesszóló és nagy törvénytudos volt, egyedüli mulatsága a, munka – *vir laboriosissimus et punis putus Jesuita*, mint Puffendorf mondja, – mindenek fölött bírt a zsarnokság és önkény ösztönével, és tanácsait a fejedelem irányában mindig e szellem vezérletté, teljesen régi byzanci módú udvari publicista, olyféle jogtudós, kiktől Hugo Wrotius orizkedésre int eme szavaiban: „*qui juris private finibus se includunt et vix ullum habent usum, qui nostri sit argument!, sciolasticam subtilitatem cum le-*

gum et canonum cognitione conjunxerunt, tanto perniciosiores, sin a controversiis etiam populorum atque return non abstineant.” – Kétségtelen adatokkal bizonyítva van, hogy neki, a parvenu ügyvédnek, volt legtöbb, legkárhozatosabb befolyás a magyar ügyekre, s átkunk emlékét méltán terhelheti.

Mi most élők még inkább ismerhetjük az ilytele ügyvédeket. Meghalt 1683-ban, de szelleme és politikai végrendelete még sokáig élt az osztrák kormány körében, s a nemzetnek még meg kellett ismerkedni Strattmannal, Kinskyvel és Carafával.

Hogy a Hoherfélé politikának fel kellett költeni a nemzeti ellenhatást, annyival inkább természetesnek találjuk, mert az udvari párt magyar államférfiai ez időben vagy befolyással nem bírtak, vagy messze túlmaradtak a megelőzőt kor férfiai mögött, erkölcsi bátorságot s hazafiúi hűséget illetőleg”; kivételt a főpapok képeztek, s egy Pálffy Tamás, Széchenyi Pál kiérdemelték az utókortól, hogy Deák Ferencz szavait sokszorosan ismétlje: „áldassék emlékük!” még Szelepesényi sem tartott biztos eszköznek az osztrák kormány-férfiak által, s a helytartóságban helyét Anbringen Gáspárral töltötték be, ki a szerzetes korlátoltságát a katonai zordonságával egyesítette, s nem lehet meghatározni fanatismusa, volt-e kegyetlenebb vagy önhaszonlesése karhozatosabb.

A nemzeti visszahatás Tököly Imrében nyert személyesítést. Hogy a kitörés kezdetekor, még alig húsz éves, bár kitűnő tulajdonokkal felruházott ifjú, nem bírt és nem bírhatott egy Bethlen Gábor eszélyes politikai belátásával, s gyakorlott hadvezéri képességével, nem csudálhatjuk. Ő kedvező körülmények közt lépett a mozgalom élére, midőn XIV. Lajos világhírű hadvezé-

rei Condé, Turenne, Luxemburg nevezetes előnyöket vívtak ki a nehézkes Montecuculi ellen, s a magyar mozgalom támogatásban vagy inkább ígéretekben részesült a francia kormány részéről, és Tököli erre is és a török segílyre is számíthatott; de szerencsétlenségére nem ismerte föl amannak ingatagságát s nem látta be ennek korhadtságát, nem, még a nimvegeni békekötés után sem, és az 1681-ki országgyűléshez intézett emlékirata tanúsítja, hogy Magyarország megmentését egyedül kelettől várta. Ezáltal nagy politikai botlást követett el, feladta Bethlen Gábor, Martinuzzi, szóval az előző kor politikáját, az egyedül lehetséges magyar politikát, kelet és nyugot ellensúlyozása által menekülni s a Perényi féle szerencsétlen terveket követte, és a helyett, hogy 1682-ben, midőn még lehető volt, békét kötött volna, talán dicsvágytól is ösztönöztetve, a török karjaiba vetette magát teljesen és visszavonhatlanul. Az eredmény a történelem kérlelhetetlen logicája szerinti kedvező nem lehetett. Azon államban, mely századok oltá a nyugoti polgárisodáshoz kötötte lételet, a keleti absolutismus, melynek politikája a rombolás és romok feletti uralkodás elvén alapult, ha hosszú ideig fenállhatott is, de meg nem öröködhetett, ideiglenes tanyázás volt az, és a hős Köpriliek szelleme, a múlhatlanul elhamvadandó szikrába csak azért gyűjtött ellobbanó lángot, hogy a hamvadás processusa siettesék. Még egyszer megjelent Magyarország fejedelme kelet nagy ura hódolatára, mint hajdan Zápolya, még egyszer elfutott kelet fegyverének villogásai elől az ő Habsburgház hatalmas ivadéka ősi székhelyéből, de csak azért, hogy nyugot szövetkezett ereje kellő korlátok közé szorítsa kelet barbarisniusát. Ausztria csudálatos szerencséje magasan fellobogott, s a szabadító hős

Sobiesky, ha a meglevő adatok szerint sejtette is, de be nem láthatta, hogy győzelmeinek elsősülött örököse azon hatalom leend, mely néhány évtized múlva hazáját vas karjai közé ölelendi, ő még nem hihette, hogy kelet sugarainak elhomályosultával helyét a hideg éjszakai fény fogja nyugot fölött elfoglalni, pedig az ő fegyvere erre hatalmas lökést adott.

A török hatalom megtörésével kikerülhetlenül be kellett következni Erdély önállósága megsemmisítésének is. Erdély másfél századon át teljesítette feladatát, segítette megmenteni a magyar alkotmányt s fenntartani a magyar nemzetiséget, e feladatot csak a két nagy erő ellensúlyozása által teljesíthette. Megtörvén az egyik, szükségkép azon részhez kellett simulnia, hol a jövőben, bár változott viszonyok közt, küldetésének megfelelni hivatva van. Kelet zsákmányául maradvá, mint az alárendelt oláh provincia, elveszett volna a polgárisodásbani haladásra nézve, és hosszú időre kiesett volna annak tényezői köréből.

Szerencséje és győzelmei mámorában Ausztria ismét a boszszú politicájának tévútjára tántorodott Magyarország irányában, s ez által míg itt sem érthette el kitűzött célját, – keleten elszalasztottá a talán soha vissza nem térő alkalmat, befolyását s vele a nyugoti polgárisodás bár lassan, de biztosan hódító hatalmát megalapítani.

Az eperjesi vértörvényszék iszonyú előzményei nélkül is elérhetett volna az osztrák kormány annyit, mennyit az 1687-ki országgyűlésen kivívott: az ellentálási záradék eltörlését és az örökösödési jog megalapítását, mert a jogvesztés felállított és ott nyíltan kifejezett elmélete, akkor is csak kalandos octroyálási kísérletekre adott alkalmat; de biztos, és törvényszerű állapotot elő

nem idézhetett, és a hős Eugen nagyszerű győzelme daczára is, a Kolonics-féle financz politika, önkényes adófelemelési s neoaquisticus zsarolási rendszerével az állam hatalmát nem öregbítette, de sőt, előidézte ismételve az ellenhatás megtörtnek vélt fellobbanását s a mint a birodalmat külfelől vész lényegété a spanyol örökösödési háború kitörése által, kitört bent is az elfojtott láng, mint a hatás és visszahatás természetes eredménye.

Az osztrák kormány ez időben megkísértette a keleti szlávok megnyerését, és Piccolomini a szerbek közt némi támogatásra talált is, de békés hódítást tenni kiin oly hatalomnak melyben a szerződött jogot megsérti, erkölcsi lehetetlenség volt; s az akkori keleti politikának egyedüli kétes jövődjű gyümölcse, a Csernovics-féle telepítés volt, melyben az akkori államférfiak nem annyira kelet kulcsát mint inkább nyugot zárát kívánták feltalálni. A terv némileg sikerült, de mi végeredménnyel, a jövődő fogja megmutatndni.

Magyarország önfentartási és védelmi helyzete a karloviczi béke után nagy részben megváltozott; a török erő megtöretvén, nyugot és kelet riválitásából önként fakadó segélyforrás kiapadt, s Erdély különállása folytán kifejlődött független nemzeti erő, annak beolvasztása után csak leszállott arányban lett értékesíthető: sily helyzetben a nemzeti visszahatás, mely II. Rákóczy Ferenczben nyert kifejezést, más alapokra volt kénytelen fektetni a siker lehetővé tételét. Ily alapok lettek volna a török iga alól már majd egészen felszabadult öszves nemzet közreműködése, a megsértett vallásszabadság érdekében felszított felekezeti szellem, és a birodalommal az európai felsőségért vívó franczia segélye. e az első alap, az öszves nemzet közreműködése, nem

volt megszerezhető a felkelés támogatására, mert a nemzet egy nagy része nem bízott a siker lehetőségében, a más rész ösztönszerűleg idegenkedett a nemzet sorsát bizonytalan hányattatás szelvéskének tenni ki, azon meggyőződésben, hogy az ország a felkelés pillanatnyi sikerének esetében sem leendő képes önállóságát a nyugoti nyomás folyton megújulandó erőfeszítése ellen megvédeni; egy részt kötve tartott az alattvalói törvényszerű hűség; egy nagy rész annyi viszontagságok után békét és nyugalmat óhajtott, remélve, hogy a kormány félszeg önkénykedését enyhíteni az idő változó kony forgása. A másik alap, a felekezeti szellem, bár erős tényező volt, éppen mert felekezeti volt. Ellenhatást költvén, de a felkelés vezetője személyes meggyőződésével is ellentétben lévén s általa kellő mérvben fel nem használtván, nem nyújtott elegendő biztosítékot a sikerhez. A harmadik alap a franzia segély, merőben az európai esélyek hullámlásától függött, s minthogy a szövetkezést benső solidáris érdek nem kötötte össze, természetsszerűleg ingatag volt.

Ily szempontból tekintve, s kellő higgadsággal mérlegelve az eseményeket, megelégedést keli kifejeznünk a szathmári béke eredményei irányában, s méltánylással emlékeznünk az azt előidézett férfiak emléké-ről, mint a béke ügyében fáradhatlan buzgalommal közbenjáró Széchényi Pál kalocsai érsekről, Gr. Pállfy Jánosról és Károly Sándorról s főképp és kitűnőleg, I. József királyunkról, ki nagy veszteségünkre Ion osztályosa a jó fejedelmek sorsának, a kora halálunk.

De ha ezeket méltányoljuk, szükségkép el kell-e ítélnünk Rákóczyt és társait, kik a békemű vét ellenzetek? Az események a hatás és ellenhatás vajúdásai közt születnek, s az egyensúly megalapításában mindkettő

tényezőleg foly be. Ha Rákóczy az ellentállást meg sem kísérti, vagy a fegyvert egy felső parancs szóra eldobja, hihetőleg nem szathmári béke s ennek folytán az alkotmány fentartása, hanem a Hocher által ígért cseh nadrág lett volna a nemzet osztályrésze, s ma aligha lennének tanúi a honatyák küzdelmeinek, és mi habozás nélkül a legmélyebb kegyelettel vesszük tollunkra Rákóczy nevét: de a történelem tanulmányozása közben, abból okulni óhajtván, nem hunyhatjuk be szemeinket azon botlások felett sem, melyeket politikai hibáknak tartunk.

Rákóczy alig lehetett kellőleg tájékozva Európa államai akkori szövetkezésének horderejéről, vagy ha volt, az esetben környezete túlhajtásának s a körülete történő események hatása varázsának engedett inkább, mint az észélyes politika kívánalmának.

Európa államai ez időben a hatalmi egyensúly megalapításának harczait vívták. II. Ferdinánd merev catholicismusa s általában Ausztriának tévesztett politikája Frnncziaországot túlsúlyra vergődni engedé, XIV. Lajos nagy államférfiai s még nagyobb hadvezérei segítségével Európában döntő befolyásra törekedett, s azt, ha a legitimitás túlhajtott értelmezése folytán Anglia nemzeti öntudatát a száműzött Stuartok pártfoglalása által meg nem sérti, hihetőleg ki is vívta volna: de az angol győzelmes forradalom örököse a hideg, észélyes III. Vilmos, századának legnagyobb diplomatája, sa világtörténelem egyik legkitűnőbb politikai capacitása. meghíúsította az absolut irányú legitimitás törekvéseit, s az emberiséget és szabadságot a visszahanyatlás veszélyétől megmentette, Vilmos a legellentétesb irányú elemeket szövetkezésre bírta, t. i. a jezsuiták által vezérelt Ausztriát s a protestáns Hollandot és Angliát egy

bizonyítvánnyal többet szolgáltatván a világnak arra nézve, hogy az államokat minden egyebek fölött a politikai érdekek vezérlik, és szükséges is, hogy vezéreljék. Vilmos győzelmesen végezte be a háborút, s a riswicki béke megzsibbasztotta a francia nagyra törést, de meg nem törte. Az uralkodók bűnei, s mozdulatlan merev politikájuk által tönkre jutott Spanyolországban bevégezte dicstelen pályafutását V. Károly utolsó ivadéka: a francia ügyes diplomatie győzelmet aratott a nehézkos osztrák fölött, s a Bourbonház elfoglalta a Habsburg-örökséget.

Európa azt hitte, hogy annyi ország-összpontosítása egy család uralma alatt, a súlygyen fentartásában akadályul fog szolgálni, s érdekeihez képest két nagy táborra szakadt. A szövetkezés egyik részét képezték: Anglia, mely még folyvást a Stuart követelés, s ez által az alkotmányosság, szabadság, állami és vallási függetlensége megmentése végett küzdött; – Hollandia, mely a francia-spanyol győzelem esetében állami lételét látta kockáztatva; – Poroszország, mely a nagy választó fejedelem által álamná alakítva hatalmi polezra emelkedhetés reményétől ösztönöztetett; Ausztria vagy is inkább dynastiája, mely családi hatalmának megerősítését remélte a harcz által elérhetni; végre a többszöri szokásos óvások után nagy nehezen felkészülődött német birodalom.

Az ellen oldalon álltak: Francia, Spanyolország, olasz tartományai, a bajor és kölni választó fejedelmek, és Rákóczy a magyar felkelőkkel. E részen egyedül Rákóczy küzdött a szabadság érdekében, a többieket családi, személyes, és hatalmi indokok vezérelték. Rákóczy mint eszköz, mint diversionális szárnysegély tekintetett, siker esetében is kevés kilátással osztalékra,

ellenkező esetben az elhagyatás, sőt megtagadás veszélyének kitéve.

1703-ban előnyben voltak a francia szövetség fegyverei, s különösen ha az öszveköttetés egyfelől a bajor és francia seregek, másfelől a magyar felkelőkkel sikerülhetett volna, Bécs és az ottani hatalom nagy veszélynek lett volna kitéve. E szorongattatás közt vállalta el a közbenjáró szerepét Széchényi Pál, de Rákóczy nem bírt Bethlen Gábor határozottságával, a győzelem közt békélni.

Marlborough hochstädti nagy győzelme után megváltozott a helyzet, az osztrák szövetség fegyvere előnybe jutott, s a harcz változó esélyei mellett is látható volt, hogy a francia erő túlsúlyra nem vergődhetik. Rákóczy ezt vagy nem tudta, vagy mivel az angol és hollandi követek levelei, Leopold utolsó ígéretei, sőt I. József jóindulatú ajánlatai által sem biratott engedékenységre, a helyzet komoly voltát be nem látta, vagy a mi a fenlévő adatok nyomán leghihetőbb, környezete, különösen Bercsényi túlhajtásainak nem volt elég erős ellenszegülni. Véleményünk szerint az ő legfőbb, tán egyedüli hibája: engedékenysége forradalmi vezérben nagyobb hiba, mint az átalkodottság. Innen következett a visszasság több jelensége: mint a hadvezetésbeni egységhiány, tétovázás az irány és cél megalapításában; innen azon szerencsétlen, azóta is ismételt expeditions, forradalmat és forradalmi hadvezetést gyűlések, szenvedélyes pártküzdelmekkel saturait gyűlések által vezetni vagy vezetni engedni, – innen a szécsényi gyűlés alkotmányozó rendezkedése, akkor, midőn tette s ahoz szükséges teljhatalomra s evégett bizalomra lett volna szükség; de Rákóczy e bizalmat csupán jó akarata, alkotmányos kíméletessége által remélte megnyerni; ékes tulajdo-

nok a biztos béke ölében, de hibák akkor, midőn men-
teni kell az alkotmány életét; innen az ónodi gyűlés
gyászos jelenetei. Ezen gyűlés fölött már a csüggedés
vészangyala lebegtette sötét szárnyait, a fejedelem kedé-
lyét érzélgés szállta meg, nagy hiba a tett emberében,
majd panasz és önérzete sértődése fölött méltatlankodó
ingerültség vezérelte nyelvét, nyugodtság és higgadt
parancsoló szavak helyett; a szeretett de nem félt ve-
zér ingerültsége lázas rezgésbe hozta a viszályos esé-
lyek miatt bonis, különben is nemzeti közös hibánk
szerint szép szavakra gyűlékony kebleket, s az átalá-
nos ingerültség kereste és megtalálta áldozatait, túl-
hágva a mérséklet medrét határozataiban, detronizál-
ván az uralkodó házat, királyul választván Miksa bajor
fejedelmet.

Rákóczy tehát bebizonyította, hogy önző nem volt,
valamint azt is, hogy a forradalom zászlóját nemes jel-
lemmel de kevésbé önálló erélylyel lobogtatta.

Míg nyugoton és délen Európa államai két tábor-
ra, és történetesen majdnem germán és latin fajok tá-
boraira oszolva harczoltak az egyensúly fentartása ér-
dekében: azalatt éjszakon kezdetét vette a nagy állam-
alakulás vajúdása. A polgárisodás haladása biztosításá-
nak első feltétele a rendezett állani, még pedig a körül-
ményekhez mért erős és nagy állam, e követelmény elő-
idézte a szükségét, hogy éjszakon is nagy és erős állam
tömörüljön. Lengyelország, sok itt nem részletezhető
okok miatt, e feladatot nem volt képes teljesíteni, s ez-
ért, véleményem szerint, a történelem benső okai ösze-
függésének következménye képen, ezen középkori ál-
lamnak is, mint a mely hivatása teljesítésére nem volt
képes, meg kellett hajolni azon állam előtt, mely ezen
hivatást teljesíteni erővel és képességgel bírt.

Talán némelyek ajkúira kétes mosolyt von azon állítás hogy az orosz absolutismus is a polgárisodás haladásának tényezője. Nincs senki, kit az absolutismus általában, s különösen a míveltség bűnei czafrangjaiban alakoskodó félbarbár orosz despotismus, nálamnál inkább undoríthasson; és nem lehet senki, ki a lengyel lelkesültség és szenvedés iránt nálam több részvétellel viseltetnék: de ezek mellett ingatlan azon meggyőződésem, hogy a haladás rendezett államot igényel; ilyet teremthet az absolutismus, de az anarchia soha. Az absolutismus tért fog engedni a haladás követelményeinek, idővel a szabadságnak is; s így bár azon nemzedékek, melyek járma alatt nyögnek elátkozzák, az összes emberiség haladásának szempontjából tekintve, annak tényezőjéül kell elismerni, mert azon feladatot teljesíté mit az anarchia megoldani képes nem volt.

Ily szempontból indulva Ítélem meg és méltánylom I. Péter orosz czárt.

Rákóczy ezen hatalomnál is keresett segítséget. De hogy Péter, ki akkor az éjszakai háborúval, s azon feladat megoldásával volt elfoglalva, hogy az alkotandó birodalmat földközi fekvéséből kiemelve a keleti tenger természetes védbástyájával övezve, segílyt kivált döntő segílyt nem nyújthatott, az államok akkori helyzetéből könnyű megfejteti: és szerencséje is a nemzetnek, hogy ez nem történhetett, mert ha Magyarország a 18-ik század elején szláv segítség folytán reconstituáltatik, hihetőleg most nem a bécsi centralisatio, hanem egy sokkal veszélyesebb elli inség ellen kellene küzdenünk, ha ugyan a küzdés lehetősége ez ideig meg maradt volna.

Nem történt meg, mit a jezsuita Hocher-Kolonits Párt, az sem történt meg, mit a Bercsényi-párt óhaj-

tott és akart; a küzdés eredménye az lett, miben Széchényi Pál és pártja fáradoztak, de hogy az legyen, miután amazok felidéztek nemzetünk fölé a megsemmisítés lidérczét, szükség volt hogy ezek szembe szálljanak és megvívjanak a lidérczezel, csak olly módon győzhetett a mérséklet.

Az 1715-ki országgyűlés mintegy törvényesen be zárta a nemzeti visszahatás százados harczainak kapuját. Fájdalom a magyar történész nem ismételheti az angol halhatatlan írónak, az 1688-ki forradalom bevégeződése fölötti, nyugodt nemzeti öntudattal rajzolt elmélkedését, miszerint „minden jelek oda mutatnak, hogy azon forradalom utolsó forradalma volt az angol nemzetnek. Az ó alkotmány, természetes, folytonos és békés fejlődése által alkalmazkodott az új társadalom szükségleteihez. Rögtön megszilárdult a lelkiismeret, a kutatás és vitatás szabadsága oly mérvben, mely azelőtt ismeretlen volt. A pénzérték helyreállott. A nyilvános hitel megszilárdult. A kereskedelem új életre ébredt. A kincstár megtelt. A királyság sok évi szégyenítő vazallságából kiemelkedve, elfoglalta helyét az európai hatalmak első sorában.” Boldog angol, neki a nemzeti nagyság öntudata jutott osztályrészül; – de hát nem boldogít-e minket is nemesen hordozott szenvedéseink fájdalmainak öntudata is?!

A magyar történelemíró, forradalmaink bevégezte felett elmélkedve, annyit jegyezhet meg: hogy a Rákóczy felkelés volt az utolsó aristocraticus és vallásfelekezeti forradalom; mely megmentette ugyan a nemzet életét s alkotmányának külső keretét, s ez által fenhagyta a jövő nemzedékeknek az emelkedés lehetőségét, de a nemzet ezután sem foglalhatta el azon helyet,

mely őt Európa nemzeti családjában, különösen pedig az osztrák birodalom népei közt megilletné.

A dolgok új rendje következett. A honvédelmi rendszernek már negyedik módja, az állandó sereg-tartás törvényesen behozatott: és a honvédelem kötelességtől tetteleg felmentett nemesség elég szűkkeblű volt, törvényes fictiók álczája alatt, önző szabadalommal védeni magát, s elsánczolni az új terhekkal görnyesztett néptömegtől. De ezenfelül ismételve elmulasztotta a törvényhozásra befolyással bíró nemesség, a helyzetet a birodalom irányában is tisztázni, és részt követelni az újonnan felállított nemzeti segélyforrások hová fordítása s miként kezelése és miként ellenőrzése kérdéseinek elintézésében. Mint fentebb mondtuk, az alkotmány állami magaslatából, mindinkább municipalis szabadalmak körébe törpült le, s a bentülők sem a szabadalmak igazságtalanságát, sem önnön szűkkeblűségöket nem észlelték.

A 18-ik század kezdete feltűnő szerencsében részelteté az osztrák hazát: a rastadi békekötés folytán Németalföld, Nápoly, Majland és Sardinia jutott birtokába; a passaroviczi békekötés folytán a Bánság, s a duna fedelemségek egy része.

Alig van a történelemben rá példa, hogy egy úgynevezett birodalom annyi birtok változást mutasson fel, mint Ausztria. Ez felváltva országokat nyert, országokat veszett, és csodálatra méltó Jelenség, hatalmi helyzetén akár a nyereség akár a veszteség alig tett lényeges változást. E talány, véleményem szerint, onnét megfejthető, mert Ausztria soha nem képezett egységes államot, a hozzátartozó népek soha nem bírtak osztrák nemzeti, de sőt osztrák állami érzülettel sem: az alkotó részek, külön állami öntudattal bírtak, és ennek folytán egyé-

ni önállóságukat megőrizni törekedtek: az osztrák államférfiak pedig nagyobb részt, belátva az egységesítés lehetetlenségét, politikájuk sarkkövéül az egyes részeket összekapcsoló uralkodóház hatalmának szilárdítását tekintették, s politikájuk működését oda irányozták, hogy az egyes szétszórt részek segélyforrásaiból az uralkodóház európai állását biztosítsák, s ennek elérhetése végett alkalmas eszköznek tekintették az abszolút kormányzás megalapítását, mert az, a különbözőségek szélsőségeit nivellírozván, a kormányozhatást könnyítette. Az uralkodóház hatalma képezte az egységet külirányban, míg a különálló részek önálló organikus befejlődése, különböző formák közt, ezen egység biztosítására felhasználtatott; de épen mivel ezen részek egymással benső összeköttetésben nem voltak, egyes elválások vagy egyes új járulékok, a többi részeket bensőleg meg nem zavarhatták, legfőleg az egységi kifejezésre, az uralkodóház európai állására hatottak majd zsibbasztólag majd elevenítőleg.

Ezen kor államférfiai ezen egységet, esnem az államegységet czélozták öszpontosítani, akkor, midőn a *pragmatica sanctio* keresztülvitele által, a tartományok elválaszthatlan együttbirtoklása elvét biztosították, az uralkodóház hatalmának *commassatioja* által lehetlenné kívánták tenni, a múlt századokban szokásos családi osztály, s így a tartományok öszvehatóságának elvét: mert a legközelebb lefolyt spanyol örökösödési háború eredménye élénken figyelmeztette őket, hogy egyik osztályos ág kihaltával, az osztályrész könnyen idegen kézre kerülhet; de nem akarták, legalább nem kísértették meg az egyes részek *commassatioját*, mert nem hitték, hogy az egyes részek nemzeti öntudata egy nem létező osztrák nemzeti öntudattát helyettesíthető legyen, nem akarták a biztos alapot feláldozni egy kép-

zeleti alapért, nem akartak vagy nem mertek a történelmi alapról az elmélet süppedékébe bocsátkozni, és vajjon másfél század után ítélve, nem volt-e igazok?

Az 1722-ki magyar országgyűlés a nemzeti önállóság öntudatával s kellő tapintattal fogta fel az akkori osztrák állampolitikát, s a leány ági örökösödés és oszthatlanság elvének elfogadását, a magyar állam alkotmányos önállása elvével öszhangzásba hozva, kétoldalú feltételes államszerződés által mindkét elvet biztosította. Fájdalom, hogy sem ezen, sem a következő 1728.-ki országgyűlés, az osztályszabadalmak szűk köréből kibontakozni nem volt képes, és magát a kormány e részben szabadelmű politikájával ellentétbe helyezve, az „onus non inhaeret fundo” igazságtalan és politikailag is hibás elvének makacs védelmével homályosította be.

Ausztria ez időben szerencséjét nem egyedül a véletlennek, nem is egyedül az európai államok constellatioja eredményének, legkevésbé pedig benső ereje hatályának, hanem mindezekkel együtt különösen nagy hadvezéreinek, mint Lothringern Károly, Badeni Lajos de főkép Savoyai Eugen berezegnek köszönheti. Eugen Ausztria kevés számú nagy férfiai közt legnagyobb nemcsak mint hadvezér, de mint államférfi is; mint olyan felette áll Wallensteinnek, Lotharingiai Károlynak, Laudonnak és Radeczkynek, mint ilyen: Trautmansdorf, Kaunitz és Metternichnek. Ő felfogta Ausztria hivatását, ő keleten nemcsak hódított, de a keleti politika helyes ösvényét is kijelelte, s ő állította és nem Bismarck találta fel, hogy az osztrák birodalom súlypontja Budapest. A bécsi akkori államférfiak a nagy ember magaslatáig felemelkedni nem bírván, politikáját elejtették sa hagyományos bizalmatlanságot honunk irányában továbbra is politikájuk tényezőjéül használták ,innen ma-

gyarázható, hogy a temesi bántság visszakebelezését halasztgatták, remélve, hogy az idő elősegítendi kisserű mesterkedéseik tervét: egy keleti, bánható provincia megalapítását.

Eugen, míg egyfelől támogatta befolyásával Magyarország alkotmányos önállását, melyet a passarovi-czi béke után ismét óhajtottak volna némely államférfiak megingatni: más felől mint Pállfy Miklós nádorhoz írott levelei tanúsítják, oda kívánt hatni, hogy a magyar rendek, biztos alapra fektessék a közös védelmi kötelezettséget, esne rakjanak minden terhet, a minden jogból kizárt nép roskadozó vállaira; de a szűz vállak kímélése siketté tette az illetők füleit, s az élők önzése az utódok vállaira relegálta a teher egész súlyát.

Eugen azon egyben volt szerencsétlen hogy élete tovább tartott mint szellemének ereje. A 1734-ki lengyel örökösödési francia-spanyol háborúban már csak árnyéka volt önmagának, és megérte hogy Ausztria, az ő vitézsége szerzeményeit: Nápolyt, Sziciliát kibocsássa birtokából.

De az osztrák úr tátongó kapuja csak halála után táruult fel valódiságában a világ előtt. 1736.april 21-én halt meg, s már a következő évben kezdetét vette azon orosz szövetségben folytatott szerencsétlen török háború, mely 1739-ben a belgrádi szégyenletes békével, a dunai fejedelemségek, s a keleti befolyás elvesztésével végződött s melyben az utolsó Rákóczy József, őseihez annyira nem méltó kisserű szerepét lejátszotta. A Sinzendorf és Bairenstein befolyása alatt álló hatalom, míg a magyar befolyást aggodalmas szűkkeblüsséggel vissza szorította, Königseck, Seckendorf, Wallis, Neuperg fële emberek alkalmazásával koczkaztatta mind azt mit a

nagy férfiak teremtettek. Ausztriában, a közelebbi bő-ség1 után, nagy férfiakban meddő időszak következett.

A Habsburgház férfi ágának kihaltával, az uralkodó személyének kapcsával öszvekött birodalom, daczára a pragmatica sanctiónak, vagy épen a miatt, a szétbomlás veszélyének volt kitéve. De a szétbontás, bár fél Európa törekedett rajta, nem sikerült, nem sikerülhetett, mert az nem a polgárisodásbani haladás követelménye képen, nem is nemzetiségi kikerítés, nem is az alkotmányos és vallási szabadság, sőt nem is az európai egyensúly, hanem részint családhatalmi vágyak kielégítése, részint Franciaország részéről európai hegemoniára törekvés érdekében kísértetett meg.

Az uralkodónó, bámulatos tapintattal, ott kereste, és találta meg a menedék biztosságát a beállott végveszély ellen, hol az valóságban léteztek: Magyarorszá-gban, s kiválólag a magyar nemzetben.

Bámulatosnak találnánk, ha a viszonyok szükség-szerű öszszefüggésének következménye nem lett volna, azon viszásnak látszó ellentétet, mely ez időben Cseh és Magyarorszá-gban mutatkozott. – Amaz egy század óta a megpuhítás minden kigondolható eszközeivel az abso-lutismus részére teljesen meghódítva, germanisalva s a történelmi öntudattól megfosztva, az első kínálkozó alkalommal sietve hódol a győzelmesen betolakodó Ká-roly Albert bajor fejedelemnek: emez ugyan azon szá-zad alatt saját lételéért s alkotmányáért a hatalom ab-solutisticus törekvései ellen nyílt fegyverrel küzdve, a bizalom első szavára, a nélkül hogy ezen bizalmi szó tetteges beváltását bevárta volna, siet vérét és vagyó-nát a birodalom megmentésére áldozatul hozni.

Az 1741. sept. 11. pozsonyi s ugyan azon év nov.

26-ki prágai jelenetek méltó tanulmányozás tárgyai Ausztria államférfiaira nézve még napjainkban is.

Csehországnak nem volt mit félteni, nem mit megmenteni, léteének központját a birodalmon kívül is megtalálta volna. Magyarország menteni igyekezett lételet, alkotmányát és hivatását. Nem egyedül az esdek-lő szép királyi hölgy könyeinek és szavainak varázsa, hanem a nemzeti politikának helyes felfogása is, indították az ősoket, a történelmi nevezetességű „moriamur pro rege” lelkesedésre. A lelkesedést tettek, nehéz és hossz-szas áldozatok sora követték de bár mind az önkéntes és öntudatos volt, nem menthetjük fel őket a mulasztás vádjá alól, miszerint nem kísértették meg az ország kö-telezettségét s az annak megfelelő jogokat a birodalom irányában tisztázni.

A Mária Theresia alatti három országgyűlést, a 1741, 61, 65-kit, egyfelől az aristocraticus szűkkeblű-ség és conservativ csökönösség, másfelől, a sérelmek mind inkább formalitássá váló orvoslásának sürgetése mellett, a paraszt vállait terhelendő adózások megszava-zásában engedékenység jellemzik, sőt ugyan ezen szel-lem lengi át a megyék akkori működését is.

A nemesség hiányos szerkezetű, azért már az időben is kevés hatású felkeléseivel lerótnak hitte a haza iránti minden kötelezettségét, és a nemesi felkelés rendezését is határozottan vonakodott tanácskozás alá venni, attól félvén, hogy az esetről esetre hozandó áldozatot állan-dó teher fogja helyettesíteni. Nyugotnak bölcselmi, bár még merőben elméleti tanaitól, melyek már a „nagy for-radalmat méhökben rejtették, gondosan elzárkózva, a középkor hajdan fényes rongyait átkalodott merevség-gel szorongatta kebléhez, talán nem is sejtve, hogy az unokák e rongyok eldobása után azért fognak meztelen

maradni, mert időnkint a szükséges újítás elmulasztatik.

De míg ok álltak, a világ haladt; és a kormány s különösen maga is a fejedelemnő, míg egyfelől azt az ellenállást is, mit az aristocraticus bágyadság kifejtett, a kormányzat akadályának tekintette, másfelől legalább a részletes haladás szükségességét belátva, a nemzet alkotmányos közreműködése nélkül, megindulta haladás ösvényén. Es ezen politika, a non contra legem sed praeter legem kormányzás politikája, egy tapintatos nő művészi kezei által 40 éven át patriarchális szivélyességgel fonva, végeredményben majdnem veszélyesebbé lőn e szép szóval bánható nemzetre nézve, mint a megelőzőtt század erőszakos absolutismusa.

Mária Terézia kormánya javított az úrbéri patens által a jobbágyok sorsán, a mennyiben a földes uri önkény ellen némileg védelem alá vette; javított a hiányos törvénykezésen a főtörvényszéki öszhangzó ítéletek öszszeszedése, kiadása és érvényesítése által; eltörölte az annyira középkori szellemű menedékjogot; megszorította a kolduló szerzetes rendek elszaporodását; eltörölte a jezsuita rendet; szabályozta a püspökségeket; dotálta az egyetemet, jogakadémiákat, elemi iskolákat állított; tanrendszert hozott be, az addigihoz képest haladási irányban; felállította a testőrségét, a bécsi therecianumot, alapította a Sz. István rendet; visszacsatolta a Bánságot, Fiumét, s a 16 Szepesi várost, – mindezeket praeter legem.

De nem ezen rendeletek, melyeknek üdvösségét tagadni nem lehet, nem is annyira azon törekvés, törvényen kívül intézkedni, fenyegették veszélylyel az alkotmányt és nemzetiséget, hanem azon alakítási törekvés, mely a megnyerés lekötelezés, kitüntetés, hízélgés esz-

közeivel, felhasználva az egyének nemzetiségökből folyó hiúságait, a cím, rang, hivatal és dicsvágyat, s tért nyitva a nemzetiségből folyó erényeknek is, a személyes vitézség, bátorság, és kitűnésnek, oda igyekezett hatni, hogy mindezen indító okoknak eddigi központja, a magyarhaza, nemzet, alkotmány, ősi dicsőség cultusa, mással helyettesíttessék. Mi volt azon más központ, mit a nagy uralkodó nő a magyar önérzetnek helyettesíteni akart, egy egységes osztrák birodalom, vagy csupán az uralkodóház iránti hűség eszménye e, vagy mindkettő együtt? ma alig határozhatjuk meg, de azt biztosan állíthatjuk, hogy a cél mindenik esetben tévesztett volt. A birodalmi egység kivihetetlen, s ezt a magyarok átalakítása sem tette volna lehetővé; az uralkodó iránti hűség nem kíván átalakítást, s az ősök bőréből kivetkőzött korcs faj bár mely célra is könnyű nehezek a mérlegben. A törekvés, tévesztett célja daczára is sikerült egész azon rétegig, meddig az udvari csábok fénye lehatolni képes volt: a felső rétegek, eldobtak mindent, mit őseiktől öröklöttek, ruhát, nyelvet, szokásokat és szellemet, csupán neveiket és aristocraticus szűkkeblűségeket tartották meg; de ezen két, gyengének látszó kapocs, némileg összetartotta őket a nemzettel és megmentette a jövőnek, mert a nevet cserélt és democrat folyamba olvadt szakadék, soha sem fog visszatérni a törzsohöz, mint Erdély és a felvidék sok elnemzetietlenedett helységei szomorúan tanúsítják: szerencsége a nemzetnek, hogy a hatás varázsa csak a felszínit olvasztotta fel, a törzs épen maradt, bár nem illetlenül.

Az olvasztás békés sőt kellemes processusának támogatására a kormány intézkedései paralell lépést tartottak az örökös tartományok kormányzati gépezetének átalakításával, melyek nem mint a magyar átalakítás

közvetlen eszközei, hanem mint a közös jövő előkészítésének közegei, figyelmünket megérdemlik, bár a kortársakét kikerülték.

A nagy királyné politikájának fő eszközei germanisait szlávok voltak, a külpolitikát illetőleg Kaunitz a bel- és pénzügyeket illetőleg Haugvitz és Ohotek; kiknek tartozunk azon elismeréssel, hogy mindegyik a maga körében, nem magyar szempontból tekintve, kitűnő államférfiú volt.

Haugvitz, bár egyáltalában nem democraticus indokokból, hanem a kormányzás könnyítése s a hatalom erősítése tekintetéből, a rendek és nemesség fölényét teljesen paralizálta a Landesguberniainok és Kreisamtok, szóval a burocracia meghonosítása által, ezek mint a jobbágyok hivatalos védnökei, a földesúr és nép közé lépven, azokat egymástól eltávolítani iparkodtak, s a nép a földesúri nyomás ellen a hivatalos hatalomban támaszt nyervén, mint egy szövetségre lépett az udvari absolutismussal a nemesi ellenzék ellen. A hivatalos hatalom minden kisebb nagyobb birtokviszályban, a jobbágy praesumtiv igazságát védelmezvén alkalmat nyert a nemességet mindenben ellenőrizni és ellen súlyozni. Haugvitz állandósította az adót és a folytonos adó felemelést. Pénzértkre vonta az addigi természetményi és természetbeni szolgáltatásokat, és az adó behajtását a kormány közegeire a hivatalnokokra bízta. Az adózási kötelezettséget minden osztályra kiterjesztette, bár nem egyenlő mértékben, mert a becslési tiszta jövedelemből a nemességtől száztól egyet, a parasztól kettőt követelt, ez volt az úgynevezett Centesima és quinquagesima rendszer, behozta a katonai összeírást, s ezáltal az állandó hadsereg állandósága biztosított.

Chotek a közvetett adókat kezelte, és egy Magyarországra felettel hátrányos vámrendszert alapított meg.

Mindezen intézkedések az állambevételt 80-90 millióra emelték de a hosszal háborúk, s az udvartartás és beligazgatás költségei tetemes pénzösszegeket igényelvén, mindamellert hogy az osztrák örökösödési háborúban Anglia, a hét éves háborúban pedig Franciaország tetemes ez maga 82 millió livre segélyt szolgáltattak: kezdetét vette a lottó, a papírpénz kibocsátás és az államadósság, mely e kormány alatt már 200 millióra növekedett.

A kormány a nemzetiségi érzelmeket is bevonta politikai rendszerének tényezői körébe. A magyar nemzetiséget nem támadta meg nyíltan, de azt a latin nyelv fentartása, telepítvények, s a főrendűek németesítése, s délen, különösen Illyriában a szlavismus pártolása által elszibbaszthatni reménylte; nyugoton pedig, különösen Csehországban a szlavismust lenyomta. Erdélyt nagy fejedelemségre emelte, a magyarországgali egyesülés lehetőségét ez által is hátrább szorítván.

A belügyi hatályos intézkedéseket támogatta Kaunitz, a különöz ember de nagy államférfi erélyes külügyi politikája. Ő az elvesztett Sleziáért, Graliczia, Bukovina és a salzburgi részek csatolásával kárpótolta a birodalmat. Kaunitz tervei még nagyobbak voltak mint vívmányai. Ő egy nagy Magyarországot óhajtott a fekete tengerig szabad Dunával, és Adriáig. Bajorországot óhajtotta békebelezni, s eziránt alkudozást folytatott Károly Tódorral, őt Jülich és Bergen birtokával, mint Burgundi királysággal kívánta kárpótolni. Würtemberg ki akarta cserélni Modenával. Mindezekben nagy részben II. Fridrik, a 18 század Napóleonia megakadályozta: s ugyanaz rábírtá, hogy a középkor egyik fény-

csillaga Lengyelország kitöröltessék az önálló államok sorából. Kannitz lehetővé tette a lehetetlennek látszót; felbontott Austria szövetségét a tengeri hatalmakkal és Franciaországgal a három százados vetélytárrsal szövetkezett; kiüzte legkényelmesebb fészkeből Ausztriából a jezsuita rendet, mindezt a fejedelemlő idegenkedése daczára.

Kaunitz a francia szövetség által, az európai egyensúly politikája helyébe a hegemonia politikáját tűzte ki; ezért szövetkezett az orosz hatalommal is, ezért tette azt a tescheni és minden a westfali béke óta közbe jött békekötések garantírozójává, ezért gyűlölte és félt Poroszországot, különösen Fridriket, mert benne politikai céljainak erélyes akadályozóját szemlélte.

Utólagosan tanulmányozva belátjuk, hogy Kaunitz korának diplomatiái vezére, rövidlátó volt, talán inkább mint sok kisebb hatályú államférfi. Ő hitt az erkölcsileg aláásott és már akkor rothadásnak indult francia liliumok széttörhetlenségében. és vakon hitt a a birodalom monstre romjának maradandóságában; és nem félt az éjszaki sasfészek veszélyt rejtő erősbödésétől, ő egyedül Poroszországtól félt, mert annak érintkezése minden pillanatban kényelmetlenítette. A jelen politikusa volt, de nem bírt a jóslat előérzetével, s azért műve is az ideiglenes foltozás bélyegét viseli homlokán; semmit meg nem oldott, csak elodázott. Megérte a francia liliumok széttördelését, de ekkor már tanácsát „mischerint a forradalom materia peccansa zárassék be Franciaországba, hogy ez mint egy crater önmagától hüljön ki, nem követték. Utódai rövid évek múlva 1803-ban sajnosán érezték, hogy az orosz mint a békekötések garantírozója e jogára hivatkozva rendelkezett a feloszlás perczen lévő német birodalom fölött. Hogy Lengyelor-

szag felosztása, s az éjszakai sas megerősödése mi végeredményt szül Ausztriává, majd a későbbi ivadék fogja számba venni,

Magyarország az osztrák államférfiakkal szemben gyengén volt ez időszakban képviselve. Pálffy János a korszak kezdetén meghalt a két Batthyányi – Károly és Lajos, Eugen herceg kegyenczei kevés erélyt fejtettek ki; a felemelkedett Grassalkovich nem is említhető; a főpapok meg voltak nyerve, az ellenzék néma volt, A gondviselés örködött fölöttünk midőn a nagy császárt elküldé felébresztésünkre.

Mária Terézia anyai, vagy Hormayrként idylli absolutismusát II. József császár Marc Aurel-féle doctrinair absolutismusa váltta fel. Az absolut irányzatok anynyi árnyalatai közt, melyek irányunkban kísérletbe hoztattak, legveszélyesebb nemzetünkre nézve az idylli absolutismus. II. Ferdinand jesuiticus absolutismusa megtört természetes józan eszünkön, mely a rajongást kirekeszti és elítéli; a Caraffa-féle brutal vérengzés ellen fellázadt emberi érzetünk s nemzeti büszkeségünk: de a szép szónak, hiúságaink simogatásának, s a trónról lesugárzó női kegy csábjainak, nem voltunk, s talán nem volnánk képesek tartósan ellentállani. Sok bennünk a hiúság, szeretjük és elhiszszük a hízelgő, dicsérő és dicsőítő szavakat, kivált ha magasról jönnek; ellenben nem tűrjük a megrovást, a leczkézést, gyengeségeink kissé kíméletlen taglalását, hagyományos érzelmeink, szokásaink, elveink megtámadását, kivált ha azok rideg, doctrinair modorban, buraucraticus pedantsággal paragraphisáltatnak élönkbe. Amaz volt Mária Terézia, emez II. József modora. Amaz értékesítette nemzeti jó tulajdonainkat saját előnyére, emez meghasonlásba hozott saját érdekeinkel is, a valódi jót, a ha-

ladás eszközeit is gyűlölet tárgyává tévén egy időre lehalább, a kényszerítő boldogítás hibás alkalmazása által.

József philantropicus nagy szelleme, erőteljes kifejezése a bölcselemi század uralkodó eszméinek, három nagy eszme valósításával foglalkozott.

A ghibellin hagyomány; egy császár s egy római püspök, egy egységes osztrák birodalom, s a keleti kérdés megoldásának eszméivel. E feladatok egyikét sem oldotta meg. Megoldott egy negyediket, megtörte a hagyományos előítéletek korlátolt világnézetét, s megnyitotta a haladás kapuit, melyeket addig korhadtt védbástyák zárva tartottak.

Az első eszmét, a német császárság halottaiból feltámasztását, s a pápai hatalom korlátozását, első részében meg sem kíséreltette, második részében csak korlátolt arányban érvényesítette.

A német császárság, a Habsburgházi császárok politikai hibái, vallásos merevsége, s Magyarország irányában soha fel nem adott absolutisticus törekvései miatt, hosszú időre, a ghibellini fogalmak mértékéig talán örökre, valósíthatlan eszmévé vált. Ezen okok fejlesztették a kis Brandenburg hercegséget éjszakai német hatalommá, melynek Nagy Fridrik nagy szelleme elismerést biztosított az európai nemzet esaládban.

József még ifjúkori nagy álmodozásai közt belátta e tetei igazságát, s ezért császári működését a Reichshohrath és Reichskammer gericht augias óljainak tisztogatásán, s egy két apró bűnös zsarnok, mint Leiningen Fridik és Salm Magnus erélyes rendreutasításán kívül alig jelzi valami maradandó intézkedés nyoma; és e működésének is kevés sikere lett, mert továbbra is ta-

lálkoztak Salmféle bűnös zsarnokok, s a Kammergericht a birodalom feloszlásakor is 80 ezer darab pert, – brutalia juris, – hagyott át a boldog utódoknak örökségül.

József tehát, a II. Miksa által is siker nélkül ki sérlett eszme valósítását megoldhatónak nem találván, midőn hosszú, sóvárteljes várakozás után a férfikor munkaképes szakában ősei öröksége jogán bírt országok kormányzatát átvette, szelleme minden erejével, az alkotás mohó vágyával, s a haladás türelmetlen ingerlékenységével a második eszmének, egy egységes központosított osztrák birodalomnak alkotásába, úgyszólván teremtésének nagy munkájába fogott, s a nagy munkában vezérül egyedül saját keble sugalmazását fogadván el, dogmaticus merevséggel hitt a sikerben, s a siker áldásaiban.

Ő az egységes birodalmat humanisticus felfogása szerént erőssé, hatalmassá és boldoggá akarta tenni: innen nagy horderejű reformtervei, melyek mind a szabadelvű haladás, de egyszersmind a kényszerítő boldogítás jellegét viselik magokon. E tervek nagyszerűségének varázsától áthatva, sokan azt hiszik, hogy a boldogítás volt a cél, s az öszpontosított birodalom teremtése, csak ezen célnak szolgáló eszköz. Én, József jelleme s felfogásának tanulmányozása folytán, ellenkező nézetre jöttem; s azt hiszem, hogy a reform tervek s a boldogítási szándék voltak eszköz az egységes birodalom alkotásának elősegelésére. József azt hitte, hogy szabadelmű haladási intézkedései, javításai, a szellem felszabadítása a censura és papi uralom járma alól, a türelmesség biztosítása, a jól rendezett igazgatás, a biztos igazságszolgáltatás, a paraszt terheinek könnyítése, az udvartartás takarékosága, anyagi jóllét előidé-

zése a közterhek igazságos felosztása, a hivatalnoki zsarolás megfékezése, szóval a rend és jóllét bőven kárpótolni fogják még a csökönös magyar nemességet is az alkotmánynak, különben is már majd csak alakjában birt, elvesztése, s az eddig is elhanyagolt nemzetiség elsüllyezéseért. Ha József nem ezen véleményben lett volna, ha az egyedüli cél maga a reform, s ez által a népek boldogítása lett volna, alig találhatnánk okát, miért akarta a cél kivitelének akadályait egy nem alkalmas eszköz alkalmazása által szaporítani. Azon reformok, ha a magyar alkotmány akkori tényezői által talán kivihetők nem lettek volna is, éppen oly mérvben foganíthatók lettek volna a magyar királyi, mint az osztrák császári absolutismus útján: megbuktak volna ugyan az esetben is, mint emellett megbuktak, de egy tövis szúrással, egy nehezen gyógyítható szúrással kevesebb maradt volna vissza a nemzet kebelében.

Nincs abban semmi kétség, hogy József minden törekvése, intézkedéseinek egész irányzata, sőt még külpolitikája is, e nagy eszme valósításának szempontjából indult ki, és valljuk meg, hogy az eszme nagyságának varázsa kábítóig hathatott oly szellemre, mint József főleg azon korban, mely a nivellírozásnak s az egyenlítésnek, a bölcselmi tévfogalmak szerint, kiválóan kedvezett. Ugyanazon irányzat volt ez, mely a 10-ik század óta különböző kinyomatokban folyvást élt, a nyugoti hatás irányzata hazánkra s ez által a keletre. E hatásnak kifejezője most egy német philosoph fejedelem volt, ki éppen mert ilyen volt, a humanismus elméletéből kiindulva akarta létesíteni azt, minek kísérletében már annyi különböző fegyver megtompult. De az ő elmélete is hiú kísérletnek bizonyult be az életerő ellenében.

József a magyar alkotmányban és nemzetiségben eszméje kivitelének alkalmatlan akadályait felismerte ugyan, de szerencsénkre az akadályokat csekélyre, önérejét túlbecsülte; bosszúnak és kevésnek találta az anynya által választott utat, önérzete visszariasztotta né mely elődei által követett úttól; a maga által választott egyenes úton haladt, nem fáradva, és nem kímélve sem vallásos meggyőződést, sem nemesi előítéleteket, sem alkotmányos érzületet, sem törvényszerű lelkiismeretességet, sőt nyíltan bevallva: megtámadván a nemzetiségi érzelmeket is,

József szerette a magyarban is az embert, de az emberben nem akarta túrni a magyart. Ő magyar államot ismerni nem akart, s a magyar alkotmányt egy rozzant romnak tekintette, melynek eltávolítása a tért lényegesen tisztázni fogja. El akarta dobni a létezőt egy még jövőben létesítendő eszményért, és csodálhatjuk e, lia lángszének minden erőlködése agyrémnek bizonyult s ködfátyolként szétoszlott.

Ha József absolutismusával szemben a magyar nemzet vagy is inkább rendek magatartását vizsgáljuk, hűtlenek lennénk az igazsághoz, ha kifejezett alkotmányszerű ellenzéki törekvéseit kellőleg nem méltányolnánk; de más részről azt is meg kell vallanunk, hogy a magyar ellenzéki nyilatkozatok, nem azon, lázas haladásnak indult kornak szellemét, hanem a már akkor is korhadt, feudális és szabadalmas stabilismus sötét képét tükrözik vissza. A felterjesztett feliratok nagy része sereimül tekintti ugyan az alkotmányellenes eljárását, de érvei fontosabb nyomatékát a rendeletek érdeme ellen intézi, s leginkább a megsértett nemesi előjogok tatarozása képezi a feljajdulás indokát. A türelmi patens ellen nem csak Battyháni primás tesz óvást, hanem több megyék

is nyíltan kijelentették, hogy azt végrehajtani nem engedik; a köznevelési patens ellen leginkább azon okból történtek felterjesztések, mert a tanpénz behozatala sérelmesnek tekintették; a népöszeírást azért ellenzetek, mert a jobbágy kényszerített katona kötelezettsége által a földes úri hatóság megsértetik; a házszámozást a nemesi előjogok meggyalázásának tekintették; a német nyelv behozatala azért is tartatott sérelemnek, mert az öregebb nemzedék, e nyelvet nem bírván, elesik a hivataltól, és azon aggodalom miatt, hogy majd német hivatalnokok fognak alkalmaztatni; József nem is késett a megyéket megnyugtanni, hogy ezt tenni nem szándéka csak tanulják meg a német nyelvet, melyet egyedül a magyar nemzet iránti szeretetből, s annak dicsősége emelése végett kíván a holt latin helyett alkalmazni. A jobbágy-pátens végrehajtása minden eszközökkel akadályoztatott.

Mindezen korlátolt felfogású ellenzéki nyilatkozatok Józsefet még inkább megerősítették feltett szándoka kivitelében, s mindinkább meggyőzték annak helyesége felől.

Intő példa az utókorra, hogy a kortól elmaradt, s a józan haladás ellen előítéletek rozsdás fegyverével harcoló népek szavai elvesztik ellenzéki súlyukat.

De e vád nem terhelheti egész mértékben azon kor nemzedékét; az alkotmány be levén állítva, a nemzet törvényes egyetemében nem emelhetett szót, egyes megyék szólaltak fel, de nem a nemzet, s azok közt is voltak, mint p. o. Temes, melyek a higgadt megfontolás józan szabadelműségével nyilatkoztak, és lehet hogy az országgyűlés, ha öszevjöhet a haladás zászlóját ragadja kezébe – mit a legközelebbi meg is kísértett.

Mennyi érdeme van a magyar ekkori ellenzéknek

az alkotmány visszaállítását illetőleg, nem akarom meghatározni; de annyi előttem világosnak látszik, hogy azt nem annyira az, nem is József megváltozott gondolkodása, hanem egy részben az ő megtört lelkülete, mely heves és ingerlékeny jellegénél fogva a szélsőségekre hajlammal bírt, és főképen a kül-politiciai viszonyok idézték elő. Keleten a nehéz és kétes török háború, – éjszakon a lengyel ragadomány osztaléka folytán kitöréssel fenyegető porosz háború, – nyugaton a kitört francia orkán, mely az új szövetséget, Kaunitz mesterművét, felbomlással fenyegette, – végső éjszakon a terhes áldozatokat igénylő orosz szövetség, a fellázadt és elszakadt Németalföld, a vallási rajongásaiban megsértett Tyrol fanatismusa: mind ezen jelenségek végveszélylyel fenyegetvén az egységben nagynak álmodott birodalmat, nem csoda ha megtörték a nagy szellemet s kényszerítették hogy annak művét saját kezei rombolják szét.

Ki határozza meg mennyi része volt a szabadakarat működésének, mennyi a körülmények kényszerűségének e tragicus látmány előidőzésében?

Ne kutassuk, de okuljunk! József harmadik nagy eszméje volt a keleti kérdés megoldása. Az ő nagyra-törő, és így szükségképen dicsvágyó lelkében élénk fájdalmat okozott a veszteségek sora, melyeket háza a letűnő században szenvedett. Spanyolország, Nápoly, Szicília, Dunai tartományok, Slézia, Parma és Lombardia egy részének elvesztését ő a már akkor is betegembernek hitt török tartományaiból remélte helyre pótolhatni. Megkezdte az akkori körülmények közt nem igazolható háborút, de hibázott, hogy kifeledte számításából a magyar korona igényeit és a magyar nemzet értékesítését, még inkább hibázott, midőn az új nyerevény kivívására oly társsal szövetekezett, kinek közvet-

len szomszédsága nagyobb veszély csiráit hordozta méhében mint a mennyi hasznot a nyerendő osztalék nyújtott volna.

József valóban nem sorozható a szerencsés uralkodók sorába, mert ifjúsága álmait mint férfi nemcsak nem valósíthatta, de a kivívott eredményt is önmaga rombolván szét, azon kínos meggyőződést vitte sírjába, hogy hiában élt! De mi, kiket erőszakos boldogítási vágyának sértő csapásai már közvetlen nem súlytanak, biztosan elmondhatjuk: hogy ő nem hiában élt! Szelleme megtörte a mozdulatlanság merevségét, s példája intőjel uralkodókra és nemzetekre nézve. Mi magyarok nyugodt öntudattal elmondhatjuk, hogy a haladás nagy mesterének fogékony tanítványai lettünk, s ha később indultunk el a haladás ösvényén, mint érdeünk igényelte, nem egészen önhibánk miatt késtünk el. Mennyire okultak példáján utódi, a fejedelmek, nem akarom ez alkalommal taglalni.

A francia forradalom nagy eszméi rést törtek hazánk, szabadalmak bástyaival védett sorompóin is, de az eszmék, a helyezethez képest itt más kinyomatot nyertek, mint a Szajna partjain; szabadság volt itt is a jelszó, de exclusiv és privilegialis szabadság, mely az egyenlőség és testvérség eszméit nemcsak kizárta, de azok ellen védfalakról is gondoskodott, oly nemű aberratio, mely a történelemben gyakran fordul elő, tanúságul arra, hogy a nemzetek az uralkodó eszméket sajátásaik lombikján keresztül szűrve reprodukálják, s az erkölcsi vegyészki olvasztás az eredetitől sokban eltérő, új anyagot állít elő, olyat, mely a főtessel homogen. De a szabadság ezen korlátolt egyoldalú felfogásának is megvolt időszeréni haszna s maradandó következése.

Az 1790⁰/₁ országgyűlés, 25 évi szünet s tíz évi

nyílt absolutismus után az első, nem csoda, ha a rég fojtva tartott indulatok kiadásának tért nyitott, s nem csoda ha első teendőinek a biztostositást és néma haladást tekintette, s nem csoda ha azon hibába esett, mibe minden erőszakos reform, jöjjön az felülről vagy alulról, pillanatnyi feltartóztatása után esni szokott minden nemzedék, mely a feltartóztatást eszközölte; szükség-szerű következménye ez a visszahatásnak. mely akkor válik veszélyessé, ha lefolyása nehezítették, míg ha lefolyásának szabad tér engedtetik a visszahatás győzelme az önérzet erejét neveli, mely a haladás útján is erőlködik megfutni a tért, melyről egy időre leszorított. Példa az elsőre Anglia, a másodikra Franciaország, s hazánk történelme 1790-ben és ma.

Leopold jó szíve és óvatos engedékenysége nem vetett gátakat a visszahatás árjának, és őseinknek sikerült az alkotmány biztosítását, a mennyire írott törvényekkel lehetséges, körülbástyázni.

Ok azt hitték, hogy a kevesek kik a bástya kere-tén belül voltak, a kirekesztett milliók nélkül sőt azok ellenére is képesek leendenek megőrizni a falakat, és elmulasztották a kedvező alkalmat, majdnem az egyetlen történelmünkben, a kormány alkotmányos úton indítványozott szabadelmű propositióinak életet adni.

Az országgyűlés és megyék rendezését az alkotmány veszélyeztetésének tekintették; az úrbér behozatalától s a, szabad költözködés megengedésétől iszonyod-tuk, attól félve hogy a felföldi tótok seregéstől ott hagy-ják hegyeiket s mind az alföldre tódnak; a hivatal-képesség kiterjesztése, a polgári elem erősítése aggodal-makat okozott, s elejtetett; az úriszékek fentartása, az alkotmány erősségének tekintetett, A vallási törvényes szabadság, a kormány orgánumaiban, a József szellemé-

be avatott gr. Zichy országbíró, Ürményi személynökben nyert védelmezőket, a megyék mint Vas, Szepes, Sáros, Somogy követeiben ellenzőket.

Mindezek daczára, erősebb volt a kornak épen József által felköltött szelleme, mintsem a feudalizmus korhadat lábain vele élet-halál küzdelmet kezdeni lehetett volna, s a magyar rendek is érezték a haladás szükségét és ki-nevezték a sok országos küldöttséget, remélve hogy míg azoknak munkája megéri, ők kényelmesen s ütközhetnek a privilégiumok pislogó mécsénél, talán nem is aggódva, hogy közvetlen utódaik drágán fogják megfizetni az ő kényelmes veszteglésök mulasztásait.

A kivívott közjogi és vallásfelekezeti! eredményeken kívül négy nagy fontosságú ügy csirája fejlődött ki ezen epochalis országgyűlés keblében, melyek még napjainkban is a fejlődés stádiumán állanak, s miként leendő kinövésük szoros viszonyban áll nemzeti életünkkel.

a) A nemzetiség, vagy is szabatosan kifejezve, a magyar nyelv biztosítása s az ország diplomatikai nyelvvé alakulása. Erezték az akkori rendek ezen intézkedés nagy horderejét, s belátták az akadályokat is melyekkel küzdeniök kellend, s azért szilárd de óvatos bölcsességgel kezdeményeztek, és kivált Horvátország irányában megnyugtatókig hatni iparkodtak. A nyelvi küzdelemnek meg kellett kezdődni, Józsefe részben felrázta az indolentiát, meddig fognak tartani e küzdelmek és hol megállapodni? nem akarom e téren vizsgálni; azon le győzhetlen meggyőződésemet azonban itt és mindenütt. hol szólnom lehet, kijelenteni alkalmat veszek: hogy ezen országot összekötő nyelvnek a magyarnak kell ma radni, s így egyéb nyelvek felett a hegemonia azon mértékét bírni, mely a kormányzás egységét biztosítja. A

mely perczben ezen ország magyar jellegét elveszti, megszünt missioját teljesíteni, lesz nyugoti vagy keleti vagy megosztott provincia, de nem egyensúly tartó nyugot és kelet közt, és majd akkor kezdődnek a nyelvharczok életre-halálra.

b) A magyar nyelv országos nyelvvé emelésének szándokával ellentétes irányzatú illyr- vagy szerb ügy volt a második nagy horderejű kérdés, mely a rendeket foglalkoztatta. Történetes volt-e, a Józsefi kényszer természet szerű következménye-e, vagy az osztrák hályogos szemű politikának egyik hibás számítású félszeg lépése, hogy az illyr mozgalom az ország alkotmányos visszahatásával egy időben, s ezt tetemesen ellensúlyozva lépett előtérbe? azt hiszem, bizton állítható, hogy mind a két ok megtette hatását, s hogy az illyr mozgalom nem volt történetes. A rendek alkotmányos öntudattal s messzeható állameszélylyel fogták fel a kérdés lényegét, s e tárgyban tartott szónoklataik s felterjesztéseik a mai politikának is iránytűül szolgálhatnak. Fontosabb kérdés, miért látta épen a különben jó szándékú II. Leopold kormánya szükségesnek, a magyar nemzetiség ellensúlyozójául a keleti szláv elemet vonni be politikája tényezői körébe? azon elemet, mely ha a magyart megsibbasztandja, vagy a körülmények szerént azzal szövetkezik, a birodalom különösen annak német jellege ellenében veszélyessé válható tényezővé alakulhat. II. Leopold politikáját felfogták, ismételve és folyton alkalmazták, sot alkalmazták utódai ma is; – vajha e politika végeredménye megfeleljen a haladás és szabadság kívánalmainak! Annyi azonban több mint sejtelem, hogy e politika végzetszerű, lehet, hogy hazánkra nézve az, de lehet, hogy a birodalomra nézve is az.

c) Harmadik nagy horderejű tárgy volt a rendek

tanácskozása alatt az erdélyi unió, akkor csak a két cancellaria különválasztásának kérdésében. A kormány a „divide et impera” elvéből, Erdély rendői ellenben megfoghatatlanságig szűk municipalis látkörből fogták fel a kérdést. A magyar rendek e kérdésben is emelkedett nézpontról indultak ki, s belátó bölcsességeknek egy bizonyítékát hagyták emlékül utódaik számára.

Sajnos, hogy az osztrák kormányt Erdély uniója kérdésében is azon indok vezérelte, mely délszláv politikájában, és lehet, hogy a hibás politika eme két ágazatának öszveműködése fogja előidézni az eredményt, mely nem czéloztatott.

c) Negyedik nagy fontosságú tárgy, mely a rendeket foglalkodtatta, volt a közös viszonyokkal érintkező pénz- és külügy, mely a magyar kamarának az általános birodalmi kamara alóli emancipálása, s a törökkel kötendő béke tárgyalásaiba való befolyás kérdéseiben merült fel.

A tisztázni folyvást elmulasztott birodalmi kapcsolatból eredő viszonyok idők folytán mindinkább bonyolultak, mindinkább elmosódott a választó vonal, mely a magyar országos ügyeket a birodalmi ügyektől elkülönítette; a harminczéves háborútól kezdve folytatott nagy és hosszú háborúk, a török háborúkat kivéve, közvetlen nem érdekelték a magyar államot, sőt gyakran annak érdekeivel ellenkeztek, s az osztrák kormány, a *pragmatica sanctio* előtt is, Magyarország segélyforrásaiból annyit fordított azon háborúkra, a mennyit minden lehető utakon kizsákmányolni képes volt; viszont a török háborúhoz felhasználta nemcsak az örökös tartományok, hanem a német birodalom és szövetségesei segédkezését is. A folytonosan terhes viszonyok zavarba hozták az azelőtt is gyenge lábon állott

pénzügyet, az államot adósságokba bonyolították, és ehez járulván 1782. óta mai napig megrögzött makacssággal megfeneklett évenkénti deficitek s ezek az államadósságot folytonosan nevelvén . már József idejében komoly gondot okozott a pénzügy rendezése. József ezen bajon is segíthetni vélt az öszpontosítás s annak segédeszközei által életbeléptetendő új adórendszerrel, de finaciális terveit be nem végezhetette, s e részben csak növekedett zavart hagyott utódának örökségül.

A magyar rendek. a magyar állam önállósága szempontjából fogták fel az ügyet. s erőlködtek, bár valódi siker nélkül, az ország finaciális önállóságát megőrizni. Ők computust nem követeltek, mert jogosan hitték, hogy a beleegyezések, sot megkérdezések nélkül szerzett terhek Magyarországot nem érdekelhetik. A kormány computust nem követelt, mert e részben teljesen szabad kezet akart magának biztosítani. Az örökös tartományok nem követelhetek, mert követelési joguk és alkalmuk hiányzott. A magyar rendek finaciális önállóságukat biztosítva lenni vélték, az adó megajánlás és megtagadhatás jogának fentartásával: a kormány, bár e jogot kellemetlen akadálnak tekintette, de az egyébként szabad gazdálkodás élvezete mellett eltúrte. így képződött s mindinkább megerősödött egy visszás helyzet, melyet 1848 megoldani megkísértett, de kísérlete félbeszakítatván. terhének egész súlyával vállainkra nehezült.

A külügyi kérdést illetőleg is exclusiv szellemből indultak ki az 1791-ki rendek; csupán a Magyarországot közvetlen érdeklő török béke ügyre kívánván befolyani, mit alakilag meg is nyertek, de a helyzet tisztázása e részben is elmulasztatott, s a pillniti conventio, melyet Kaunitz ellenzett, s mely a nagy Napóleont

szülte, mint ő maga állítá azon absolut akarat eredménye, mely a külügyekben. a magyar rendek hallgatólagos beleegyezésével folyvást életben volt. A kölcsönös bizalom hiánya, s az alkotmány és önállóság- megőrizhetése feletti folytonos aggodalom a kizárólagosságban nagyobb biztosítékét hitt rejteni, mint a valódi hatalombani jogos és aránylagos osztályrész követelése által elérhetni reménylett. Nem hitték, hogy a folytones negatio is ferde gyümölcsöket fog teremni, nem hitték, hogy egyszer az is leéli magát, és nem hihették, hogy a mértani arányban növekedett bonyodalmak kiegyenlítése mily nehéz, mennyi áldozatot igénylő feladattá terhesül az utókor számára.

Mi ezeket ma tisztábban látjuk, mint az alkotmány- nak előttünk elhullott bajnokai, működésöket nem kár- hoztatjuk, de tanulmányozzuk.

Míg a magyar rendek alkotmányos győzelmeik bá- bérjain nyugodva, a haladás ügyét is biztosítottak vél- ték a reform kérdések rendszerének tanácskozás alá vé- tele által: addig a francia forradalom vulcanicus rom- bolása, főleg az osztrák kabinet hibás politikája folytán, túltört Franciaország határain, s a győzelem zászlóját fenlobogtatva, eszméit, szikrázó és gyújtó röppentyűk gyanánt szertelövellé Európában. Rendkívüli esemé- nyekben és rendkívüli következményekben gazdag hu- szonhárom évi időszak következett, mely ugyan első látszatra rögtön és közvetlenül hazánkat, alig érinté, de következményeiben, ha alakilag nem is, de tényleges bonyodalmaival annak viszonyát a birodalomhoz any- nyira átalakítá, hogy a kibonyolítás és rendezés talán osak a boldogabb jövőkornak számára van feltartva.

Magyarország, a francia háborúk korszaka alatt tartott országgyűlésein, hűségesen megszavazta a subsi-

diumokat, elrendelte a nemesség felkelését, mely, hogy nem egészen felelt meg a hagyományos vitézségre alapított reményeknek, nagy részben az osztrák kormány szűkkeblű bizalmatlanságának róható fel, melynek ezen institutio kifejtése nem tartozott kívánalmi körébe; folyton emelte az egyenes adót, természetesen a nem kiváltságos osztály terhére: midőn ily módon a *pragmatica sanctio*ból folyó kötelezettségének eleget tett, az alkotmány körén belől védve hihette magát minden más terhektől, melyek azon kívül öszvehalmoztattak.

De az osztrák kormány, melynek az ismételve fokozott mérvben megújuló harczok folytatására a magyar subsidiumok csak egy csepp valának a tengerben, más nézetben volt, és finánciális rendszerét oly módon fonta tova, hogy annak hálói a magyar alkotmányban fen ne akadjanak.

Az 1811-ki államcsőd nem rögtönös és előre ki nem számíthatott esemény volt, hanem hosszú idő óta előkészült, s azon percztől kezdve elkerülhetetlen, mióta a hatalomnak legnagyobb mérvű megfeszítése kifelé, a népnek bent kierőszakolt aléltságára alapítottatott.

Ferencz császár roncsolt fináncziát s nagy háborúkat öröklött, ezekhez kifejletlen nemzetgazdászati viszonyokat, és hiányos adórendszert. Ez utóbbiak kifejtésére az idő és akarat, de talán a képesség is hiányzott, s a kényszerűség következménye volt, miszerint az állam pillanatnyi szükségei, pillanatnyi hatású, de nehéz utóterhektől követett eszközökkel elégítették ki. 1792. april 3-án már ezüst-és arany-kölcsön vétetett fel oly módon, hogy a pénzzé nem vert arany és ezüst gyümölcsnélküli hevertetése megelőztessék, a kormány késznek nyilatkozott azokat 4½ száztólias kupferamti kötvényekért beváltani. Az egyházak és kolostorok

azon felhívással kényszerítették felesleges arany, ezüst eszközeik átadására, hogy a harcz egy a vallás iránt ellenséges nemzet ellen, tehát az ő érdekekben folytatatik. De ezen érvek kevésbé lévén kecsegtetők és keveset eredményezők, 1793. jun. 1-én Lipcsében két millió forintra kölcsönszerződés kötöttet, de az is csak 385 ezer forintot hozott be. Ez sem lévén kielégítő, hadikölcsön czím alatt a telekadóhoz 60 és 30 száztóli pótdadó ragasztatott, s minden 100 forinton felőli jövedelemtől – 4-15 percentig – kölcsön követeltetett. Miután a kényszerített kölcsön a további hitelt megintgatta, az annyi csábító erővel bíró lottokölcsönöket rendezett a kormány, és pedig 1795, 1797, 1802 s 1805-ben ismételve. Ezekkel, s az angol kormánytól kapott 17 millió segélypénzzel, s az által biztosított két nagy kölcsönnel 103 millió forint erejéig, és a modenai és hessencasseli hercegektől nyert előlegekkel segített magán a kormány a háború első tíz évében. 1802-ig 680 millióra emelkedett az államadósság öszvege, midőn gr. Zichy Károly vévén át a finantzügy vezetését, más eszközökkel segített a pénzhiányon.

Ő az érczpenz kivitelét megtiltá, és bent csekély értékű ezüstpénzeket veretett, úgy harmincz és tizenöt krajczáros rézpenzeket: 1600 forintot egy mázsából; de ezeknél is könnyebb és biztosabb eszköze volt a pénzszerzésnek a bankószaporítás. 1795-ben harminczöt millió for. bankó volt forgalomban, 1800-ig száz hatvanöt, 1806-ig kétszáz ötven millióra szaporodott. A bankó névszerinti értéke lassanként sülyedvén, a kormány azt hitte, hogy a mint az érték leszállott, úgy emelkedni is fog, s azért sem a papírpénz hitele feltartása végett biztosítékról, sem apránkénti törlesztéséről nem gondoskodott: míg nem a szerencsétlen háború s a hátrányos pozsonyi

béke mind a kormányt, mind a népeket ki nem ábrándította, s azon nézetre nem vezérelte, hogy az osztrák birodalom gazdagsága tulajdonképpen csak bankóczeduláiban létezik, de ezen gazdagság mellett az állam tönkre tétetik.

Ezen kiábrándulás. az eddigi könnyelmű gazdálkodás helyébe a finantz-patensek korszakát hozta életre, mely még többet rontott, mint a rendszernélküli napról napra élőködés.

1806. aug. 20-ról költ az első finantzpatens, mely a papírpénzt biztosítani akarta volna. Hetvenöt millió kényszer-kölcsön felvételét rendelte. mely öszveg a bankó törlesztési alapjául fogott volna szolgálni, ezen célra lett volna fordítandó az újonnan elrendelt pótdók több neme, a vám, a dohány és só árának felemelése, a levélportó megkétszerezése, a bélyeg behozatala. s az arany és ezüst eszközök rebuncirozása. A Napoleon és Poroszország közt kiütött háború Ausztriát is fegyverkezésre kényszerítvén, a finantzpatens szép álmai ködfátyolként elenyésztek, s már oct. 29-én kijelentette a császár, hogy a törlesztés alapjául kijelölt források a hadkészület költségei fedezésére fordítandók, s még azokon felül. a kényszerkölcsön feladása mellett. A száztóli hadi pótdó kivetését rendeli el. A bankó-törlesztés helyett 1807 végén az 500 millióra szaporodott, az államadósság pedig 708 millióra, s a deficit 66 millióra.

1808. sept. J4-én adatott ki a második finantzpatens, mely szerint felhívatott a közönség, hogy bankóczedula-készletét, öt száztólias államkötvényekkel cserélje be. mely kötvények az állami fekvő javak által lettek volna biztosítandók. De ezen államkölcsönnek sem lett kedvező eredményi; azért a kormány a külföldben is csekély értékű ezüstpénzt kívánta bevonni, s

az 1809. febr. 13-án költ harmadik patens által felszólította az ezüstpénz birtokosait, hogy azt vagy államjavak által biztosított kötvényekkel, vagy kamatos utalványokkal cseréljék be, mely utalványok tizenkét év alatt beváltandók lettek volna.

Ezen kísérlet sem eredményezvén sikert, 1809. april 14-kén a 4-ik financzpatens önkéntes kölcsönre hívta fel a birodalom népeit, mely kölcsönnek két harmadátezüstben és aranyban, egyharmadát bankóban lehetett befizetni, s kegyelemből megengedettett az is, hogy a nem rebuncirozott ezüst és arany is beadathatik.

A francia fegyverek győzelme ezen parancs hatását is megghiúsította, s nem maradt fel más eszköz a költségek fedezésére, mint a papírpénz szaporítása, mely is 729 millió magaslatáig emeltetett; a pénzügyi helyzet javítása pedig a béke helyreállta utáni időre halasztatott. A béke, a sok áldozatot igénylett, bécsi béke megkötetett, de a pénzügyi helyzet nem javult. Illyria, Istria nyugoti Galiczia elvesztése mellett a rögtön követelt hadi kárpótlás lidérczként nyomta a birodalmat, mely a kész pénzt nagy részben kiürítette, s ezen felül az elvesztett tartományokból visszaözönlő papír pénz annak értékét lenyomta. Ezen nyomasztó helyzeten az 1809. dec. 19-kén úgynevezett Silberpatent által vélt segíthetni a kormány. Ezen patens szigorúan megparancsolta, hogy minden nélkülözhető ezüst készlet a pénzügyi hivataloknak adassék át, melyek azért vagy az újonnan nyitott lotto-kölcsön kötvényeivel, vagy száz forint értékű fém készletért 300 ft bankó czédula készpénzzel fognak fizetni. Az arany készlet beszolgáltatása a hazafiúi nagylelkűsége hagyatott, s kegyelemből a nem rebuncirozott ezüst is el fogadtatott büntetés alkalmazása nélkül. Ezen patens végrehajtása sok ne-

kézséggel járt, s annál terhesebben sújtotta azokat, kiket a kormány keze elérhetett, mint a letéti, zálogházi, fidei comissumi s majoratusi ezüst-készletek tulajdonosait, kik azokat teljesen átengedni kényszeríttek, mások pedig alkalmat találtak készleteiket elrejteni. Boldog volt azon bécsi ember, ki magát bármi módon magyarnak keresztelhetette, mert ily módon kibújt a teher alól.

Az ily módon kierőszakolt ezüst rögtön beolvasztatott, s a hadi kárpótlás fizetésére használtatott, s épen ezért a belforgalomból kiesvén az egyedüli s folyton szaporodó papírpénz mindinkább vesztette hitelét. Új eszközökről kellett tehát a kormánynak gondolkodni, hogy a papírpénz, az egyedüli forgalmi eszköz hitelét feltartsa, s így született meg a 6-ik financia-patens, mely 1810 febr. 26-án kelt. Ezen patens biztosítja a népeket, hogy a kormánynak nem csak nem szándéka a papírpénzt tovább szaporítani, sőt komoly kívánata azt beváltani, azért is rendeli hogy a papírpénz váltó czédulákkal, melyek valóságos ezüstöt képviselnek, váltassék be 300 forint bankó 100 ft einlösungschein által lévén értékesíthető. Ezenkívül 1810. sept. 8-ról kelt adópatens, minden fekvő és ingó vagyon értékének egy tizedrészét adóképen befizettetni rendelte, mely összeg a papírpénz törlesztési alapjául szolgált volna, sőt ide lett volna fordítandó az egyházi fekvő vagyon is: ezen patens azonban O. Donnel halálával hatályon kívül maradt.

A pénzügyi veszélylyel párosulván a continental-rendszer folytán előállott ferde ipar fejlődés és szédülés, mely egyeseket meggazdagított, de az egész természetellenes helyzetbe sodorta: előállott a kéréletlen szükség segíteni a bajon bármely eszközzel.

Mint minden kor és viszony megtalálja emberét, hogy megtalálta a finantz pátensek kora is gróf Wallis Józsefben, az írből csehizált bureaucratában, ki erély kitartás és képzettség mellett kevés belátás és érett megfontolással bírt, de annál inkább a hatalmaskodás dolyfösségével. Az ő nevéhez van kötve az 1811. febr. 20. kelt és martius 15 a birodalom minden tartományaiban sőt Magyarországbán is kihirdetett 7-ik finantzpatens, az államcsőd patens, mely az 1060 millió forint öszvegre rugó papírpénzt 212 millióra lepasztotta, az államadóság kamatlábát felényire szállította, s a magán hitel viszonyokat a felállított scala szerint rendezve a bankóczédula folyamát 500-ban megállapította, holott az a börzén 800-an jegyeztetett; a 30 és 15 kros rézpénzt 6 és 3 krra redukálta.

Ezen pénzügyi államcsíny által az egyeseknek okozott vesztesség átalában összes vagyonuk 80 száztoljára becsültetett, és még ezen heroicus gyógy mód sem segített a birodalom pénzügyi helyzetén. Az 1802 évi lottó kölcsönből még 6 millió kisorsolandó öszseg volt hátalékban, de a kormány a szükségelt ezüst öszzeget öszszeszerezni képes nem lévén 1812 jan. 5-éről kelt 8-ik finantzpatens által a kisorsolást további 10 évre elhalasztotta, megígérvén, hogy a nyereményi öszzeget 8 millióra emeli. Ezen felül egy bukott kétségbeeséséhez mért eszközök vétettek használatba a pénzhiány pillanatnyi fedezése végett, A katonai zsold ezüstben fizetése beállítatott; a vám pótlék 30-60 száztólival emeltetett; kereseti adó hozatott be; a kávé behozatala 60 forint fogyasztási vám fizetése mellett megengedetett; a hadi szükséglet, széna, szalma, zab és húst illetőleg természetben hajatott be, bárha 1809 óta egy béke-lieferung egy hadi lieferung, két requisitions s egy Anticipa

tions Lieferung terhelte az örökös tartományok földművelőit és birtokosait.

De még ezen eszközök sem enyhítették a bajt, s minthogy a kölcsönszerzés lehetetlen volt, ismét az egyetlen kiségitőhöz a papírpénz szaporításához folyamodtak, s 1813 april 16-án megjelent a 9-ik finantzpatens, mely a 45 millióban megállapított Anticipations scheinok behozatalát elrendelte, mely azonban 1816-ig 426 millióig emeltetett.

Ezen patens által teremtett 45 millió alig fedezte az újonnan kitört háború első felszerelési költségeit, s daczára a birodalmi törlesztő válaszmánynak, mely a papírpénz fokozatos apasztásáért felelősséggel terhelte, az új jegyek növekedő arányban adattak ki, s még ezen felül 1815 mart. 29. kelt patens szerint 50 millió kölcsön vétetett fel, mely azonban 40 millióban értékesített, noha a hitelezők részére $8\frac{1}{2}$, száztöli biztosított: egyúttal 1814 dec. 22. kelt adópatens 50 százalék pótlékot ragasztott a kereseti adóhoz és a személy adót 30 król 2 forintra emelte. A pillanatnyi szükséget fedezte ugyan, de a pénzügyi helyzet javulását még sem eszközölte, a békekötés folytán nyert hadi kárpótlás, mely 1815-től 22-ig 43 V2 milliót hozott be az osztrák birodalmi pénztárba. A háborúk alatt Anglia által kölcsön adott segély, mely 160 millióra számítottatott fel hosszas tárgyalások után $2\frac{1}{2}$ millió font sterlingben állapítottatott meg, felmondatván, egy 30 milliónyi kölcsön által egyenlített ki. Ily helyzetben vette át Stadion a pénzügyi tárczát, s a bajon az 1816 jun. 1. kelt. 10-ik finantzpatens által akart segíteni, mely patens a szabadalmazott osztrák nemzeti bankot felállította, s annak követítésére bizta a papírpénz törlesztési ügyét is. Kévs hónapok tanúsították, hogy a bank beváltási üzlete

fen nem tartható, s már aug. 18-án beállítatott a papírpénz ezüsteli felcserélése, octóber 29-én pedig kiadattott a 11-ik finantzpatens, az úgynevezett Arrosirung kölcsönt elrendelő patens, melyszerint 100 forint papírpénzért 100 ezüst forintról szóló 5 százalékos kötlevelek adattak ki; ez által sikerült 18.18 martiusig 129 millió papírpénz beszedése, mely ügylet azonban az állam terhét 120 millió új adóssággal s évenként 6 millió kamat fizetéssel nevelte. Az ezüst pénz forgalomba vonása végett 1817-től kezdve a kereseti adó ezüstben követeltetett, 1818. óta pedig a bélyegilleték is. Ezenkívül a papírpénz törlesztése végett több rendbeli kölcsönök köttettek 1818-ban 50 millióra 1.820-ban egy lotto kölcsön 20 mil. 800 ezer, egy másik lotto kölcsön 37½, millióra, 1823-ban 29 ½ millióra, s ily módon sikerült a régi papírpénzt 449 millióról 90-re leszállítani, mely munkát azonban az államadóságot 904 millió 727 ezer forintra emelte, de ennyi áldozat és erőlködés után végre az ezüst s vele a bizalom lassanként helyre állott.

Nem lehet e sorok feladata vizsgálni és tanulnia nyozni a hatás kártékonyságát, mely a finantzpatensek rendszere vagy jobban mondva rendszertelen kapkodása által a birodalom s különösen hazánk anyagi fejlődését illette; a történelmi részletezés már is túlhágt a kört melyben jelen tanulmányozásnak forogni kelle: itt a birodalmi államgazdálkodás, csak mint a politikai hatás egyik nevezetes tényezőjévé alakult esemény szolgál és szolgálhat tanulmányozás tárgyául.

Mindezen előszámlált finantz és adó pátensek, az 1811-kit kivéve, hazánkban érvényre emeltetni meg sem kísértettek.

Az 1811-ki országgyűlés, tisztán magyar önálló

alkotmányos szempontból fogta fel a birodalom siralmas helyzetét, és bámulatos mérséklettel, összetartással s erélylyel állott ellent a kormányi előterjesztések anyagilag csábító felhívásának, mely szerint a törlesztő választmányba Magyarország részére fentartott 3 hely betöltését megtagadta, a finanszpatus hatályát el nem ismerte, s a magyar állam alkotmányos jogait jövőre elvileg megmentette.

A magyar országgyűlés exclusivitasát hangosan kárhoztatták azon kornak politikai nevezetességei, mint a német szabadsági eszmékkel saturait orosz udvaronc Stein és többek, kárhoztatták az osztrák örökös tartományok lakói, s káröröm szavait hallották, midőn a patens 1812 sept, mint provisorialis intézkedés erővel érvényesítettett.

Mi, legközelebbi szerencsétlen nemzedék, kik az osztrák pénzügyi politikának hatását még közelebről és nyomasztóbban érezzük mint az 1811 korszak fiai, méltán aggodalommal kérdezhetjük, elég e ha alkotmányunk alaki érvényét megőrizzük? míg a rideg valóban annak megkerülése mellett oly terheket hordozunk, melyek kevés idő alatt alkotmányunk sánczai alá fognak temetni? nem méltán félhetünk e hogy önállásunk képzeletivé válik, ha pénzügyeinket a birodalommal tisztáznunk nem sikerüi? éreznünk kell valójában, hogy, mit Öseink folytonosan elmulasztottak, a computus ideje, s azzal az államszövetség új rendezésének szüksége beállott, éreznünk kell, hogy e téren a negatio többé nem segít, de sőt minél hosszabbra terjed az, annál inkább bonyolítandja viszonyainkat, melyek erőszakos megoldása állami helyzetünket is veszélyeztetheti, ha, míg az óra el nem múlt, nem sietünk békés megoldásával.

El kell ismernünk, hogy az európai nagy harczok terheit nem hordoztuk oly arányban mint az osztrák örökös tartományok; de tekintve azt, hogy azon harczok sem a magyar állam érdekeit közelebbről nem érintették, sem nem a szabadság és haladás előmozdítása érdekében vívattak osztrák részről, hanem nagyobb részt a nagyhatalmi állás és cabineti politica hibás felfogása és téves eszközökkel való vindicálásának szüleményei voltak: nyugodtan állíthatjuk, hogy Magyarország részint önként elvállalt részint a birodalmi finanszialis politika hátrányaiból reá is bő mértékben háramlott súlyos terhek által, nagyobb mérvben vett részt az áldozatokban mint önálló államérdekei igényelték volna, és minden esetre nagy mértékben eleget tett a pragmatica sanctióból eredő köteleztetésének. Nem helyeselhető, ennél fogva még birodalmi érdek szempontjából sem az 1822 és 23-ki államcsíny, nem indokolható az az államkapcsolati kötelezettség érveivel, hanem mint alkotmány ellenes hatalmi tény jogosan elítélhető, és az 1825-ki országgyűlés intézkedése az alkotmány védelmét illetőleg hálásan elismerendő, valamint méltánylandó a fejedelmeknek csak nem példátlan nyilatkozata, mely az alkotmány sértés jogtalanságát bánatos szívvel bevallván jövőre alkotmányszerű kormányzást biztosított.

VIII. FEJEZET.

Az utolsó forradalom okai.

A l k o t m á n y u n k ellen 1825 óta újabb időkig nyílt támadás nem intéztetett a kormány által, mi az oka még is, hogy 30 éves béke s alakilag nagy részben törvényszerű kormányzat évei után az első esetleges alkalom rázkódásba hozta nem csak a magyar államot, hanem az egész birodalmat? véletlen, vagy a pillanatnyi elragadtatás szüleménye volt-e az 1848-ki nagy catastrophe valóban, ha a történelem összefüggését higgadtan tanulmányozzuk, biztosan állíthatjuk, hogysem nem a véletlen, sem nem a pillanatnyi elragadtatás szüleménye volt az. hanem hosszabb idő óta fogamzott, lassan érlelődött benső okok természetszerű fejleménye, akifejlés volt csupán véletlen és a kitörés változatos jelenetei; de más részről biztosan merjük állítani azt is, hogy ezen okok közt az állami szövetkezés felbontásának szüksége nem szerepelt.

A hosszú harcok aláásták a birodalom különben is roncsolt financiájának alapját, megakasztották a természetszerű fejlődést minden irányban; a béke helyreálltával a kormány elmulasztotta, sőt nagy részben visszanyomta a fejlődés időszerinti fokozatos érlelését, bent merev stabilismust erőszakolt ki s a benső korhadtságot a külpolitika diplomatai csillámaival igyekezett fedezni.

Metternich, – kiből Austria a camarilla val kormányzó Colloredo, a döllyfős de erélyes Thugut, az élezés és cselszövő Cobenzl s a szabadelmű de az adott viszonyok közt tehetetlen Stadion után, végre a szükség emberét

megtalálta, – tagadhatatlanul kitűnő egyéniség volt; bírta a diplomatának minden tulajdonait, de egyszersmind egyoldalúságát is. Ő a reá bízott ügyekben tetteg és korlátlanul intézkedett, és épen az ő vezetése alatti ügyekben nyilatkozott Austriának élete és hatalma; belügyekbeni hatásáról keveset tud a világ, legfeljebb annyit, hogy azoknak fejlődése ellenében folytonos akadályokat gördített; a tulajdonképeni igazgatás, az alkotmányügy, a financia nem tartoztak sem tudománya sem működése körébe. Csupán a diplomatiái művészet tiszteli benne mesterét, csupán a birodalomnak más államokhoz viszonya kötötte le, annyira, hogy őtet inkább Európa számíthatja diplomatáit, mint Ausztria államférfiai sorába, De Austria a diplomatiái vívmányaiából vélt legtöbb előnyt nyerhetni, azt hitte, hogy az európai államrendszer ügyekbeni együtt-bíráskodásban nyugszik tulajdonképeni hivatása, és ily módon gyakorolt Metternich Ausztria sorsára határozott befolyást. Ő mint idegen Ausztria belső viszonyainak, és sajátságos helyzetéből eredő kívánalmainak ismerete nélkül, nyugodtan foglalta el magát a diplomatiái abstract vezetésével; míg egy benszülött államférfit a belső nehézségek, az egyes országok és népek eltérő érdekei visszatartottak volna a hatalmi eszméktől és a jövő' tőkéjének illetésétől, addig őt ilyen tekintetek nem akadályozták, előtte Ausztria csak kiindulási pont. és nem cél volt politikai terveinek s diplomatiái ügyességének érvényesítésére nézve. Jellemét, könnyelmű életnézet, a köteles cégszerűnek futólagos felfogása, az általános és alaposnak csekélylése, a kisszerűnek és személyes érdekek okos kiszámítása képezték; nem volt, ment a 18-ik század erkölcsi nézetétől, mely az erkölcsi elveknek csupán illemi értékében hitt. A méltóság teljes kellemesség

vonásai, melyek külmagatartását ékesítették, átmentek államférfiúi lényegére is, és megcsalták az ítéletet. Ily tulajdonokkal akkor lépett hivatásának magaslatára, midőn 20 évi viharos küzdelem után a világ nyugalom után vágyott, minden szenvedélyes fellobbanástól iszonyodott, és a megmaradt vagyonnak békés élvezhetése után sóvárgott. Ez érzelmek nyertek Metternichben élénk kifejezést, s innen jogosultsága az időszerinti uralomra.

Ferencz császár mellett nem csak helyt letek Metternich tulajdonai, de mint egy kiegészítették a hatalom képviselőjét. Metternich az igazgatás részleteit mivel nem értette, megvetette, Ferencz császár azoknak személyes intézésére fektetett nagy súlyt; a császár atyáskodó szándékból gyakorolt absolutismust, Metternich elvből, mert a birodalom hatalmának külirányba ki fejlesztésére, bent passiv engedelmességet vélt szükségesnek. A politikai ellenzéket mindkettő maga elleni tüntetésnek vette s azt elnyomni kölcsönösen igyekeztek, s hogy az fejlődésében megakadályoztassák szükség volt hátráltatni az értelmi és szellemi fejlődést is.

1813-ban Európa sorsa Ausztria kezeibe volt letéve: választása volt Napóleonnal szövetségben a tettek terére lépni, vagy ellene szövetkezve a legitimitás zászlója alatt, győzelem esetében a következő szerű reactio terhes szekérének vonásában közreműködni. I. Ferencz és Metternich önmagokhoz hiven, csak ez utóbbi váluton indulhattak: és Metternich bámulatos ügyességgel siklott át szövetségből semlegeségre, innen közvetítésre, s onnan támadásra; a kígyó legyőzte a oroszlányt, s győzelmének előnyével vett részt a hatalmak tanácsában, mely egy időre Európa sorsát elrendezte.

Helyesen, s a birodalom hatalmi állásának s népei jóllétének biztosítása érdekéljen, használta e fel előnyét Metternich az 1814-ki congressusban félszázad után határozott „nemmel” felel a történelem, sőt mindinkább azon meggyőződésre vezérel, hogy a később bekövetkezett rázkódás alapja, már akkor megvetetett, s az azután folytatott politika azon alapból növelte fel a forradalom hydráját.

Nem lehet tagadni, hogy a legczélszerűbbnek mutakozó emberi intézmény is bír hiányokkal, épen azért, mert emberi, és a cselekvény czélszerűségét nem lehet csupán hatásának tartama, sőt sikerének mértéke szerint sem feltétlenül meg vagy elítélni, az emberi viszonyokban nem lehetnek leges in perpetuum valiturae: de mindamellert a politika helyességét, a felfogás azon fokozatától mérjük, melylyel a siker valószínűségét kiszámítani képes vagy képesebb volt.

A bécsi congressus zagyva művétől sem lehet elvitatni azon egy érdemét, hogy egy időre fentartotta a hatalmi egyensúly politikájának hatását s ezáltal Európát nagyobb mérvű bonyodalmaktól megmentette; nem eredményezte volna e ugyan ezt az általános kimerültség? felesleges volna tárgyalni: de másrésről azon mű elítélése végett elég magára az alapelvre, melyből kiindult rá mutatni, A congressus országok és népek fölött, azoknak sem érdekeit s kívánalmait nem véve számításba., annyival kevésbé méltányolva nemzeti sajátágaikat, érzelmeiket vagy előítéleteikéi, mint holl vagyon fölött, csupán és egyedül a hatalmi érdekek szempontjából rendelkezett. Bár mennyire kicsinyelje valaki a népeket mint politikai tényezőket, bár teljesen hatalmi eszköznek tekintse is, s e szerint a congressus elvét, nemzetek fölött azok megkérdézt nélkül sőt

akaradjuk ellen intézkedni, helyeselje is mint elvont elvet: alig hihetem, hogy az elv gyakorlati alkalmazását helyes politikai működésnek merje állítani. Alkalmatlan s épen a döntő percekben veszélyes hatalmi eszköz az olyan nép, mely nemzeti vagy hagyományos érdekei megtörésével hajtatik egyik akolból a másikba. Ausztriának alkalmá volt és még lehet keserűen tapasztalni e tétel igazságát.

De eltekintve ezen elv igazságos vagy helyes voltától, az alkalmazás eredménye sem megnyugtató Ausztriára nézve.

A német ügy rendezése nem Ausztria érdekében oldatott meg, vagy legalább nem kielégítőleg. Metternich kevéssé bírt a bátorság annál kevésbé a merészség erejével. Midőn alkalmá lett volna 1813-ban Németország fölött Ausztria hegemoniáját megalapítani, azt elszalasztotta, mert Napoleonnal szövetkezni nem volt bátorsága. Németország egységének megalapítása, túlhaladta belátásának és hajlamainak látkörét. Ő iszonyodott az újítástól annál inkább a nagyszerűtől, s ezért ott hol erőfeszítés igényeltetett volna, a legitimitás köpenyébe szeretett burkolódni, míg hol az nem kívántatott, a legitimitást, p. o. az olasz kérdésben, mint értelem nélküli valótlanyságot könnyedén lerázta. Nem járult hasonló okokból és kisszerű féltékenységből a harmadik megoldási módhoz sem: a német hegemonia fölött Poroszországgal megosztózáshoz. Engedte hogy Németországban egy második kicsiny nagyhatalom alakuljon, pedig lehetetlen volt be nem látnia, hogy azon államnak életfeltétele a nagyobbodási vágy sőt kényszerűség. Igaz, hogy ezen anomáliának a westfalibéke vetette meg alapját s Ausztria hibás politikája nevelte föl; de ő ezen politikát szentesítette, az utókornak ha-

gyományul hagyván hátrányos következményeit, melyek még csak a jövőben fognak világítottabb fényben előtűnni, és még ma sem számítható ki a végeredmény. Délen szintén egy országot engedett alakulni, Bajorországot, mely arra, hogy Ausztria uszályhordója legyen, nagy: hogy erős és biztos szövetséges legyen – kicsiny. Egy negyedik megoldási módot segített létrehozni, a német Bundot, mely mozdíthatlan merevségénél fogva megszűnt nagyhatalmi tényező lenni; kezei lábai megkötöttek, hogy azzá ne alakulhasson, s még arra sem tétetett alkalmassá, hogy a kebelébeni viszályokat megfékezni képességgel bírjon. Még ezen politikai tetszhalott körében sem biztosított Ausztria fölénye, sőt lehetővé tétetett az is, hogy a felébredés Ausztria nélkül sőt ellenére is létesülhessen. S ez Metternich félrendszerű politikájának legnagyobb hibája a német ügyben.

Érezvén, hogy Ausztria hatalma kiszorított vagy legalább háttérbe nyomatott Németországban, veszteségeiért az olasz félszigeten reményit és igyekezett kárpótlást szerezni. Maga ezen igyekezet politikai hiba volt, gyakorlati megoldása még nagyobb.

Hogy az olasz egység eszméje a bécsi congressuson szóba sem jöhetett, hogy az nem országnak, hanem csupán földirati fogalomnak tekintetett, Italia közép és újabbkori helyzetét és történelmét tekintetbe véve, nem csodálhatni; hogy e congressus egy olasz szövetség eszméjét is elejtette, szintén megfogható: de hogy Metternich, ha már Ausztriát olasz hatalommá akarta tenni, megengedte hogy visszaszerzett legszebb tartományának tőszomszédságában, egy állam alakuljon, mely terjedelme igényeinél fogva az Ausz-

triai politika vazalljává tehető nem volt, hogy szövetségi kötelék nélkül sardiniai királyság alkottassék, az mindenesetre nagy politikai botlás volt. Lehet hogy megíúsítása nagy erő megfeszítést igényelt volna, de elismerése az egész olasz befolyás megsemmisítését kívánta áldozatul.

Tagadhatatlan, hogy Lombardia megszerzése kill sőleg nevezetes nyeremény volt; egy míveltnépes, adóképes tartomány előnnyel volt kizsákmányolható a birodalom érdekében: de a nyeremény csak látszólagos volt. Akkor is körültekintő meggondolást érdemelt volna, hogy egy művelődése és nyelve által a, birodalom többi népeitől elzárt tartománynak birtoklása, mely nem tekinthette hivatásának az osztrák hatalom emeltyűjéül szolgálni, nehezen lesz beilleszthető az osztrák állani rendszerbe; akkor is fel kellett tűnni a nehézségnek, mely egy oly tartomány kormányzásával össze lesz kötve, melynek élő nemzeti öntudatát az osztrák olasz politika, alapjának megtagadása nélkül el nem ismerhette, ezen öntudatot kiirtani pedig hatalommal nem bírt, Mindez nem vétetett figyelembe, és Lombardiában az osztrák uralom elleni harcz azon napon kezdődött, melyei i bekebeleztetett.

Mindezen politikai hibák daczára, melyeknek létezését Metternichnek érezni kellett, de azokat jóvátenni kellő merészséggel nem bírt, azt hitte ő, hogy diplomatikai ügyessége által vezérli Európát, s ez az önhit mely bukásáig tartott, nem kis hátrányára volt a birodalom hatalmi állásának: pedig ezen önhit is csalódás volt, mert a vezérlet titkos de valódi szerepe nem Ausztria, hanem az orosz cabinet kezei közé jutott, és ott maradt huzamos ideig.

A bécsi béke után követett külpolitika pillanatnyi

eredményei kedvezők voltak, s az osztrák cabinet fejének befolyását nem kis mértékben emelték. De ama politika következményeiből ítélve — azon véleményben kell megerősödnünk, hogy Metternich külpolitikai rendszere is előkészítette a rázkódást, melynek be kellett következni.

Mínthogy Ausztria erejét nem benső egységéből merítette, mechanicus öszvefűggésénél fogva külbenyomásoknak inkább ki lévén téve, s kényszerítve lévén belső gyengeségét külső fénynyel takarni eh szükség volt a hatalmi viszonyokat a legszorosabb figyelemre méltatni. Eredményt az által remélt a bécsi kormány, ha egyfelől Ausztria vágy társait visszaaszorítván, az egyensúly politikáját fentartja, másfelől a nemzetek körében nyilvánuló minden szabadabb mozgalmat, alkotmányos vágyakat elnyom. Azt hitte Metternich, hogy a régire visszatérni vagy újat alkotni egyiránt veszélyes, s azért a fenállót minden erővel fel kell tartani. — Mínthogy sokat akart, s egyik törekvés lehetetleníté a másikat, az ideiglenes siker daczára is, politikájának végeredménye az lőn, hogy az osztrák háta lom fénye elhomályosult, s Metternichnek azon szomorú végzet jutott osztályrészül, hogy rendszerének bukását túlélje.

A német politikát illetőleg, sikerült Metternichnek a bécsi béke után Poroszországot az osztrák irányrrészére megnyerni; de a pillanatnyi lealázás nem lehetett végcélja az osztrák politikának: tartós sikerre a dél és éjszak Németország közt fenlévő természetes ellentét felhasználása vezetett volna, fel kellett volna használni a középállamoknak Poroszország elleni féltékenységét, s azokban nemcsak a kormányokat vagy a conservatív partot, hanem az egész népet Ausztria részére meg-

nyerni. Mindez elmulasztatott. E helyett a karlsbadi határozatok által. az alkotmányos irányzat és a sajtószabadság elnyomatott, s e rendszabályok folytán a déli német nép Ausztriát úgy kezdte tekinteni, mint rendőri hatalmat, mely tol a gyűlölet alig elválasztható. A mozgalmak kitörésének megakadályozása végett minden lehető rendszabályok alkalmazásba hozattak, s a nemzetiségi eszmék felébredése erőszakos eszközökkel elnyomatott: de míg ez által egyes tartományokban elviselhetetlen helyzet idéztetett elő, egyszersmind megtörtetett a particularismus, s az eredmény ellenkező lett, mint váratott, mert a német nép jelesebbjei az egyetemes nemzeti irány felé fordultak.

Hasonló ellentétek és hibák mutatkoznak Metternich olasz politikájában. Itt is elzsibbasztotta az eredményt a népmozgalmaktóli szűkkeblű félelem, s mit épen akadályozni és feltartóztatni akartak, épen a bécsi cabinet rendszabályainak nyomása folytán, fejtetett ki a nemzetiségi eszmének rövid időn ellenállhatatlanná lett ereje. Itt is, mint Németországban, két ellennel kellett Ausztriának küzdeni: a hatalmuk gyakorlásában sokképen korlátolt kormányok titkos ellenszenvével, s a szabadsági törekvéseiben akadályozott népek nyílt ellenséges indulatával. Ezen ellenséges elemek leküzdése végett többféle módhoz nyúlhatott volna a bécsi kormány, de a titkos társulatok és öszveesküvések által elharapózott méreg ellensúlyozása, azon eszköz fogamatba vételére utalta a kormányt, melynek használata általános politikai sorvadást szokott előidézni – a kémrendőrség alkalmazására.

Ezen eszköz alkalmazása, s az egyes szövetségi kötelékekkel öszve nem kötött önálló kis államok fölötti gyámkodás azt eredményezték, hogy az olasz nép elé-

gületlensége s az ebből származott gyűlölet nem annyira saját kormányaik, mint az azok fölött gyámkodó Ausztria ellen irányult. Es alig pihent ki alkotási fáradalmaiból Európa békéltetője, büszkeségének tárgyát s fáradalmainak művét, az európai nyugrendszer erőszakos rázkódtatások által megzavartatni kellett szemlélnie. A spanyol democrata forradalom kevéssé érintette Ausztria érdekeit, azt mint ábrándos eszmék tüi-hajtását kevés figyelemre méltatta Metternich: annál kellemetlenebbül lepte meg a nápolyi katonai forradalom, mely Ausztria olasz befolyását széttöressél fenyegette. És Ausztria kötelességének ismerte, mint Italia természetes védője, a forradalmat tulajdon segélyforrásai felhasználásával leverni. Alig hangzott el a győzelem fölötti örömszaj, a laibachi congressus tagjait a piemonti katonai forradalom kitorése újra kellemetlenül érintette; ezt is leverte Ausztria, és seregei egyszerre tartották megszállva Nápolyt, Sardinia, Siciliát. Ausztria győzött a csatákon. Metternich nemcsak győzött a laibachi congressuson, de triumphált is, politikai rendszere helyesnek bizonyult, Európa fejedelmei elismerni látszóttak Ausztria primátusát, s e primátusnak oroszán Metternich volt, dicsősége tetőpontra vergődött; de a culminatio a hanyatlás kezdete, s e tétel igazsága nem tön kivételt Metternich kedvéért sem.

Még alig élveztetett az olasz forradalom leverése fölötti öröm, már nemcsak a pyrenaei félszigeten kitört új zavarok, de a birodalom lételevel szorosán öszvefüggő keleten is borulat állott be a legitimitás láthatárán: az oláh mozgalmakat nyomban követte a görög felkelés. A keleti kérdés egész nagyságában előtérbe lépett. Metternich, az Európa szerte mozgásba jött rokonszenv nyilvánítások daczára, itt is a status quo a

legitim hatalmi érdekek megóvására irányozta politikai működését. Azt hitte, és talán helyesen, hogy az osztrák birodalom érdeke a török uralom épen fentartását igényli; a nélkül, hogy a még akkor nem létező nemzetiségi vágyak veszélyességét, melyek szerint a délszlávok a török birodalmat, saját jövő örökségüknek tekintik, érezte vagy számításba vette volna, hatalmi szempontból veszélyesnek tekintette Oroszország lépéseit, melyeknek indokait jól ismerte. De itt már feltárlt politikájának gyengesége; fegyverrel lépni közbe, túlhaladta a birodalom erejét ép úgy, mint az o merészségét, kisszerű ellenszenves működései pedig elfordították tőle Európa liberális közvéleményét. A navarini csata győzelemre juttatta a forradalmat a legitimitás fölött, Ausztriát a többi hatalmaktól elválasztotta, nem teljesített ígéretei folytán a Porta előtt compromittálta, s Oroszország befolyását a török keleti orthodox felekezeteknél emelte. Metternich politikája előbbi varázsát elvesztette. Kitént ez rögtön, a bekövetkezett orosz-török háború alkalmával, melyet Metternich megakadályozni képes nem volt, és az adrianopoli békekötésben, mely által azon ország a Dunatorkolat fölötti uralomra vergődött.

Nem volt szerencsésebb Metternich azon politikája sem, mely szerint az osztrák hatalom kötelességének tekintette mindenütt Európában az absolutismus fentartása mellett erőlködni. E politika hajótörést szenvedett a brutális Don Miguel pártolásában, hol Metternich diplomatikai cselszövényei, nem annyira Donna Maria da Gloria trónigényei, mint a portugál alkotmányosság ellen voltak irányozva. S eredmény az lön, mitől leginkább félt: Anglia beavatkozása s az osztrák befolyás kizárása.

Ennyi szorongattatások közi is azonban állotta bécsi congressus épülete, és Metternich önelégülten tekintett rendszere tartós életerejére. Nem sokára megingat take hitében az egymásra gyorsan következett francia, belga és lengyel forradalmak. Az első, Metternich politikájának érdekében oldatott meg, sőt annak előnyére, mert. Lajos Fülöpben a rendszer erős támaszt nyert; a második Ausztria érdekeit nem érintette; a lengyel forradalom pedig teljesen leveretett. Nem érzett-e Metternich a lengyel előleges vívmányok alkalmával némi titkos kárörömet Oroszország szorongattatása fölött? némi jelekből igenre lehet következtetni. De mivel a lengyel forradalom most is, mint egyébkor, nem helyesen választott időben és körülmények közt tört ki, nem lehetett azt egy conservatív hatalomnak mint politikai emeltyűt felhasználni, míg az orosz-török háború kor szaka alatt erre alkalmas lett volna; s így Metternich ez alkalommal is hü maradhatott legalitási elveihez, s több nemzetek gyűlöletéhez a lengyel gyűlölet tapadását fel sem vevő közönnyel szemlélte.

1831-ben ismét Olaszország, a Metternich politika nak legféltőbb tényezője, lón zavarok színhelyévé. Ausztria, ügyes diplomatai tapintattal megnyugtatta Franciaországot, segített a Lafitte ministeriumot egy a reactio val barátságosabb viszonyban álló Perier féle ministerium által helyettesíttetni, sikerült a non interventio elvét ez alkalomra a maga részére felfüggesztetni, és győzelmesen szállta meg Pannát, Modenát s a Legatiokat: de győzelme daczára is, kényszerítve látta magát a nagyhatalmak memorandumához járulni, mely a pápai birtokok részére a reform szükségét kifejezi, s ezen tette által eddigi olasz politikáját, sőt tulajdon belpolitikáját is nem kis mértékben elítélte. A kívánt reformok nem teljesítettek s

a Legatiókban kitört új zavarokat Radecky sétaútja rendbe hozta, de már ez alkalommal kénytelen volt Ausztria eltérni a francia együttbeavatkozást és Ancona megszállását.

Olaszországban némileg megnyugtató helyzet állott ugyan elő, de az államcancellár gondjait a Sveit-zban, Németországban feltűnedező szabadsági, ő szerinte forradalmi törekvések vették igénybe. A tepliezi és münchengráci conferentiák tanácskoztak a forradalom megakadályozása elleni alkalmas eszközök fölött: de e conferentiáknak már egészen más jellege volt, mint a karlsbadi s laibachi congressusoknak. Ezekben nem az osztrák minister volt a központ, mely körül az egész mozgott, nem az ő feje gondolkodott a többiek helyett, nem az ő keze mutatta ki a helyet a többiek számára. Más egyéniség vette át a vezényletet. Miklós orosz czár volt az új szövetkezés feje, s a katonai absolutismus, melynek ő erőteljes képviselője volt, lón az államvezérllet eszménye. Ez eszmény, a nyers erő cultusa előtt, meg kellett Metternichnek is hajolni, mert az ő államtudománya elégtelennek mutatkozott az európai rendfentartására nézve.

Az eredmény rögtön mutatkozott. A török birodalom és az egyiptomi alkirály közt kitört viszályok alkalmával Ausztria érdeke a török birodalom épségben tartását követelte volna, az orosz érdek ellenkezőt követelt és Metternich nyugton túrte az orosz hajóhad Konstantinápoly előtti megjelenését, nem vette figyelembe a veszélyt mely a Feketetengernek orosz tóvá lett változtatásából eredendő volt. Az orosz hatalom túlsúlya, vagy a nyugoti zavaroktól való félelem melyeket csak az orosz czár által hitt megbabolázhatóknak, vagy mind a kettő volt oka engedékenységének? nehéz elhatároz-

ni: de annyi világosan kitűnt, hogy politikájának varázsa meg van törve, s hogy az egy erősebb akarat uszály hordozójává alacsonyuk.

Folytonosan támogatta Metternich diplomatai tevékenységével Don Carlos s általa a legitimitás és absolutismus érdekeit; hogy pénzzel segítette volna, nincs bebizonyítva, s tekintve a birodalmi finacziát nem is valószínű; de ezen lanyha pártfogolás is mindinkább eltávolította a nyugoti hatalmaktól, s ezek ellensúlyozásául megnyert orosz szövetség pedig a birodalom keleti érdekeinek feláldozása árán lön megvásárolva.

Nem aratott babérokat Metternich politikája az 1840-ki keleti kérdés alkalmával sem. Sem a török birodalom érdekeit megóvni, sem a nyugoti hatalmak együttműködését megnyerni nem sikerült, s e mellett megsértette Miklós czár hiúságát, kinek kiengesztelése az osztrák befolyást még inkább tétlenségre kárhoztatta. Elkerülte ugyan a harcot Franciaországgal, s ez által az 1848-ban bekövetkezett rázkódást ez úttal kikérülte, de azt nem a minister ügyességének, hanem Lajos Fülöp békeszeretetének, hogy ne mondjuk gyávaságának köszönhette; ki ha akkor tenni bátorsággal bír, hihetőleg a francia trónt megtartja háza számára, s az események fejlődésének más irányt ad.

Utolsó activ műve volt Metternichnek Krako bekebelezése. A bekebelezés nem volt önkéntes, választania kellett, Oroszországnak enged-e át vagy a birodalom számára megtartja? mert Miklós czár kijelentette, hogy a kis szabad lengyel állam lételét tovább nem tűri. Metternich kénytelen volt az utóbbit választani, s ezáltal legkedvesebb művét, dicsőségének már csak emlékét, a bécsi szerződést, az európai rend biztosnak hitt alapkövét, tulajdon kezeivel ingatni meg. A mester önmaga tette

romboló kezeit saját művére, hihette-e hogy, mások kinek a mű fentartása érdekük ellen volt, kímélni fogják azt – alig élhetett e csalódásban, s már ekkor alkalma, volt felkiáltani „az én füstbe ment életem!”

Rövid idő múlva meg is termett ezen politika gyümölcsét. Mert midőn 1847-ben Ausztria tapasztalta, hogy érdekei a középolasz államokban kitört mozgalmak miatt veszélyeztetve vágnak, óhajtotta a nyugoti hatalmak beleegyezését megnyerni, hogy ott fegyverrel közbeléphessen, meg is szállta Ferrarát, támaszkodva régi szerződések alapjára: de Palmerston nem késett ki jelentem, hogy Krakó bekebelezése alkalmával a szerződések nem vétettek figyelembe, Olaszországban azokat veszély nem fenyegeti, hanem a nápolyi és római rász kormányzat teszi elégtelenné a népeket, s reméli hogy Ausztria, nemcsak nem fogja azokat a reformok kivívásában akadályozni, hanem inkább lehetőleg elősegíteni. S midőn Metternich e barátságos tanácsra nem hallgatott, az angol kormány Minto Lordot küldötte a népek tanácsadójául Olaszországba – és Lombardia, Metternich szeme fénye, rövid időn fellázadt, s Radecky győzelmei daczára sem volt megtartható.

Ezen rövid vázlatból is kitűnik, hogy Metternich külügyi politikájának feladata, a rendet a szabadság s nemzetiségi kívánalmak elnyomásával tartani fen, s egyszerűs mind a hatalmi egyensúlyt megőrizni, a nélkül hogy az állam benső ereje kifejtessék, csupán diplomatiái mesterfogások által, nem volt valósítható. Ezen politikának hátrányos visszahatása volt az állam belső életére. s miután azon politika tovább fentartható nem volt. egyik okául szolgált a rázkódásnak, mely bekövetkezett.

Mint a politikai viszonyok egyedül a nagy hatal-

mak kabinetjei által, a népek kizárásával, úgy az európai pénzügyek is egyes nagy pénzkirályok által intézettek, kiknek érdekei, kívánalmai és aggodalmi egyeztek amazokéval. A Baring és Hope, Laboueliére és Parisch, a Rothschild börze-fejedelmek diplomatikai collegaikkal együtt, vagy legalább azok mellett az Aacheni congressuson nagy befolyást gyakoroltak az európai ügyekre. Különös befolyásuk« volt a börzekirályoknak Ausztria pénzügyeire, mert ezeknek érdeke benső összefüggésben volt Metternich politikájával; egyeztek az államügy felfogásában, a külső hatalom túlbecsülésében és a népmozgalmaktól félelemben, Befolyásuk a béke helyreállta után csak hamar érvényesítette magát, mert már 181 8-dik mart. 21. kelt patens által az államadósságoknak az 1811-ki patens által felére leszállított kamatai előbbi lábra, felemeltettek. Ezen látszólag io-azsaor-osnak mutakozó intézkedés csak a birodalom népein 1811-ben elkövetett financzsíny nyomasztó hatását tetézte: mert míg a régi bankjegyek tulajdonosai semmivel sem kárpótoltatván a devalvatio hátrányait túrni tartoztak, addig a régi állam kötlevelek birtokosai új érczpenzre szóló kötvényekkel kárpótoltattak, kezeik közt az értéke vesztett papírpénzen vásárolt állampapír, ezüst értékre emelkedett, mely 5 százalékot kamatozott. Ezen munkálat állandó fokozott, terhei rőtt az állampénztárra; de az uralkodó politika mellett, mely a pénzügy kezelését hatalmi kérdésnek tekintette s a népek alkotmányos befolyásának még eszméjétől is irtózott, a börze embereinek simogatása s megnyerése elkerülhetlen szükségesnek látszott. Illy viszonyok közt született meg 1817-ben a bécsi bank terve, mely hoszszú ideig nem volt, egyéb mint az államhitelezők társulata mely melesleg más bankügyi munkálatokat is érintett

Nem lehet tagadni hogy ezen finantz politika egy időre nem reménylett eredményt mutatott föl. Míg az előtt az állam legterhesebb feltételek alatt sem tudott kölcsönhöz jutni, egyszerre mint egy ostromoltatott a börzekerályoknak ajánlatai által. De ezen mulékony eredmény tartós és állandó veszélyeknek lón forrásává. A minek rendkívüli időkben rendkívüli kisegítő eszközül kellett volna szolgálni, rendes és állandó eszközül használtatott; a bevételi folytonos hiányt folytonos kölcsönök által fedezni. A kivétel rendszerré alakult, s az állam kölcsönvételei egymást érték a hosszú béke éveiben, így 1816-ban 18-ban 20-ban 23, 24, 25, 26, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 39, 41-dikévekben; 1842-benpénztári utalván) ok bocsájtattak ki – folyvást a jövődő tökéje emésztetett.

A külpolitika folytonos erőfeszítést igényelt, a befejlődés a külállás igényeivel lépést nem tartott mert a kormány által nemcsak nem ápolgatott, de épen a finansz zavarok miatt elhanyagolatott. Egy szerencsétlen circulus vitiosus állott be, melyből menekülni a hatalom emberei sem akarattal sem bátorsággal nem bírtak. A népeket tanácskozásra és együttműködésre felhívni nem engedte az absolutisticus hajlam, a hatalom iránti féltékenység; önállólag újat alkotni akadályozta az újítástóli idegenkedés, a fenálló iránti előszeretet, s azon félelem, hogy a belső erőltetésből eredendő mozgalom hátrányos visszahatást fog gyakorolni a mesterségesen fen tartott külhatalmi állásra, mely az állam alapjának tekintetett, holott az csak mint a belső jóllét eredménye birt volna valódi értékkel. A természetellenes alapokon kifejtett eredmény valódinak vétetett, s eszközül használtatott a belső laza öszvefüggés fentartására, s a nélkülözhetlen segélyforrások kimerítésére, melyek által a kül-

hatalom és hitel legalább ideiglenesen fentarthatók voltak.

Ezen helyzetben nem csoda, ha egymás után lejártak magokat az egymás után következő pénzügyministerek: Wallis úgy mint Stadion, s ez úgy mint Nádasdy, Klebersberg, Eichhof, Kübeck, s eredményt egyik sem volt képes felmutatni.

Az állandó financiaibaj gyökeres orvoslása soha sem kísértetett meg, mert az a belhelyzet gyökeres átalakítását igényelte volna. Részletes foltozások több ízben próbáltattak, de kevés sikert eredményeztek. Így 1817. dec. 17-kén költ patens által az örökös tartományok földadó rendszere megállapított, s ezáltal némi jövedelemszaporodás s a terhek egyenlőbb elosztása eredményeztetek volna, de egy ízben ezen patens is felfüggesztetett, s a catastralis munkálatok hallatlan lassú haladása az eredményt nagy részben megghiúsította. – 1820-ban az adó ezüstben fizetése elrendeltetett, – 1829-ben a fogyasztási adó behozatott.

Hazánkat, alkotmányos különállása nagy részben megóvta a birodalmi viszsás financiaibolitika azonnali hátrányos nyomásaitól. Az 1823-ki alkotmány-ellenes adófelemlésen kívül, mely 1825-bentörvényesítettett, egyenes pénzügyi nyomás nem intéztetett ellenünk. A hatalom emberei, nem annyira a törvényesség iránti tiszteletből, mint leginkább a fenálló átalakításátóli idegenkedés folytán tartózkodtak nyílt harcra lépni, bár ha a Magyarországtól nyert évenkénti 20 millió forintnyi jövedelmet nem tartották az ország erejével arányos terheletésnek. De mivel azt hitték és méltán, hogy egy nagyobb mérvű pénzügyi terheletés mellett az ország a hatalom ellenőrzésének nagyobb mérvű feltételét követelhetné; jobbnak vélték a megoldás nehézségét az utó-

kornak örökségül hagyni s a virágjában levő nyílt hitel mellett, a hatalom gyakorlatát kellemetlen ellenörködés és háborgattatás nélkül élvezni.

Magyarország, vagyis inkább kiváltságos rendéi, a majdnem korlátlanul fejlődni kezdő helyhatósági szabadság, az adó és újoncz megszabási jog, s a teljes adómentesség élvezetében, nem kívántak ürügyet keresni a birodalmi finanszpolitika ellenőrzésére: ők alkotnia nyosan biztosítva hitték az országot, jelenben s a jövőben, annak minden hátrányos következményei ellen Vajjon e hiedelem indokolt volt-e, vajjon az e részbeni magyar politika nem volt-e szűk látkörre szorított, vajjon ha jogosult volt is, alapos lehetett-e a remény, hogy anélküliink s talán ellenünkre de szemünk láttára felhalmozott terhek alól szárazon kibújni képesek lehetünk? a közel jövő mindezen kérdésekre felelni fog, véleményem szerint minél későbbben felel, annál terhesebben fog felelni.

Ilyen lévén a birodalom pénzügyi helyzete, káros visszahatással volt és kellett annak lennie a birodalom beléletére s azért a bekövetkezett rázkódás egyik alapokául tekintendő.

A röviden vázolt kül- és pénzügyi politikának mintegy következménye volt a belügyi conservativ politika, mely míg a bel anyagi fejlődést elősegíteni képességgel nem bírt. amazok érdekében kötelességének tartotta a szellemi haladást is megállapodásra kényszeríteni: ily módon a kormányzat elve ellentétbe lépven a visszatarthatlan szellemi haladáselvével, egy legyőzhetetlen okot, szolgáltatott a rázkódásra., mely bekövetkezett.

A nevelésügy az állani anyagi segítyezésében alig részesült; az elemi nevelés, sőt a középtanodák is a valásfelekezetek általi fentartásra utaltattak; a cath. állam gymnasiumok vezetése leginkább azon okból bízott

szerzetes rendekre, mert ezen fentartási mód legkevesebb költséget igényelt; az iparos nevelés teljesen elhanyagoltatott, s e miatt az iparos osztály a nyugoti országok iparosaitól messze elmaradt, az iparfejlődés nem csekély hátrányára: mindamellet azonban, hogy az állam lehetőleg keveset költött a nevelés ügyre, a kormány annak szellemi irányzatát saját politikája stabilitási irányzatával párhuzamban kívánta vezetetni, s a tanintézetektől, nem annyira a tudományos fejlődés, mint a conservativ szellem biztosítását követelte; a tudatlanság szívesen eltüretett, csak a szabad szellem fejlődése akadályoztassák. Ezen szempont volt a vezérelv, úgy a tanterv megállapításában mint a tankönyvek megválasztásában. De éppen ezen rendszer ellentétbe hozta nemcsak a tanárok jobbait, hanem a tanuló ifjúságot is a kormány elveivel, annyira, hogy bizton állíthatni merjük, miszerint már az iskola ellenzékét képezett a kormány ellen. A tanárok pirulva hivatkoztak a köteles tankönyvek tételeire, az ifjúság megvetéssel fordult el azoktól, s még azoknak üdvös eszméitől is elfordult, éppen azért, mert a kormány azokat taníttatni parancsolta, más, gyakran talán ferde tanokban kereste az igazságot, a tiltott után vágyódott, s azon meggyőződésre jutott, hogy a kormány szándékosan akarja tudatlanságban tartani. Ez a rendszer nevelte az 1848-ki aula ifjait.

Ha már az oskola ellenzéki lett, még inkább az volt, és annak kellett lenni az irodalomnak s a nagy közönség irodalmi és szellemi igényeinek.

Ki alapos tudományra akart szert tenni, talán az orvosi szaktudományokat kivéve, előbb el kellett felejtene, mit az oskolában tanult, s új alapon építeni fel tudományos képzettsége épületét; terhes és rögös volt

bizonyára ezen önképzési törekvés, de a szellem nem ismer akadályokat, s végre Ausztriában is kiképezte önmagát néhány erősebb szellem, kiket valódi autodidactusoknak lehet tekinteni.

De ezen néhányak kevés hatással lehettek a nagy közönségre, mert a szellemi munkák fölött aggodalmasan örködött a kormány gyanakvó szeme, s a censura által nehéz bilincsekkel akadályozta azoknak lépteit. Censura-törvények nem voltak, a szellem művei fölött élethalál urai voltak azon egyesek, kiket a kormány e czélből politialis ügynökeivé választott. Ezeknek belátása, jó vagy rász indulata, felfogási képessége, gyakran ízlése, vagy rögeszméje határozott az irodalmi művek fölött. A censor fel volt jogosítva nemcsak mint politialis ügynök a kormány elvei szempontjából eltiltani a mű megjelenését, hanem egyúttal criticát is gyakorolni fölötte nemcsak a „non admittitur,” hanem a „typum non meretur” jogát is gyakorolta, s e jogot gyakran tudatlan, rász akaratú, korlátolt eszmekörű, s gyanús jellemű egyének gyakorolták. E durva lealázása a szellemi munkának azonban csak a loyalis vagy félénk szerzőket sújtotta; kik ezen loyalitási lelkiismeretességen túl tették magokat. munkáikat külföldön nyomatták s ez által aziránt ügyeimmet és ingert ébresztvén, hatások növekedett, mert a közvélemény azon meggyőződésre jutott, hogy mindaz, mit a censura üldöz, mi az elől bármi úton menekül, jobb, mint a mi előtte meggörnyed, s mit az átbocsát, A bent nyomtatott művek egykedvűleg mellőztettek, a becsempészett, a tiltott utáni mohó inger folyvást növekedett, annyira, hogy végre külföldön Ausztria számára valóságos tiltott könyvek gyára alapított, mely silány férczművekkel elégítette ki azon szellemi szomjúságot, melyet a belföldi hivatalos iroda-

lom csillapítani képes nem volt. Ezen csempészetet a lényegében politialis kormány korlátozni, vagy épen megszüntetni azért sem lehetett képes, mert maga a politianak temérdeksége elnyelte a politiat. Oly iszonyú volt a tiltott könyvek száma, hogy azokat épen amiatti figyelemmel kísérni túlhaladta a lehetőség határát. A felügyelet bureaucraticus szörszálhasogatása, mely a tilalom korlátai közt fokozatot állított, a „damnatur erga schedam,” „transeat” féle megkülönböztetések, a kezelők kétértelmű megbízhatósága, s magának a kormánynak azon kényszerűsége, hogy ha irodalmi úton hatni kívánt, nézeteit tiltott lapokban és könyvekben közölte, mert belföldiekben vagy nem olvastatott, vagy gyanúsítottatott volna: mindezen okok a csempészetet megkönnyítették, mi által a censura intézménye nemcsak hatását veszttette, de nevetségessé is lön.

A kormány mindezt jól látta, de tettette, mintha nem látná; mert sem a gyökeres orvoslásra akarattal és bátorsággal, sem a szigorú fellépésre erővel nem birt; és megelégedett a látszat megtarthatásával, hogy benső aléltságát fel ne tárja. A közönség azonban ezt jól sejtven, szellemi igényeit illetőleg ellenzéki állását annál makacsabbul fentartotta.

Ezen a szellemi stabilitásnak mind inkább lankadó kezekkel de folytonos erőszakolása, míg egyfelől a szellemi fejlődést akadályozta, más felől az irodalmat és szellemi igényeket a kormányzat elvével ellenzékbe hozta: egyik hatályos oka lön a visszás helvzetnek, melyből a kibontakozás csak erős rázkódás által lön lehetséges.

Midőn a szellemi fejlődés körének tágulását lehetőleg akadályozni, vagy legalább rendőrileg ellenőrizni igyekezett a kormány, még inkább feladatának tartotta

a politikai szabadság eszméit elzárni, különösen az örökös tartományokban. Ezen törekvés a nagy háborúk utáni időszakban, sőt majdnem Ferencz császár haláláig bámulatosan sikerült. Úgy látszott, hogy az osztrák népek idylli megelégedésben tengetik napjaikat; nem volt politikai érzékek, vágyaik, érdekeik, hajlamaik az élvezet után vonzották egyedül, és a közügyek iránt épen nem; örültek, hogy a kormány atyáskodása felmenti őket az egyház, a község, a tartomány s a birodalom ügyeiben részvétel kellemetlenségeitől. A fővárosban, Bécsben valódi epicuri életnézet uralkodott, az élet öszves végczéljául az élvezet, a kézzel fogható anyagi élvezet tekintetett; a szellemi szükségletet bőven kielégítették a színházak, a local-possek, a Hans Jörgelféle dialecticus élczhajhászatok; Castelli és Bäuerle a költészet magaslatául tekintettek, a Theaterzeitung a műizlés netovábbjának, s a „s ist nur a Kaiserstadt, 's ist nur a Wien” az osztrák lelkesült hazafiság kinyomatát képezte.

Az osztrák gazdag magas aristocratia, nem találván szerepet a politikai élet terén, vagy a hadsergi szolgálatban, provinciális laktanyázás közt pazarolta el ifjúsági virágainak és jövedelmeinek gyakran több mint feleslegét, vagy a bécsi salonélet léha unalmai a színház nymphái s más ezzel rokon fajú lepkék utáni járdatipró vadászatban ölte el egymás után napjait, magassabb czélokat sem nem ismervén, sem nem óhajtván.

A rendi intézmény üres alakisággá törpült, s az öngazgatás helyét szűkkeblűleg fontoskodó csak hivatal de hazát nem ismerő rideyr burocratia foglalta el.

Mindez lassankint változni kezdett, de a kormány tészegése miatt ferde irányban. A féltudomány félműveltség a szellemi korlátok miatt alaposzá nem fejlőd-

hetvén a szabadelvűség dicsőségében kezdett kárpótlást keresni. A szabadelvű tiltott röpiratok, az olyan művek melyek a múlttal szakító a fentállót ócsárló tanokat hirdettek, termékeny földre találtak. Grillparzer, Grün, Lenau költeményei kitolták a Hans Jörgel és Bauerleféle költészetek varázsát, A nagy közönség, még Bécs lakosai is kezdettek némi titkos ösztönt nyerni, valami más, még homályban tengő, nem körvonalozott, de rántott csirkével már ki nem elégíthető állapot iránt.

Még a rendi gyűlések holt testeiben is kezdette magát az átalakítási váagnak, az elégületlenségnek némi árny szelleme megfészkelni. A kormányzati felső körök tétlensége, az uralkodói határozott akarat-kifejezésének hiánya, bátorítólag hatottak önálló kívánatok kifejezésére. A kisebb tartományok rendei kevés életjelt adtak, de Tyrol, Csehország és alsó Ausztria, bár különböző irányban magokra vonták a kormányzat bádjadjt figyelmét, de kívánataik a kormány mozdulatlanságán legnagyobb részben megtörték.

A tyroli rendek teljesen az ultramontan egyház befolyásának hódolva, folytonosan ellentállottak a türelmi parancs kihirdetésének, s Giovanelli jezsuita coadjutor sürgetésére kijelentették, hogy Tyrolban semmi nemű vallási törvény nem érvényesíthető, mert a tartomány alaptörvénye a vallásegység megőrzését rendeli. Ezen gyűlés a zillerthali inclinansokat, vagyis titkos protestánsokat kiűzetni rendelte, s nem fogadta el azon kormányrendeletet, mely szerint azok más tartományba lettek volna áttelepítendőek. A jezsuitákat befogadta és az Innsbrucki Theresianumot vezetésökre bízta.

A kormány, ha az ultramontan szellem egyébként kormányzata elveivel öszhangzó lehetett is, nem szívesen fogadta ezen önállósági nyilatkozatokat, mert saját

ereje iránti bizalmatlanság kifejezésének tekintette, és e mellett az idegen befolyásnak engedő papság hatalma iránt gyanakodó és féltékeny volt; de félszabályú politikája szerint engedett mégis, legalább elnézte a tartomány rajongó buzgólkodásait, mert egyébként a kormány politikájában nem akadékoskodott; türelemmel hordozta a nagy adót, a még 1809-ben hadi kárpótlás fedezéséül behozott gabonavámot, fizette a kincstári útkészítés költségeit, nem sürgetett vasutakat, mert azok eretnokséget szivárogtatnának az igazhitű lakosság közé; s tanácskozási tevékenységét, a gyufák veszélyességének s a ménintézetek erkölcstelenségének kimutatásával kimerítettnek tekintette.

Csehország rendéi leginkább a hatóságokkali kisserű súrlódások élénken tartásában vélték ugyan alkotmányos befolyásuk feladatát megoldandónak, de lassanként a kormány nézetei ellen, némi ellenzéki fellépésekre is engedek magokat ragadtatni. Midőn Ferencz császár halála után, annak végrendelete 1835. april 13. felolvastatott, az *amore meum populi mei*, atyai hagyomány elérékenyítette a rendek szíveit, és Pöllner nagyprépost indítványára közakarattal elhatározták. hogy az elhunyt jó fejedelemnek emlékoszlop emeltesék, a kivített a tartományi kormányzatra bizván, a költség mikénti előteremtését pedig a rendek nagylelkűen önmagoknak fentartatván. Az akkori kormányzó gróf Chotek Károly, kitünőleg építkezési hajlammal bírván, az emlékszobor költségeivel oly módon gazdálkodott, hogy a mű építésének már kezdetén kimerítette az egész befejezésére szánt öszveget. A következő rendi gyűlésen 1838-ban gr. Deym Fridrik élesen megtámadta a kormányzó ügyetlen pazar eljárását, kétségbe vont a rendek jogát tartományi segélyforrásokból rendelke-

hetni az emlék felállítására, követelte a közbejött okmányok előterjesztését, s fellépésével kierőszakolta az emléképítettő választmány leköszönését. Az ellenzék első diadala bátorítólag hatott a rendek ifjabb nemzedékre, s a cseh aristocratia kedvet vőn követni a magyar aristocriát. s a rendi gyűlés alkotmányos jogai kivívásának hiú munkájába fogott.

Legfőbb baja volt a rendi gyűlésnek magával az állandó rendi választmány nyal. Ezen intézmény 1781-ben lett újra életbeléptéivé, s egyelőre az 1864-ki utasítással ellátva. Az új szervezet, mely a választmánynak a rendgyűléshez viszonyát megállapította, még akkor kidolgoztatott s felküldetett megerősítés végett. A megerősítés, többszöri ígéretek daczára végkép elmaradt: s a rendi választmány lassankint kormány bureauvá súly edett, a néhány ezer forintot jövedelmező állomások némely elszegényedett jó érzelmű aristocrata nyugdíjazásául szolgálván. A rendi gyűlés postulatlan landtaggá vált, mely némely tartományi intézet költségeit megszavazta. Az újonnan vérszemet kapott ellenzék e bajon akart segíteni. Mivel az 1792-ki szervezet hiteles péklánya Prágában feltalálható nem volt, követelte hogy a bécsi levéltárból küldessék meg. Kérte egy bizottmány választhatásának engedélyét, mely a rendi szabadalmakat összeszedvén, új rendszert dolgozzék ki; s követelte, hogy az állandó rendi választmány míg az új rendszer megállapítva nem lesz, felfüggeztessék. Indítványozták, hogy ugyan azon bizottmány a tartományi vagyon és Pénztár állását is vegye vizsgálat alá. A kormányzó ezen indítványt személye ellen intézet sérelemnek vévén erősen ellenzetté, s egyszersmind oly felterjesztéssel kíséerte, hogyha a magas kormány az ő eljárását nem tana saját elveivel egyeztethetőnek, ő hivataláról ön-

kint leköszön, hízott a ministerinni pártfogásában, mely a hivatalnoki csalhatatlanságot soha védtelen nem hagyta. Mindenek bámulatára azonban a kormányzó hivatalából elbocsátatott, de egyszersmind a rendek szigorúan megrovattak merész kívánataikért s a legfelsőbb nemetszés nyíltan kifejeztetett. Ő Ausztria kormányzati elvei törést szenvedtek, s a conservatív pártot nehéz aggodalom szállta meg, mert először történt, hogy egy magas hivatalnok tartományi rendeknek feláldoztassék. De az új Ausztria még nem született meg, mert ha a kormány tehetetlensége felengedte is áldozni az egyént, nem bírt bátorsággal engedélyt adni a jogterén.

A kormány ezen engedékenysége is élesztette az ellenzék harcz tüzét; s az a császári tagadó leirat felolvasása után is megmaradt követelése mellett, s a bizottmányt megválasztotta. Az ellenzék tovább ment kívánataival; a tartományi költségvetésben 1844-re 63 ezer forint hiány fedezendő lévén, ezen hiányt az állandó rendi választmány adópótlék által kívánta fedeztetni. A gyűlés az adópótlék kivetés jogát magának követelte, s kijelentette, hogy az olyan kivetés, melyet a gyűlés helyben nem hagy, nem törvényes s befizetése megtagadható. A kormány ezen jogot ismételve megtagadta s kijelentette hogy csak azon adópótlék vettethetik ki, melyet az udv. cancellária jóváhagyott.

Ezen csírázó ellenzék megtörése végett küldötte a kormány István főherceget Csehország kormányzatának vezetésére, helyetteséül s a rendi gyűlés elnökéül Salm Róbert alkalmaztatván.

A kísérletnek nem lön eredménye. A rendek továbbra is kívánatokkal álltak elő. A Ferdinándi szervezetre hivatkozva követelték, hogy a főhivatalok az ország birtokos nemes családaiból neveztessenek; támo-

gatták e kívánatot a gyakorlattal is, mert a Habersburgház az egy Cavriánit. József császár uralkodása alatt, kivéve, mind birtokos cseh volt, most pedig a négy legfőbb hivatalnok nem birtokos az országban. Követelték hogy a hivatalok egy személyben ne halmozottassanak össze, különösen nem helyeselték hogy Salm kormányzó helyettes s egyszersmind rendi elnök legyen.

Az ellenzék sürgette a polgári rend szavazatának kiterjesztését, s az addigi 7 szavazatot nagylelkűen 10-re akarta felemeltetni, egyszersmind követelte, hogy a városok tisztviselői választás útján helyeztessenek hivatalaikba, mert a kormány által nevezett polgármesterek nem képviselik a polgárság érdekeit. Ezen merész kívánat azonban viharos ellenzésre talált; az elnök hivatkozott az ó és új történelemre, melyből a választási elv veszélyessége kimutatható, iszonynyal fordultak el az eszmétől, mely a választási rendetlenségek vesztegetések minden hátrányaival fogná a polgári rendet megnyomorítani, az érdemes polgárok székeibe zugirkászokat juttatni, s végre is a népképviselési rendszer behozatalát eredményezné, s a nem szabadalmazott osztályokat a törvényes rendek mellé, sőt majd fölibe emelné.

Ily szűkkeblű politikai nézlettel egyfelől, erősen ragaszkodtak a rendek másfelől kedvencz eszméjök egy cseh magna charta megalapításának eszméjéhez. Történelmi levezetésekkel igyekeztek megmutatni, hogy bár II. Ferdinánd a fehérhegyi csata után kiadott pátensében Csehországot hódított tartománynak nevezi, de azért szabadalmait el nem vehette, mert egyes zendülő Partok bűne miatt, a nemzet jogai nem csorbíthatók, zert a rendi szabadalmat ma is épségben kell tartani. célból egy küldöttséget menesztettek Bécsbe, mely

az udvari cancellária küldötteivel értekezett is, azonban nyájas és jó akaratot színlelő, de kitérő és bizonytalan ígéreteknél egyebet nem nyertek.

Ily nyomott hangulat mellett folytonos volt az apró csatározás rendek és kormány közt, István főherceg egy ornithologiai gyűjtemény megvételét indítványozá a cseh múzeum részére. Auersperg Károly herceg indítványára a rendek az indítványt elejtették, okul adván, hogy, míg a rendi szervezet megállapítva nem lesz, pénzajánlatokba nem bocsátkozhatnak. Elhatározták, hogy a rendi bizottmányba, hivatalnokok nem választhatók. A kormány más részről mindent elkövetett a rendi hatalom visszaszorítására. A jegyzőkönyveket önkényileg változtatta; az adót a rendek beleegyezésének kikérése nélkül ki vetette, egy Prágában felállítandó fiókbank iránti kívánat teljesítését megtagadta.

Hosszú és heves viták után 9 szavazattöbbséggel határozatba ment, hogy a rendek a megújított Landesordnungot tartják Csehország alaptörvényének. Ezen határozat szentesítését egy küldöttség által sürgették. A küldöttség tagjai részint szép szavak és ígéretes vagy decoratiók által megnyerve, részint ijesztgetések által megfélemlítve, nézeteikben teljesen átalakulva tértek vissza Bécsből s magok igyekeztek, hogy a felirat kitételei lehetőleg lágy itassanak s az eredmény az lön, hogy a megváltoztatott felirat egészen köszönő adressé alakult át.

Ily visszalépéseket tanúsítottak a rendek más határozataik irányában is. A nem birtokos hivatalnokok kizárását illető kívánatra nézve, kijelentették, hogy ők az olyan hivatalnokokat ugyan elismerik, de e részbeni felirati jogukat fentartják: mert remonstrálni, annyit mint el nem ismerni – és megfordítva.

Az országgyűlési iratok vizsgálata ellen felírást határoztak, de a kisebbség csak sok kérés után volt az aláírásra rábíráható.

Kérték a rendek hogy a büntető igazság szolgáltatás költségei alól a tartományi alapok, honnét eddig fedeztettek, mentessenek föl. A kormány e részben engedett, de az egész ötven ezer forintot tevő összeget a föld adópótlékához csatolta. A rendek ezen önkény ellen felszólaltak; s követelték mutatassék ki, mire, mily javításokra fordítatik azon pótdó. A kormány elutasító feleletet adott. A rendek ismételve felírtak, de ezen második felirat útközben elveszett, és soha sem jutott a császár eleibe.

Ily küzdelmek közt hiúsult meg a rendek majd minden törekvése; s mind inkább kitűnt, hogy a rendi intézmény, úgy a mint van, a kormánynak némi kellemetlenséget okozhat ugyan, de az országnak javát elő nem mozdíthatja, s ezért életképességgel nem bír.

De ezen tapasztalat csak az elégtelenséget növelte s táplálta a vágyat, a fenálló helyébe valami újnak elnyerhetése iránt.

Az alsó ausztriai rendgyűlés szervezete némileg különbözött a cseh gyűlésitől. Ausztriában a polgári rend képviselői nem bírtak más joggal, mint a gyűlésen megjelenve az adókövetelést állva meghallgatni, s azután hallgatva csendesen a teremből eltávozni: ezért az alsó ausztriai rendi gyűlés, nemességi gyűlés volt, de a nemesség tagjai nem magas aristokraták, hanem polgári nevelésű, jó birtokos nemesek voltak, s talán ezért, de Bécs mint világváros szellemének befolyásánál fogva is, emelkedettebb szabadelvűséggel bírt e gyűlés, mint a prágai. Ezen szabadelvűség kifolyásának tekinthető, hogy már 1843-ban a tized és robot önkén-

tes megváltását indítványozta a gyűlés, a papi rend tiltakozása daczára. A kormány, rettegve a mozgalomtól mely ily nagy mérvű újítás által előidézhető lett volna elhalasztandónak határozta az indítványt, ez alkalommal is a pillanatnyi vend és csend fentartásáért, áldozatul hozván a haladás igényeit. Kérték a birodalmi költségvetésnek közzétételét a fogyasztási adó eltörlését, ajánlották helyette a jövedelmi adó behozatalát.

Sokat foglalkoztatta a rendeket a rendi alkotmány megalapítása. Ok is alkotmányos magna charta, után kutattak s azt II. Leopold 1791. aug. 4.-én kelt rendeleteiben vélték feltalálhatni 1846-ban egy részletes államiratban kérték ezen alkotmány helyreállítását s egyzersmind az úri hatóság visszaállításai is.

A kormány kényelmetlennek találta a rendek ezen mozgalmait s rendszerével összeegyeztethetetlennek tartotta az olyféle vélemények nyilvánulásait, melyek a fcnálló mozdíthatlanságát s a hatóságok hibázhatlanságát kétségbe vonni látszottak: s azért az alsó Ausztriai rendeket dölyfösen rendre utasította, s 1845. sept. 19-kén kelt rendelete által megtiltotta a fejedelemhez feliratok által egyenesen járulhatni.

Szándékosan estem ismételve a részletezés hibájába, de szükségesnek láttam e sovány vázlatot elobcsátani annak kitüntetése végett: miszerint még az elavult holt rendi intézmény is ellentétbe lépett a kormány megcsontosult stabilismusával, és hogy ezen rendi intézmény szintén ellentétbe állott a közérzülettel. Kzen minden oldalról ellentéteknek pedig múlhatlanul rázkódás közt kellett összeomolniok.

Míg a német szláv tartományok szelleme csupán a kormányzat elveivel volt ellentétben, az olasz és lengyel birtokok lakosságának közérzülete a felettöki ural-

kodás jogosultságát, s az állami kötelék törvényességét is kétségbe látszott vonni.

Míg Lengyelország nagyobb része orosz hatalom alatt van; Galicziának birtoklása életkérdés Ausztriára nézve, oly strategicus terület, honnét a netaláni orosz terjeszkedési vágnak határ szabható. Sajnos, hogy Metternich kormánya egyedül ezen szempontból fogta fel Galiczia kormányzatának feladatát. Elborította a tartományt csavargó német cseh hivatalnokokkal; ezeknek s a rendőrségnek segítségével szakítást eszközölt az alsó néposztály, s mindazon osztályok közt, melyek bármi csekély részben az értelmiséghez tartoztak. Az előidézett helyzet iszonyatosságát feltárta az 1846-ki felkelési kísérlet. Nincs bebizonyítva és nem is hihető, hogy a kormány szándékos egyenes intézkedése mérsároltatta volna le a nemesek öt forinttal díjazott fejeit; több ok idézte elő ezen daemoni brutalitást, melyek közül nem egy magát a bűnhődött nemességet terheli, mert mindenki az által bűnhődik, a miben vétkezett; nagy részben oka volt, a nép sötét tudatlansága mellett, az azt felhasználó alrendű sehonnai hivatalnok sereg félénk gyávasága, és gyáva gyűlölete, azok iránt, kiktől annyiszor kénytelen volt a lenézés lealáztatásában részesülni; de bármi lett legyen az ok, rothadt helyzet jelensége az, még ha III. Napoleon körében mutatkozik is, midőn a kormányzat elve, nem képes öszhangzatba jutni a kormányzottak értelmiségével, hanem kénytelen ez ellen az alsó rétegek tudatlanságával szövetségre lépni.

Jól ismerte a kormány az olasz tartományok nemzeti érzületét, mely az osztrák uralmat a foglalás jogán alapultnak s így csak ideiglenesnek akarta tekinteni, mely a német közegeket hagyományos gyűlölettel gyű-

lölte; de ismerhette volna az olasz particularis hazafiúságot is, mely még nem ismert államegységet, nemzeti dicsőséget, melynek látköre leginkább egy tartomány egy város dicsőségének körében öszpontosult, ezen particularis hazafiúságot felhasználhatta volna a maga előnyére; egy mailandi fényes alkirályi udvar, körébe vonva a szokott eszközök által a különben is henye olasz aristocratiát, tartományi önállóság, külön olasz cancellária, a művészet pártolása, a kalmár és fukar nép előtt annyira óhajtott anyagi érdekek istápolása; a nemzeti hiúság és élvezet vágy lehető kielégítése, hihetőleg megnyerték volna a népesség nagyobb részét egy némileg önálló lombardvelencei hazafiúság s ez által az osztrák érdekek részére. A kormány ellenkező utat választott. Behozta a nemzeti szokásokkal elentétben álló osztrák törvénykönyveket, törvénykezési eljárást, s azok kezelését durva német vagy dél tiroli kezekre bízta, s megfosztotta a bentszületteket kenyerrüktől, szaporítván az elégületlenek számát; az átmeneti kereskedést nehéz vámokkal terhelte; a fogyasztási adó kíméletlen behajtása által a földművelő népet bosszantotta, a kérelmezett olasz cancellária felállítását megtagadta., a központi congregatio felterjesztési jogát is megszorította; az alkirályi méltóság hatáskörét árnyékká süllyesztette. A kormányzat egész gépezetét titkos rendőrség felügyeletére alapította. Ide alkalmaztattak Sedlnicky legügyesebb eszközei a Bolza, Torresani s s Brambilla fajta emberek, Es a rendőrség valóban bámulatos munkásságot fejtett ki. Felügyeletök kiterjedt nemcsak a szétágazott titkos összeesküvők társulataira, de a társadalom majd minden kiváló egyéneire. Felügyeltek és ellenfelügyeltek egymásra, a kormány embereire, a katonaságra, az idegenekre, még az ott

átutazó Lajos bajor királyra is. Mint minden intézmény mely hasznossága iránt önkéntkedésben van, ürügyet szokott keresni létezetése okadatolása végett: úgy a rendőrség is, hogy nélkülözhetlenségét, bizonyította, ha nem talált fontos feladási tárgyat, túlzott, hamis, elferdített feladatokkal igyekezett nyomorult bérét megszolgálni, miáltal a bécsi kormányt nem egyszer tévútra vezette.

A kormány ezen rendszere nem hogy megnyerte volna az elégtelen rész érzelmét az osztrák uralom részére, de azzal a politikailag közönyösöket is elidegenítette, s az elméket egy eszme felé terelte, mely addig vagy nem létezett vagy szunnyadott, az olasz állam egység eszméje felé; mert az olasz egész Italiában, az apró névleg független, tetteleg alárendelt államokban, osztrák beavatkozást, osztrák nyomást szemlélvén, vagy saját kis fejedelmi gazdálkodását és annak nézvéen, kétségbe esésében csak egy menedéket látott, az olasz egységet, s annak csak egy ellenségét, az osztrák uralmat.

Midőn minden tényező ellentétben állott a kormányzat irányával, azt kellene hinnünk, hogy két nagy fontosságú elem, a clerus és a hadsereg teljes összhangzatban voltak azzal, s hogy a kormány e két tényezőt kellőleg felhasználta rendszere érdekében. Azonban a látszatnak e részben sem felel meg a valóság egészen.

Az uralkodóház minden tagjának buzgó vallásos érzülete folytán, nagy tekintélyben állott ugyan a clerus: de a kormányzat absolutisticus iránya, mely minden önálló hatalmi tényező irányában féltékeny volt. nem engedte meg, hogy a clerus mint ilyen önálló helyzetet foglaljon el az állam irányában. A tetszvény jog

szigorúan feltartatott; az egyes püspökségek metropolitán összeköttetése eltöröltetett, az ürességbe jött állomások javainak kormányzata a papságtól elvonatott; a papság tagjai mint államhivatalnokok használtattak, a papság felügyeleti körét is nagy részben a rendőrség helyettesítette; a vallásos rajongás hatásköre épen oly szűkre szabott, mint a politikai szabadelvűség hatásköre.

Míg azonban a cath. clerus testületi szelleme a kormány érdekében fel nem használtatott; más részről a Józsefi vallásos türelem, szabadabb gondolkodás is távol volt a kormány rendszerétől. A keleti egyház megoszlatását, a protestánsok háttérbe szoríttatását, a proselyta toborzást elnézte a kormány; ily módon sikerült a nyomott elemek elidegenítése mellett is az uralkodó elemnek elkedvetlenítése. Az idő szelleme által követelt vallásos szabadelvűség zászlóját kitűzni a bátorság, a múlthoz visszatérni a lehetőség hiányzott; a fentálló helyzet pedig hosszasan tartható nem volt; így történt azután hogy a legconservativebb elemek is engedték, ha nem segítették is összerogyni az épületet, melyben már kellő kényelmet nem találtak.

A hadsereg volt az alap, melyen Metternich mesterséges diplomáciai épülete nyugodott; de ezen hadsereg szelleme is lankadásnak indult a béke hosszú éve alatt. Sem Ferencz sem Ferdinand császárok nem voltak katonák, sőt úgy látszik még a katonai ünnepélyeknek sem nagy kedvelői, nem örömet öltöttek egyenruhát; már maga ezen körülmény elég volt arra, hogy az egyenruha varázsát előbb a magas helyzetűek, majd a nagy közönség, végre magának a katonaság szeméi előtt megtörje. A lassú előléptetés mellett megöreg-

dett pedant alakiségbe rögzött tisztek, örömet bújtok polgári öltönybe; a laktanyák nőkkel és gyermekekkel népesültek meg, s a patriarchális csendélet képét tükrözték vissza. A kormány rendszere nem tűrte, hogy a hadsereg némi önálló politikai jelentőségre vergődjék, még kevésbé tűrte, hogy a polgárság felfegyverkezzék, a francia, porosz, és angol rendszerek egyiránt nem fértek össze a Metternich-féle absolutizmussal; sem a katonaságnak, sem a népnek, sem a törvényességnek nem szabad volt fölényre jutni, egyedül a cabinet-i diplomatiái hatalomnak kellett uralkodni; minek eredménye lőn, hogy midőn ez megsibbadt, a veszély pillanatában a katonai szellem nem bírt rugékonysággal a fenálló érdekében erőt feszíteni, sőt nagy részben akarral sem, mert érezte hogy saját megújulása a fenálló átalakítását igényli.

Miután a rendszer semmi önálló elem segédkezésével sem volt öszhangzatba hozható, azon tényezőkre kellett támaszkodnia, melyek akaratnélküli eszközökül felhasználhatók voltak, mint a titkos rendőrség, a chiffre cabinet, a bureaucratia, a pénzügyi munkálatok folytán egyeseknek, különösen a börze embereinek engedett nyereségek általi lekötelezés. Mindezen eszközök hatálytalanoknak bizonyultak veszély idején, melynek kitörését előkészítették.

Mindezen hibák daczára fenállott sőt időnként rendíthetetlennek látszott a nehéz mesterfogásokkal összetartott rozzant épület, mert külről nagyobb szélvész nem bojgatá, mert mesterének tagadhatatlanul erős szellemi képessége rugékonyságát még nem veszítette, és mert volt egy végső akarat, mely magát döntő percekben érvényesítette. Miután ez utóbbi ok megszűnt létezni, miután Ferencz császár meghalt; midőn

a másik fentartó ok. Metternich szellemi rugékonysága a természet rendje szerint hanyatlani kezdett; önként be kellett következni a rázkódásnak, mihelyt az első ok, a külső szélvészhiánya, folytonosságát elvesztette.

Lehet, hogy az épület még sok ideig tatarozható lett volna, ha a fentebbi fentartó okok, vagy azoknak csak egyike is fenmaradtak volna: de a gondviselés titokszerű működése különböző eszközök által készíti elő a haladás ösvényét; néha nagy emberek, erős kormányok eszközei működésének. néha a lankadtság, a túléltség, a zsibbadt ájultság helyzetét használja eszközül a felébresztéshez.

Ausztriában, hol a megoldandó politikai és társadalmi kérdések csomója megbogosult, ez utóbbi lejtő szolgált haladási ösvényül. Ferencz császár halála után a jóságos V-ik Ferdinand foglalta el a trónt, de nem egyszersmind az uralkodást is; szívjóságával, nemes hajlamaival nem párosult testi erő; az uralkodás és kormányzat terheit meg kellett és meg is lehetett osztani, de az akarat egységét, a véghatározati tényezőt nem sikerült és nem is lehetett helyettesíteni. A rendszer nem engedte meg, hogy a tartósan beteg uralkodó alakszerű regenség által helyettesíttessék, vagy uralkodó társ által gyámolítottassék; e végre szükséges lett volna a magyar országgyűlés beleegyezését kikérni. mint 1741-ben Ferencz császár részére történt neje Mária Terézia gyámolításául; – ezen kérdés vitásának kellemetlenségeit, s egy talán nem kedvező előzmény előállhatását meggátlandó, abban állapodott meg a láthatatlan hatalom, hogy a császár és király személyes uralkodása formászerűleg fentartatván, lényegileg egy több személyből álló, államconferentia által helyet-

tesíttessék. Mint minden hamis helyzet, úgy ez is megtermetté kártékony gyümölcsseit.

Az államconferentiának nem volt semmi határozott hatásköre, nem volt tulajdonképeni végrehajtó hatóság, de több volt mint csupán tanácskozó testület, forma szerinti ellenőrző hatalom sem volt; néha beavatkozott a kissebbszerű végrehajtási ügyekbe is inaskor az egyes ministereknek engedte át a tért a legfontosabbakban is, majd mint minister működött átvévén az államtanács és egyes főhivatalnokok véleményeit, s azokat saját véleményével kísérvén, forma végett a császár eleibe terjesztvén; majd az egyes osztályok főnökeit maga eleibe rendelvén, mint államministeri tanács, majd ismét mint a fejedelem helyettese szerepelt. Működéseiben sem határozott irány, sem egyező, annyival kevésbé egy akaratnak jelei nem mutatkoztak. Es ezen sokfejú uralom 12 évig tartott, s ezen hosszú idő alatt tulajdonképen senki sem uralkodott, vagy sokan sokféleképen uralkodtak.

Ezen államconferentia elnöke Lajos főherczeg volt, a fenálló rendszer leghívebb harczosa, Ferencz császár politikájának hagyományosa. Sokkal és mindennel foglalkozó, de nagy ügyekben kevésbé tágas látkörű, merev és rideg férfiú; lelke azonban a testületnek Metternich volt, ki a régibb sikerek tekintélyénél fogva az uralkodó ház tagjaira is nem kis gyámkodó befolyást gyakorolt, s a külügyeket folyvást csaknem korlátlan hatalommal kezelte. De mintán diplomatiiai mesterségének eredményei nem mindég sikerültek, miután a veronai-laibachi congressusi időszak ragyogó napjainak varázsa homályosulni kezdett, az ő addig biztos kezei is tétovázni kezdenek az európai ügyek vezetésének gyeplőin. A legitimitás egyedül üd-

vözítő tanának bajnoka nemcsak elismerte, de mindinkább szorosabban csatlakozott a francia forradalmi királyhoz, az Orleans hercegeket Bécsben kitüntető ünnepléssel fogadta; a forradalomból született Görögországgal kereskedelmi szerződést kötött, s a fejedelmét, elkergetett Szerbiába ügynököt hatalmazott meg. Túrte, sőt alkalmazkodott Miklós czár gyakran szeszélyes akaratához, s az mint Alpes folytonosan nyomás alatt tartotta. Politikájában bizonytalan tétova nyomai kezdtek nyilvánulni, majd túlhajtott, majd félénken visszavonult; államiratai általános elméleti fejtegetésekbe mélyedtek; kicsinységekhez szigorúan ragaszkodott a hol érezte, hogy ellentmondásra nem fog találni. Az évekkel nagyothallása öregbedvén, másokkali érintkezése is monológokból állott, ő beszélt a nélkül, hogy mások véleményét hallgatta, vagy hallotta volna, ez által még inkább beélte magát saját véleménye körébe, s minden észtehetsége daczára is némi hézag állott elő közte és az általános vélemény áramlás közt.

Kolovrát erős aristocrata volt szűk látkörű nézlettel, némi cseh színezettel s felette nagy pedansággal.

Clam-Martiniz, Miklós czár kedvence, az orosz rendszer és szövetség barátja, csaknem korlátlanul intézkedett a hadügy terén, s a mennyiben tőle telt, leg-hívebb előmozdítója volt a reactio minden intézkedéseinek.

Ezen testület lett volna a majestas helyettesítője, de annak sem varázsát nem bírta, sem kötelességeit nem teljesítette, félt a felelősségtől, tartózkodott a cselekvéstől, s lassankint az aléltság oly gyengeségébe sülyedt, mely ha nem is cselekvő de engedő oka lőn a rázkódásnak, melyet Fiquelmont, később maga is tagja

a conferentiának, találóan a gyengeség forradalmának nevezett.

Ennyi politikai és kormányzati okok mellett, nem kis mértékben befolytak az átalakulás kierős szakolására a társadalmi viszonyokban megrögzött bajok is; a kedvezőtlen kereskedelmi helyzet, az ipar nyűgökkel terhelt fejletlensége, s a feudális birtokviszonyok, mind javítást, átalakítást követeltek, s miután mindezen követelések a kormány rögzött tétlenségén megtörtek, a csomó kettévágásában remélték s keresték a megoldás menedékét, s midőn az óra ütött csatlakoztak a rázkódás előidézéséhez.

Mindezen okokhoz még egy járult; egy kézzel nem fogható; szemmel nem látható, a népek érzelmeiben folytonosan élő, de gyakran szunnyadó, s életjelt alig adó eszme, – a nemzetiségi eszme. – Ezen eszme, a hosszú béke alatt felébredvén, alakot öltött, titokszerű működésével áthatotta a népek érzelmeit, s mielőtt megneveztetett, mielőtt felismertetett, mielőtt a cselekvés terére lépett volna, majdnem észrevétlenül a század uralkodó eszméjévé óriásodott. Az uralkodó eszmék, uralniok tartama alatt, ha nem is minden időszerinti mozgalomnak közvetlen okozói, de bizonyosan kísérői és éltetői, az uralkodó eszme kissebb nagyobb befolyással van a közélet minden nyilvánulásaira, néha mint cél, máskor mint eszköz, néha mint ürügy; nem menekülhet tőle sem a hatalom, sem a szabadság, felhasználja a bölcsesség, amit vele a nyegleség. Ily mozgó erő szerepében működött az az osztrák forradalom előidézésében, folyamában és mai napigi tartamában.

E sorok célja nem lehetett, a magában külön tanulmányt igénylő tárgy kifejtése, de érinteni kellett

azt mint oly tényezőt, mely a rázkódás okait megterhesítvén, a kitörés siettetését eszközölte.

Mindezen, talán kelleténél is bővebben részletezett okok, hatásuk szükségszerű következményénél fogva a fenálló megrendülését eredményezték, s e tekintetben a hatás az egész birodalomra nézve általánosnak mondható: de ugyanazon okok. a birodalom egyes alkatrészei átalakulási vágyait. reményeit vagy ábrándjait, ilffv az átalakulás esélyeit, s annak következményeit illetőleg is különböző, egymás közt sokféleképen ellentétben álló, alig, vagy késő jövőben kiegyeztethető hatást gyakoroltak a birodalom különböző országaira, tartományaira, nemzeteire, osztályaira, s politikai pártjaira nézve.

A bécsi ismételt forradalmi kitörések szomorú képét tüntetik elő a hosszú századok gyámkodása alatt megvéhédhelt kiskorúságban tengődő politikai erőtlenségnek a biztos czélt nélküli iránytalan kapkodásnak, az eszményi radicalismus s a kiválólag bécsi nyárspolgári érzelmelműek, az alkotmányos szellem, sőt a polgári önérzet hiányának. Nem csoda, ha ily viszonyok közt az események vezetése szájhős demagógok. s éretlen, tanulást kerülő tanulók kezeibe került; és még is ezen utóbbiak; az aida, az egyedüli a bécsi forradalmi tényezők közül, mely a történelem méltánylását kiérdemelte; mert bár, midőn vezérlet után nyúlt, szerepet tévesztett, de ifjúkori ábrándjaiért feltétlen önfeláldozással, fanaticus kitartással küzdött és hullott el. Sajnos, hogy hiányzott a tekintély, mely e nemes erőnek irányt és hatáskört mutatni képes lett volna. Nem csoda, ha ily viszonyok közt a czéltalanul fecsérealt véráldozat nem szült eredményt; s nem csoda, hogy az annyi tüntetéssel fellángolt forradalmi tűz oly hamar

lelohadt s oly könnyen, mondhatni szívesen kibékült a bekövetkezett visszahatás intézkedéseivel; mert azok az eszményi vágyakat s az el nem érhetett szabadsági követeléseket specifícus bécsi érdekekkel, egy öszpontosított birodalom sírjából számokra juttatott kövér falatokkal kárpótolták.

A prágai, s a lengyelt kivéve általában a szláv mozgalmak éltetője, a nemzetiségi eszme volt; mely azonban sem céljára, sem feltételeire, sem kiviteli eszközeire nézve kellőleg felismerve és körvonalozva nem volt. Majd panslavisticus, majd egy nagy szláv Ausztria alkotási, majd országokkénti foederalistieus önállás, majd a birodalomnak fajokszerinti csoportozása, majd a felálló tartományi keretekben hegemonia utáni törekvés zűrzavaros vágyai nyilatkoztak. Az egyik vagy másik cél elérésére majd radicalis, majd conservativ, sőt teljesen a kormány kívánataihoz alkalmazkodó irány tartott helyesnek. Majd a német, majd a magyar elem, majd mindkettő együtt volt ellenséges indulatának, rágalmainak s üldözésének tárgya. Nem csoda, ha ezen mozgalmak is, vagy dicstelen enyészetben múltak ki, mint a prágai, vagy eszközül használtattak fel, mint a zágrábi és karloviczi.

Alig mozdult, rögtön elnyomatott a leMBERGI, mert ha az céljára nézve határozott irányú lehetett volna is, az aristocratia régi bűnei miatt általános lengyel mozgalommá nem fejlődhetett.

Teljesen öntudatos volt a nagyobb mérveket nyert olasz mozgalom; de annak iránya kifelé törekvő lévén, nem az osztrák forradalmi, hanem külpolitikai elmélkedés tárgyát képezi.

Osztály-érdekeket illetőleg, versenyeztek ugyan befolyás és túlsúly nyerés végett a katonai, egyházi és

bureaucraticus osztályok, küzdött, bár a színfalak mögött további fenmaradhatásáért az aristocratia: de hátrózott előnyt csak az addig tényezőképen el sem ismert paraszt osztály nyert. Emberiségi, közgazdászati, közbátorsági érdekek követelték a feudális birtokviszonyok átalakítását, az úri hatalom megszüntetését, a törvény előtti egyenlőség, s az alkotmányos jogok gyakorlatának kiterjesztését.

Ez az egyetlen eredménye a forradalomnak, de ezen eredmény mérhetlen fontosságú, nemcsak társadalmi, de politikai tekintetben is. Az eddig fenállóalap mozgósított, az új, mielőtt súlya csak távolról is mérhető lett volna, elméletileg kijeleltetett ugyan, de a nyugalmas behelyezés nem foganíthatott. – Az új alap kijelelés által merőben változást szenvedtek a fen tartó elemek, az értelmiség, a vagyon, a nemzetiségek változtatták helyzeteiket, befolyásuk mértékét és hatását. Az elhelyezkedés folyama rögzösebb lett mint előre észlelhető volt, s az új alap megülepdedése, s az arra emelendő új alkotmány betatarozása a késő és bizonytalan jövendőnek maradt fen megoldásul.

Jós tehetséggel bírt-e, belátta-e mindezeket Metternich, s azért iszonyodott az újítástól, s ragaszkodott oly szívósan a fenállóhoz? Önző volt-e, ki a nyomába toluló özönvíz elől akart menekülni, vagy bölcs kormányos, ki félt a rozzant bárkát a sík tenger hullámainak kitenni?

Eszeveszett ábrándozok voltak-e a férfiak, kik folytonos haladást sürgetve, az első kedvező szél alkalomával kifeszítették a vitorlákat? vagy bátor és józan hősök, kik a bárkát a stagnatio által okozandott mulhatlan rothadástól megóvándók, erős kézzel a tenger

közepébe hajtották, hogy bár küzdve széllel és viharal a túl parton újra alkothassák?

Hihetőleg közepén találjuk meg az igazságot.

Ha az első keltén túl nem horgonyoz, az utóbbiak keltén túl nem feszítenek, sok szelet, sok vihart került volna ki a rozzant bárka s kevesebb áldozattal lett volna megújítható.

De ki határozza meg, mennyi része van a történetekben a kényszerűség hatalmának, mennyi az egyéni szabad akaratnak?

Hazánk alkotmányos beléletére, annak tespedésére és haladására s a bekövetkezett átalakulási mozgalmakra mind azon előszámlált okok, melyek a birodalom rázkódását előidézték, túlnyomó hatást gyakoroltak: mert bár közjogilag független de a körvonalazni elmulasztott állami köteléknél fogva, az államkormányzat magasabb közreműködéseit illetőleg, tényleg és jog ellenesen abszolút hatalommal kormányzott államéletünk, inkább ki volt téve a birodalmi rendszer hatásának, hogy sem azt alkotmányunk védpajzsával semlegesíteni képesek lehettünk volna; sajátságos helyzetünknel fogva azonban azon okoknak hatása beléletünk retortáin keresztül szűrődve, azzal homogén vágyakat, törekvéseket és mozgalmakat idézett elő, melyekben csak az átalakulás szükségének érzete volt azonos a birodalom egyéb alkatrészei törekvéseivel, czélunk annak feltételei és eszközei eltérők sőt némi tekintetben ellentétesek voltak azok mozgalmainak czélja feltételei és eszközeivel.

Metternich rendszere, mely a fenálló fentartásában s a tekintély hatályának megőrzésében öszpontosult, nem volt ellentétben a magyar aristocraticus alkotmánynak, úgy a mint volt létezésével.

Ó bár kényelmetlen akadálnak tekintette adó-

megszavazási s újoncz ajánlási vagy megtagadási alkotmányos jogainkat, s mert rendszere nagy erőfeszítést igényelt, egy ízben ezen akadály félrenyomását alkotmányellenes úton meg is ki sértette: de átható pillanattal hamar észrevette, hogy az akadályt könnyen meg lehet kerülni; s rendszeréhez híven az alkotmány alaki érvényét nyílt megtámadás tárgyává többé nem tette.

A nemzet némileg biztosítva érezvén magát alkotmánya sánczai közt s a haladó kor követelményei által is kényszerítetve; lassanként kezdett kibontakozni szűk látköréből, s bár még folyvást azon hitben, hogy a szabadság és haladás aristocraticus alapon is biztosíthatók, az 1791. oltai megszakított reform terére kezdett lépni, de mivel e reformok némi részben, a törvényszerűleg láthatlan hatalom befolyását korlátozni vagy ellenőrizni voltak vagy lehettek irányulva, Metternich szükségesnek találta, a fenálló megtartása érdekében, azok ellen akadályozólag lépni föl. S ezentúl politikájának feladata oda irányult, hogy a magyar alkotmány conservatioja szolgáljon akadályul a politikai szabadság és befolyás, úgy a bekövetkező democraticus átalakulás ellen.

S midőn 1832-től kezdve a democraticus irány mindinkább észlelhető lett: a kormány, bár rendszere vénhedtségének érzetében kissebb erélylyel, s több több következetlenséggel, de folytonosan ellentétbe tette magát a nemzet haladási vágyaival.

Igazságtalanok volnánk ha el nem ismernénk, miszerint a kormány rendszeréből folyó ellentétességnek hatása, reánk s alkotmányos életünkre nézve korántsem volt oly nyomasztó. mint a többi tartományokra nézve; s ezt a nemzet alkotmányos érzületén. s nagyobb politikai fejlettségén kívül, közvetlen kormány férfiainknak, főkép a bölcs József nádornak, s

az egy Pálffy Fidélt kivéve, hazafiúi érzületű cancellárainknak köszönhetjük.

Elmondhatjuk, hogy a jóságos Ferdinánd országlásának korszaka, utóbbi három századunknak legde-
rültebb napjai közé tartozik.

A haladás minden irányban megindult, de a kormány akadékoskodó közbevegyülése által folyvást ellenzéki jó kedvében lévő nemzedék a haladás fejlődését lassúnak, rögsnek s kétes kimenetelűnek találta; legnemesebb, legönzéstelenebb szándékaiban, mint az örökváltság és közadózás kérdéseiben nem támogattván a kormány által, annak jó akaratában bizalmat nem helyezhetett, és folyvást aggódott, hogy az eddigi vívnia nyok is egy kedvező alkalommal visszútra fognak terletetni. Ezeken kívül meggyőződött, hogy az eddigi közigazgatási rendszer mellett, s az eddigi szűk alapon többé sem az alkotmány sem a haladás nem biztosíthatók.

Így előkészítve, ily szellemtől áthatva találta az országgyűlésen együtt tanácskozó rendeket a francia forradalom kitörésének híre.

Az 1830. országgyűlés is egy hasonló forradalom hatályának korszakában ülésezett, s bár annak varázsa is több ponton gyűjtött Európában: a mi országgyűlésünk nyugodtan, sőt lovagias kegyelettel végezte a középkor tiszteletre méltó egyik hagyományos szertartását, a koronázást.

A fentebb vázolt okok befolyásánál fogva, most e hírnek szükségkép más hatást kellett gyakorolni. Most is ugyanazon aristocratia foglalta el a törvényhozás tábláit, szintoly loyalis hűséggel s alkotmányos kegyelettel vértelve, épúgy kiváltságos osztály által utasításokkal ellátva, az úri birtokjog anyagi haszna által,

szintügy érdekelve; de egyszersmind az átalakulás kényserűségének érzetétől áthatva.

S ez a különbség az 1830-ki és 1848-ki helyzet közt. A mi akkor néhány nemesebb kebel vágya, vagy magasabb szellem ábrándja volt csak, az már közérzülletté fejlődött, mely az első nyílásra kiáradt, mint zsilipet szakasztott folyam.

A kor embere épen felszínen volt, és szerencsésebb mint Verböczy, ki szónoklata hatalmával a nemzetnek csak egyik felét volt képes megnyerni, Ő a nemzet legnagyobb részét elvarázsolta,

Ő szólt: „emeljük fel politikánkat a körülmények színvonalára; merítsünk erőt a dynastia iránti hűség érzetéből; merítsünk erőt a rajtunk fekvő felelősség s polgári kötelességünk érzetéből, nagy körülményekhez illő, nagyszerű határozottságra.”

És a nemzet követte őt, akkor is, midőn a programot megváltoztatta, követte egész a válútig.

Verböczy szónoki hatalmának következménye lön a másfél századig önálló Erdély, Kossuth szónoki varázsának következményeit az utókor fogja számba venni és feljegyezni

Nem a véletlen, nem a pillanatnyi elragadtatás, nem is a forradalmi eszmék ragálya, s épen nem egy ember szónoki hatalmának varázsa, hanem hosszú előzmények természetes fejleménye volt mind az, mit az 1848-ki rendi országgyűlés teremtett; de azt nem tagadhatni, hogy a végkifejlés esélyére nézve befolyással voltak azon tényezők is.

Hosszszú, akadályokkal rakott, rögös út áthaladása után, rögtön a magaslaton találta magát a nemzet; egy meredek lejtőn kell még átrohanni, s ott a régen óhajtott cél. Tétovára nem volt idő, mert ha önként nem megyünk, lelökötünk, vissza térni épúgy lehetetlen mint megállapodni. A nemzet határozott, bátran ereszkedett a lejtőre, s a nélkül hogy kezét vagy lábát öszvezúzta volna, célnál volt.

Sajnos, hogy a lejtő útja síkos levén, a célnál tovább futott, vagy ha jobban tetszik, tovább tolatott.

Bátran és biztosan állíthatjuk, hogy maga az országgyűlés, nem haladt túl a célponton.

A törvényekben melyeket alkotott, nincs semmi forradalmi, nincs semmi mi az állam lételét, az állami kapcsolatot veszélyeztetné, vagy a haladást lehetetlenné tenné.

Azt azonban tagadni nem lehet, hogy a fentebbi két szempontot kivéve, még akkor biztosan kiszámítani s meghatározni nem lehetett, hova és mennyire fog terjedni a törvényekben letett elvek hatálya, mi lesz közelebbi és későbbi következménye.

Hosszszabb, békés és nyugodt időszak kívántatott volna arra, hogy biztosan meghatározhassuk: feltartható-e és mily mérvben a nádori teljhatalom? öszvefér-e és mennyiben a külön hadsereg a monarchia biztonságával? van-e alap és elég érettség a nemzetben a felelős parlamenti kormány rendszer tartós meghonosítására? egyeztethető-e és mennyiben ezen rendszer a municipalis önkormányzattal? tág-e, szűk-e a megállapított választóképeség? általában meg van-e a helyes arány a fentartó elemek és szabadság kívánalmak között? ki tudta volna akkor meghatározni, mily intézkedést fognak követelni a monarchia két külön alkotmányos

részének közös viszonyai? ki tudna mind e kérdésekre ma is biztosan megfelelni?

Minden felelet csak az elméletből veheti érveit, tapasztalat utáni érveket nem hozhat elő senki.

A nyugodt idő, mely a gyakorlat hatályát kifejtette volna, hiányzott s hiányzik ma is.

Egyik fél – a hatalom, az elmélet útján megtámadta azon törvényeket, s ma ezen támadás okozta zavarokra, mint tapasztalatra hivatkozik azok ellen. Az okot okozatnak véli, vagy az okokat felcseréli.

A nemzet is és hatalom is követtek el hibákat.

Amaz, midőn tál ment a czélon s eltért a hagyományos politika irányától, kitevén magát a lehetőség veszélyének, hogy nyugot által fegyverrel hódíttassék meg.

Emez, midőn a nemzet által békére nyújtott kezét ridegen visszataszította; midőn a zavar elfojtása végett külsegélyhez folyamodott; midőn a boszszú uralmát a kellő mértéken túl meghosszabbította; midőn a gyümölcs elsajátítása végett, kivágta magát a termő törzsöt; midőn a birodalom fenállhatásának egyetlen alapját ignorálva, kétes kimenetelű kísérletekhez folyamodott, midőn a históriát megtagadta s elméleti tabularását csinált; midőn az állam alakulás alapjául, a kölcsönös érdek helyébe, a nemzetiségi eszmét elfogadta, vagy legalább elfogadásának látszatára magát felhasználtni engedte.

Sajnos hogy mind ezen politikai hibák, azon uralkodó kormányzásához vágnak köttetve, kinek személyes tulajdonai teljesen képesek arra, hogy hódolatunkat kivívják, s a mi tulajdonaink alkalmasak arra, hogy az ő rokonszenvét kiérdemeljék.

Ismerjük el, hogy ezen rokonszenv kifejlődését

hoszszú ideig gátolták a viszonyok visszássága., s az általunk elkövetett politikai hiba és ismerjük el hogy nem ok nélkül gátolták.

A forradalom hatályának korszaka még nincs befejezve: de két mentő horgony megmaradt számunkra. Nyugot által mint még eddig soha, most sem letünk meghódítva fegyverrel. Bár mit ítéljük egyébként utolsó dictatorunkról ő e részben az alakot is megmentette. Annyi különböző absolutisticus rohamok ellen, inertiánk erejével megmentettük az országos önhatóság és alkotmányosság elvét.

E két horgony mellett, két nevezetes lépés történt a kibonyolodás felé. Egyik a nemzet részéről, midőn 1861-ben a múltakra ünnepélyesen fátyolt vetett; a másik a fejedelem által, midőn az alkotmány eljárás elméletét elvetve, azt elvben elismerte.

Az alkalom nyitva van, a kölcsönösen közeledő lépések megtételére.

X. FEJEZET.

Az osztrák állammali szövetezés eredménye.

Átfutva a fentebbi vázlatban hazánknak a Habsburg dynastia alatti történetén, megfelelhetünk e munka 1-ső fejezetében feltett azon 4-ik kérdésre:

Megcsalta e az önfentartási ösztön nemzetünket, midőn a Habsburg dynastiát a magyar trónra meghíván az által a szomszéd nyugoti tartományokkal, a fejedelem személye kötelékénél fogva, államszövet ségbe lépett?

Véleményem szerint egész határozottsággal nemmel felelhetünk.

Számtalan viszontagságok közt, megfogyva bár, de törve nem, fentartottuk az országot mint egészet régi határai közt, mint jogilag önállót mint alkotmányost; megőriztük fajunk nemzetiségét s annak a hon határain belőli hegemóniáját; haladtunk a polgárisodásban, s biztosítottuk a tovább haladást.

A velünk egykorú, vagy nálunk idősebb középkori szomszéd államok többnyire ennyi szerencsében sem részesültek.

A keleti császárság régen elenyészett; népei századok óta barbár hódítók járma alatt nyögnek.

A nyugoti német császárság mint ilyen megszűnt létezni, s helyét a polgárisodásban, műveltségben s jólétben előhaladt, de apró, és politikai hatás nélküli államok foglalták el.

Lengyelország felosztva, s jövője iránt kétségbe esve hozza áldozatait koronkinti nemzedékei virágjából.

Csehország nem csak önállóságát, de alkotmányát és nagy részben nemzetiségét is elvesztette.

A burgundi, és a francia területen létezett több királyságok, a spanyol önálló tartományok, Scotia, Irland rég elvesztették önállóságukat, s némelyik nemzetiségét is.

A nálunk fiatalabb állam, az ozmán birodalom, tengeti ugyan még önállóságát, de a civilizatióban elmaradt tőlünk.

De hát megmaradásunknak az-e az oka, mert az Ausztria birodalomhoz csatlakoztunk?

«A következő okok, igennel kényszerítenek felelni: A civilizatio érdekei, Európa biztonsága azt követelték, hogy itt, Európa közepén, egy nagy és erős állam alakuljon. Magyarország középkori határai közt sem elég nagy, sem elég erős nem volt e követelménynek megfelelni. Határait a nyugoti és keleti nyomás miatt nem terjeszthette, s ezért és több benső okok miatt is, erejét ki nem fejhette. Szüksége volt hát oly szövetségre, melyben önállósága megőrzése mellet, a fentebbi követelménynek megfelelni ígérekzzék.

b) A szövetség, melybe lépett, míg egyfelől a keleti hatást paralysálta, más felől a nyugoti nyomásnak vagy elnyomásnak is élet vette. Mert míg nyugot, illetőleg a német elem egy részről némileg kielégítve látta magát az által, hogy a magyar trónra német fejedelem s német befolyás jutott, más felől zálogot nyert az iránt, hogy a magyar nemzet sem önállókig sem mással szövetkezve, az Ő érdekei és biztonsága ellen, ellenségkép fel nem léphet; s így, mert kelet ellen is védbástyául tekintette, önfentartási ösztönből nyugot hatása megállapodott azon pontnál, hol megsemmisülésünk kezdődött volna.

c) Az uralkodó ház érdeke kívánta, hogy a ma-

gyar birodalom se be ne olvasztassék a német császárságba, sem annak egyenes befolyása alá ne juttassék: mert hogy a választástól függő koronára való igényének, s ottani hatalmának biztosítására kellő hatást gyakorolhasson, szüksége volt attól független uralom segélyforrásaira.

d) más felől, hogy az uralkodó ház hatalmának túlsúlya a mind inkább önállóságra vergődött német fejedelmek uralkodó jogait fel ne szívhassa, ezeknek állott érdekekben, hogy Ausztria, Magyarország beolvasztása által, az egyensúly mérlegét ellenök ne fordítsa. Ezen okokból őseink hazánkra nézve szerencsének tartották azt, hogy a magyar király egyszersmind német császár is.

e) I-ső Leopold óta az osztrák uralkodó ház, a német birodalomtól független, saját állandó nagy hadsereggel bírván, megszűnt ugyan a német birodalmi kapocs fontossága s növekedett ránk nézve a veszély, hogy a kormányon ülő férfiak azon, még ugyan határozott alakot nem nyert, de elvitázhatlanul kitűzött törekvése, – az osztrák uralom alatti külön országokból, egy központosított birodalmat alkotni, teljedsébe megy: de az eféle többször s több alakban tett kísérleteknek ellentállani, s azokat megghiúsítani, mindenkor elég erővel bírtunk. 8 ezen erőnek ma is élő öntudata elegendő bizonyvifék arra nézve, hogy őseink nem követtek el hibát, midőn oly szövetségbe léptek, melynek hatását a nemzet ellensúlyozni képességgel bír.

Ha gyengébb lett volna a hatalom, melylyel szövettünk, a szövetekezés célja, a keleti hatás elleni védelem nem lett volna elérhető; ha túlnyomólag erősebb, nem tarthattuk volna fel alkotmányos önállásunkat. A német birodalomnak nem állott érdekében ezen

tálynomó erőt kölcsönözni, s így a personalis unió alapján lett szövetségünk, kölcsönös érdekeinket elégité ki.

f) Az osztrák birodalom népeinek érdeke sem kívánta, hogy önállóságunk megsemmisíttessék: mert a birodalomban egyedül mi tartottuk fel a szabadság és alkotmányosság elvét, melylyel ha mi bírunk, ok is előbb elérhetni remélették. mintha mi is elvesztünk volna.

h) érdekében állott különösen a német népnek, hegy alkotmányunkat és vele öszveforrt nemzetiségünket megőrizzük: mert ha mi megszűnünk alkotmányos magyar nemzet lenni, mi ránk nézve egyenlő a végelpusztulással, helyünket nem a német, hanem a szláv elem foglalta volna el, Ausztria pedig mint szláv állam, tartósan fen nem állhat.

i) De nem állott érdekében magának az uralkodó háznak sem, hogy Magyarországot akár absolut hatalom alá kényszerítse, akár a birodalomba beolvaszsa: mert a leigázott nemzet kevés súlyt kölcsönzött volna a birodalomnak. Hogy mindez ismételve megkísértett, azon aberrationak tulajdonítható. melyet gyakran elkövet a korlátlan vagy korlátlanságra vágyó hatalom, rendesen saját kárára,

k) Mind ezen okok, mind ezen érdekek azon idő szerint nem voltak feltalálhatók más szövetségés lehető esélyeiben.

A törökkel nem szövethethünk, az csak hódolatot fogadott el nem szövethetést; vele és általa el választattunk volna nyugottól. a polgárosodástól, s vagy hitünket vagy nemzetiségünket, vagy mindkettőt fel kellett volna áldozni.

Erdély, sőt némileg a Dunai tartományok is,

azért nem lettek törökké, mert Magyarország állott. A Lajtáig terjedő török birodalom más irányt adott volna Európa alakulásának s a polgárisodás haladását fel tartoztatta volna.

A német birodalomba, egy önálló fejedelem alatt nem olvadhatott be Magyarország, mert ez esetben a Habsburgház uralmi vágyaival és a törökkel egyszerre megívni képtelen lett volna, és Németország egyiktől sem oltalmazott volna meg.

A szomszéd tartományok sem önállósággal, sem erővel nem bírtak, Lengyelország magával meghasonlva. ha távolsága számba nem vétetik is, súlykölcsonzés helyett éjszaki bonyodalmakba sodort volna, s nyugot és kelet ellen csak egy áron lettünk volna megvédve: az orosz iga árán.

1) Önerőnkkel középkori önállásunkat fen nem tarthattuk, nem, még azon esetre sem, ha belső okok erőnket meg nem zsibbasztják: mert a nyugoti és keleti hatás egyiránt ellenséges irányú, egyiránt nyomasztó volt, előbb hajlandók egymásközi osztályra, mint engedésre.

Ezen igazságot el kell ismernünk, még ha sértené is nemzeti öntudatunk hiúságát; de észszerűleg nem is sértheti azt, mert a nehézségek közti menekülés emeli és nem sérti az öntudatot.

Áldjuk őseinket, kik minden akadályok közt megtalálták a helyes utat, és kövessük nyomdokaikat.

X. FEJEZET. A nemzet jövője.

Ennyi vizsályok közt, küzdve és annyiszor menekülve, épen e mai válságos perczekben nem felesleges azon kérdés:

Van-e világtörténelmi oka fenmaradásunknak? bevégeztük-e hivatásunkat, van-e megjövendölik?

Ha magunkat önámításban ringatni nem akarjuk, észrevehetjük, hogy mind a német, mind a szláv elem, ma, ezer évi itt létünk után is, kételkedésben van állami jogosultságunk iránt, és találtatik közöttük nem egy, ki saját nemzete érdekében előnyösnek tartaná, ha viszszaemennék oda, honnan jöttünk. Az ilyenek azt hívnék örömet, minek teljesülését óhajtanák, a feltett kérdésre nemmel fognak felelni, és előhoznak több érvelt állításuk támogatásául. Elmondják, hogy a magyar nemzet csak negatív, ellenzéki képességgel s annak czafrangjaival bír, mint a szónoki tehetség; de alkotni rendezni, fentartani nem képes; a jármot ugyan nem túri, de a szabadsággal élni nem tud; egyedül aristocraticus légkörben élhet, a democratiában el fog csenevészni; fajszaporítási képessége csekély lévén, heves vérmérséklete s túlzásai, s különösen a gyenge nemzedék nem ápolása folytán a halandóság nagyobb arányban apasztja, mint a többi különben is szapora fajokat, miért ezek által számarányban túlszárnyaltatván, a tovább fel nem tartóztatható democraticus viszonyok közt előbb anyagilag, majd szellemileg, végre politikailag is túl fog szárnyaltatni. Elmondják, hogy az így túlszárnyalt nemzet, egyébként is testvér és rokon nélkül áll-

van, mint a saját földéből kivett s a honos növények által beárnyékolt ta. lia még oly délczeg és erős is különben, lassanként el fog száradni, és szerintök ezen kiszáradás, aránylag csak rövid idő kérdése.

Ha elszorul is szívünk, midőn az előadott érveknek igazságát nagy részben el kell ismernünk, még is a nélkül, hogy ábrándokba ringatnánk magunkat, higadt megfontolás után biztosan védhetjük azon állítást, hogy ezen nemzet nem ok nélkül él itt, és így jövője is van.

Bár mennyire változtak is az európai viszonyok, haladt a polgárisodás, változtak az államok és azok érdekei: lényegben és legfőbb vonásokban, ma is ugyan az Közép-Európa helyzete, mint volt ezer év előtt.

Arnulf császár a német elem segélyére hívta e földre őseinket a szlávok ellen, ezen segélykérés ma sem vesztette el érvényét.

A IX. században a német elem e földön nem volt képes államot alkotni: ma ugyanazon okoknál fogva nem lenne képes.

Németország, ma inkább mint ezer év előtt, apró államok szövetsége lévén, nem bír az összpontosított erőnek hatásával és politikai súlyyával; és így nem elégerős arra. hogy a nagy szláv tömeggel élethalál harcra keljen, annyival inkább nem képes arra, hogy azt, a nemzetiségi öntudat felébredése után. beolvaszthassa. S ha talán a jövő, hosszú küzdelmek árán az egységet megalapítandja is, soká, talán soha nem lesz kényszerítve arra, hogy délkeleti Európában önfentartása végett egy új német állam alakításának küzdelmeibe bocsátkozzék; önfentartása érdekében egy semleges vagy szövetséges elem szomszédsága a biztonság több

előnyeivel kínálkozván, mint a kétes kimenetelű hódítási kísérletek.

A szláv elem, ina is mint ezer év előtt, több ágakra oszlik, melyek jellemöket, érdekeiket, vágyaikat illetőleg máig sem közeledtek egymáshoz; a civilisatióban aránylag mindegyik hátramaradt; külön véve egyik sem bír beolvasztási képességgel; a melyik pedig hódítási képességgel bír, annak kormányzata ellentétben áll a szabadság és nyugoti műveltség érdekeivel, és hivatala éjszakkelet, nem nyugat felé irányul.

Ha ezen kiváló ág maga, vagy a többiekkel tömörülve, a mi földünkön államot alakítván, közvetlen állami szomszédságba jőne a német elemmel, a nehézkedés törvényénél fogva, a súrlódás, majd az élethalál harc kikerülhetlenné válnék, a polgárisodás veszélyére.

Ezen veszély elhárítása végett, a szükségesség követelményeként kell létezni egy semleges elválasztó elemnek, mely mindegyiknek és a polgárisodásnak érdekében, a világbéke, a külön fajok önálló fejlődése, s a haladás biztosítása kapcsául szolgáljon.

E semleges elem, ezen kapocs, mi vagyunk.

Kelet és délkelet jövője az egész, de főleg Közép-Európa jövőjével szoros viszonyban van. Képes lesz-e ott az ozmán törzs fentartani uralmát és meddig? fog-e támadni egy második prófétájok, ki az Izlam mámorából kiragadván, a nyugoti polgárisodásnak megmentse e nemes és őseréjű fajt; vagy végképpen megmarad az ásiatal fatalismus bilincseiben, mely előbb utóbb de mulhatlanul visszaszorítja Ásiába? még ma biztosan meghatározni nem lehet. De mindkét esetben nehéz vajúadások közt fog Kelet-Európa rendezett állam-viszonyokba helyezkedni. Ezen vajúadásokkal járó bonyodalmak körébe bevonathatik Közép-Európa is, főleg az osztrák

birodalom; s ezek közt mi, védőleg vagy támadólag, közbenjáróig vagy semlegesítőleg, inkább vagyunk szerepre hivatva, mint a merőben nyugoti jellemű német elem.

De nemcsak a német és szláv fajok, nemcsak nyugot és kelet, a civilisatio és barbarismus közti közvetítés a mi hivatásunk.

A magyar nemzet, és ez méltán az ő legnagyobb büszkesége, a legnehezebb viszonyok között, szakadatlanul fentartott és megőrzött egy elvet, még akkor is, midőn egész Európából számúzve csak a Szigetországban tálát menedéket, az alkotmányos szabadság elvét; ezért küzdött, vértett és fogyott, de hozzá soha egy perczig hűtlen nem lett. A szláv törzs egyes ágai ezen vérrel őrzött alkotmány menhelyében találtak menedéket és éltek jobb napokat mint többi rokonai; itt mentették meg jövőjük horgonyát a délszlávok; s talán utódaik hálásabban fogják ezt elismerni, mint a jelen nemzedék, mely lábai alól kirúgván a múltat és jelent, a légben kapkod bizonytalan jövő után.

A polgárisodás, az alkotmányosság, nyugot és kelet, szláv és német fajok érdekei, nem csak megengedik tehát, de sőt követelik, hogy itt ezen a földön magyar állam létezzék; míg pedig ezen történelmi követelmény s annak okai meg nem szűnnek, a magyar nemzet történelmi missioja sem szűnik meg.

A legnyugottabb meggyőződéssel felelhetünk tehát a feltett kérdésre: a magyar nemzetnek hivatása még meg nem szűnt, s így jövője is van.

XI. FEJEZET.

Politikánk iránya.

Ha hivatásunkat ismerjük, nem nehéz politikánk irányát, legalább elméletben és legfőbb vonásokban kör vonatozni.

Korunk iránya sem tér el, a történelmi emberiség azon törekvésétől, melyszerint a haladás és polgárisodás érdekében, folytonosan nagy államok alkotásában vajúdott, ezen általános irány mellett, egy Közép-Európai nagy állam létezését pedig Európa biztonsága is követeli. Ki ezen tétel igazságát elismerni hajlandó, kénytelen belátni azt is, hogy sehol, talán az egész földön, nem nehezebb nagy állam fentartása mint itt. Dél-nyugoton, és délen a latin fajok, éjszakon a skandináv és szláv elem, éjszaknyugoton a germánok nyelv, faj, jellemrokonsága földrajzi s más természeti viszonyok egyformasága, nyugoton a cultura, éjszakon a még sokáig tartható kényuralom hatalma, s a történelmi alakulás érvényénél fogva, kevesebb nehézségek mellett alkothattak s tarthatnak fen nagy államokat. Ellenben itt a délkeleti Közép-Európában, mind a földirati mind az ethnographiai, mind a történelmi viszonyok nehezítik a nagy állam fentartását; annyira, hogy valóban bámulnunk kell azon érdek-közösség erejét, mely lehetővé tette, hogy egy család körüli csoportulás tolytán, oly ellentétes elemek századokig egy államszövetségben maradhattak.

Mint a történelem fonalán kimutatni igyekeztünk, mi magyarok magunk középkori országterületünk mellett következés nélkül, e nagy államot nem voltunk

képesek megalkotni, és a mi mindenek fölött lényeges, ma sem vagyunk.

Politikánk egész iránya attól függ, elismerjük-e teljes meggyőződéssel ezen tétel igazságát.

Volt idő, midőn nekem is kételyeim voltak e fölött, s ifjúi lelkesedéssel álmodtam a „Hungária fara de se” szép álmait. Es nem az átélt események, nem is a lecsilapult vér, hanem történelmi tanulmányaim vezetnek azon tétel valósága iránti keserű meggyőződésre.

Ki velem egy véleményen van, méltán teheti a kérdést, melyik azon szövetség, mely ránk nézve előnyösebb és lehetséges is, Ausztria-e, kelet-e, délkelet-e, észak-e, vagy nyugot, vagy egy dunavölgyi confederatio, a Németországhoz csatlakozandó osztrák - német tartományok kizárásával?

Elismerem, hogy e kérdés taglalásánál a törvényességi s hűségi kötelezettség, csak egy feleletet tesz lehetségessé, én mind azon s más lehető okok mellőzésével, meggyőződésből hiszem, hogy valamint a 16-ik század elején, úgy ma is legelőnyösebb lehetséges szövetség a fejedelem személye közösségének köteléke által öszvetartott osztrák birodalmi szövetség.

E tételt indokolni feleslegesnek tartom, mert a sajtóviszonyok nem engednék meg a netalán ellenvéleményűek részéről a czáfolatot.

Mondhatná valaki, hogy ezen tétel iránt nem kell meggyőződést szerezni, ez tény, melyet elfogadni kötelesség, tagadni felségsértés.

Én e véleményt nemcsak nem osztom, de sőt erősen hiszem, hogy politikánk alapjának és irányának meghatározása attól függ, miként vagyunk azon tétel iránt meggyőződve.

Ha abban kételkedünk, hogy Ausztriávali szö-

vetségünk országos alkotmányos és nemzeti érdekeinkkel öszveegyeztethető-e? vagy ezt épen tagadhatjuk: ez esetekben, politikánk feladatául a szövetség szétbontását kell kitűzni s jó előre szétnézni a jövő szövetség iránt. E politika lehet határozott és következetes, átlátzó az ösvény, melyet ennek a közös ügyek és nemzetiségi kérdésekben követni kell.

Szintén tiszta és határozott a helyzet, ha meg vagyunk győződve, hogy Ausztriávali szövetségünk, az adott viszonyok közt érdekeinkkel inkább öszveegyeztethető, mint bármely más lehetséges szövetkezés.

Azok vágnak félszeg helyzetben, kik ezt el nem ismervén az ellenkező politika terére lépni, elég bátorsággal nem bírnak.

Nekünk, kik e nézethez nem csatlakozunk, szövétnekként világol őseink hagyományos politikája, kik eszélyesen megtudtak alkudni a körülményekkel, midőn arra szükség volt; mintáz ellentállási záradék eltörlése, az örökösödés és a *pragmatica sanctio* elfogadása alkalmával; kik minden erejökkel ellentálltak minden oly kísérletnek, mely e szövetkezés célját önállásunk alkotmányunk és nemzetiségünk biztosítását fenyegette; kik soha nem feledték el, hogy noha elfogadtuk nyugót vallását és culturáját, de érdekeink kelet által is érintve vannak, s a kettő közti egyensúly mérlegét, az adott viszonyokhoz képest többnyire helyesen eltalálták.

E politika megmutatja az irányt, melyet a közös ügyek és nemzetiségi kérdésekben, a délszlávok és románok irányában követnünk kell.

Ezen politika mentheti meg nemzetünket azon, talán késő jövőben, de minden lehetőség szerint kitörendő nagy harcokban, mely az olasz és német egyése s a keleti viszonyok kifejlődése után a szláv és né-

met elem közt fog vívatni, mint megmentette a mahomedan és keresztyén népek közti hoszszú tusák alatt.

Sajnos hogy ezen lehetőséget a németek különösen a bécsi centralisták teljesen figyelmen kívül hagyják; pedig a szláv kérdés megoldása nehezebb lesz mint a magyar kérdés megoldása, kivált ha annak kulcsát ők magok készakarva elvesztik.

Véleményem szerint tehát nekünk, sőt utódainknak is ragaszkodni kell ősünk politikájának fő irányzatához: de szükség azt a kor és viszonyok követelményeihez alkalmazni.

Különösen két feladat látszik előttem sürgetőleg követeltnék.

1) Szükséges magokkal azon nemzetekkel, melyekkel egy uralom alatt élünk, szorosabb nemzetközi szövetségbe lépünk, barátságosan elintéznünk közös viszonyainkat, tisztázni helyzetünket, s biztosítani kölcsönös érdekeinket.

Ezt követeli anyagi és szellemi érdekeink sokszoros érintkezése. Alkotmányaink kölcsönös méltánylata, az absolut irányzat elleni kölcsönös váll vetés, haladásunk akadálytalanná tétele.

2) Törekednünk kell Ausztria magasabb politikája vezetéséhez aránylagos befolyást biztosítani.

Hiában ámítanánk magunkat azon tévhittel, hogy mi elég vagyunk magunk magunknak; a legkiterjedtebb municipalis szabadság, még ha biztosítva volna is. nem óvja meg többé érdekeinket, ha ott, hol a külpolitika, a kereskedelmi érdekek, a nép vére és vagyona felett rendelkeznek, befolyásunk nincs, írott malaszt marad mind szabadságunk mind alkotmányunk.

Ezen két cél elérése végett szükséges, országos önállóságunk megóvása mellett eddigi municipalis sepa-

ratismusunkból kilépni; mikor, mennyire, mily biztosítékok s fentartások mellett? ekérdésekre minden egyes esetben eszélyesen kell határozni a nemzetnek.

E soroknak s e sorok szerzőjének nem lehetett célja részletekbe bocsátkozni; ez a tényleges és napi politika feladata; szerző pedig csupán elmélkedik és tanulmányoz.

Mondhatják és mondani is fogják sokan, hogy a politika teréni elmélet hiu idővesztegetés. Lehet, hogy igazok van.

Szerző bátorodik más véleményben lenni, azt tartván, hogy mivel a történelemben hézag nincs, az összefüggés és fejlődés lépcsőzetét és annak okait fűrkészni, észlelni, s belőle tanúságot meríteni, practicus hasznot eredményez.

Ily hatást nem tulajdonit szerző ezen igénytelen soroknak, óhajtaná azonban, ha lenne azon sikerök, hogy erősebb szellem erősebb tollal tisztázná az itt felületesen vázolt eszméket; így lenne elérve azon célja. hogy eszmecsere által okuljon a nemzet saját érdekében. Mert:

Felix qui poterit verum cognoscere causas.

Tartalom.

	<i>Lap</i>
I. Fejezet: Elmélet.....	5
II. Fejezet: A magyar állam alakulása.....	10
III. Fejezet: A magyar királyság miért nem alakulhatott tartósan nagy állammá?.....	17
IV. Fejezet: Nyugoti hatás.....	21
V. Fejezet: Keleti hatás.....	38
VI. Fejezet: Az oszmán hatás következményei.....	53
VII. Fejezet: Az osztrák uralom hatása és következményei.....	67
VIII. Fejezet: Az utolsó forradalom okai.....	142
IX. Fejezet: Az osztrák állammali szövetségzés eredménye.....	182
X. Fejezet: A nemzet jövője.....	197
XI. Fejezet: Politikánk iránya.....	201